

VEZÉRCIKK

Elindulni a keresztt alól • Túrmezei Erzsébet, 1985

*%%Boldog titok: a Golgotán
kezdhetek el minden napot,
megköszönve a meghálálhatatlan,
csodálatos áldozatot...
s akkor csupa fény lesz a reggelem,
minden úton ez a fény jár velem.
Hisz bűntéher és gondtéher
lehull és ottmarad
a szabadulást hirdető
krisztuskereszt alatt!
Szabad szívvel, kézzel indulhatok,
ha várnak rám az új feladatok.
Biztatóbb, szebb és boldogabb
új reggel lehet-e:
elindulni, mint Isten
megváltott gyermeke,
kinek szíve szeretetről dalol,
a Golgotáról, a keresztt alól./%%*

TANÍTÁS

A kegyelem Ábrahám életében • ifj. Kovács Béla

Írásom kezdetén meg kell vallanom az Olvasónak, hogy Ábrahám az egyik legkedvesebb hősöm az Ószövetségben, története pedig egyike a legszebbeknek, amelyeket Isten Szentlelke megörökítésre méltónak talált a Szentírás lapjain évezredek távolában is. Ábrahámmal kezdődik a hívők nagy családjának története. Tőle származik Isten választott népe testileg, de ő az ősapja minden hívőnek, akik Ábrahám hitét követték a történelem folyamán, akár pogányok, körülmételetlenek voltak is. Így vagyunk mi is hit által – a Jézus Krisztusba vetett hit által – Ábrahám utódai, akikben áldást nyernek a föld nemzetségei. Ez az áldás végigvonul Ábrahám testi és lelki leszármazottainak vonalán, kicsúcsosodik Jézus Krisztusban, és elér a mi nemzedékünkhöz is. Ábrahámról a Zsidókhöz írott levélben úgy olvasunk, mint a hit hősről, aki várta a szilárd alapokkal rendelkező és az Isten által épített várost. Hitben látta, mintegy távolról várta az ígéretek beteljesülését, noha anélkül halt meg, hogy valóságosan megláthatta volna életében a mennyei várost, ami után vágyakozott. (Zsid 11,10–16). Ábrahám ezáltal lett a hit hőségé, élete pedig követendő példává a hívő ember számára.

Tekintsük most végig Ábrahám életét úgy, ahogyan megírva találjuk Mózes első könyvében, és tanulmányozzuk Isten kegyelmének munkáját, amiből sok személyes útmutatást és bátorítást nyerhetünk.

Az elhívás (1Móz 12,1–9)

Ábrahámhoz személyesen szólt Isten Háránban, ahová apjával és tágabb családjával költözött a mezopotámiai Úr városából. Bár az elhívás Ábrahámnak szólt, 1Móz 11 végétől nyomon követhetjük az Úr munkáját már apja, Táré életében is. Ugyanis Táré indult el családjával Mezopotámiából. Nem tudjuk, hogyan, milyen indítékkal történt, de ez Isten tervének első állomása volt, amit már a szülőkön keresztül munkált az Úr. Visszanézve életünkre, észrevehetjük Isten kegyelmének munkálkodását életünknek abban az idejében is, amikor még nem tértünk meg. Sokunknál szüleink, nagyszüleink, hívő rokonaink kitartó imájának következménye, hogy megismertük és elfogadtuk az Urat. Már elődeinknél láttuk a hit és engedelmesség gyümölcseit, ezek segítették megtérésünket. (Természetesen nem mindenkinél volt ez így. De mit tudod te, hogy ki imádkozott érted?! Csak az Úr tudja azt!)

Ábrahám és Táré idejében a szülőföldről való eltávozás nemcsak a nagycsalád, a törzs védelmének elvesztését jelentette, hanem – az akkori felfogás szerint – az illető terület fölött hatalmat gyakorló istenség védőkarjaiból való kiszakadást is. Akik ezt vállalták, gyökér nélküliekké lettek, kiteve az ellenséges erők kénye-kedvének. Ezt vállalta Ábrahám, amikor Háránból elindult arra a földre, amit az Úr mutatott neki, nem tudván, hová megy (Zsid 11,8). Egy dolog volt biztos, ez mutatott irányt: Isten ígérete, az áldás és a naggyá tétel ígérete az ismeretlen földön. Ábrahám pedig elment – hit által. Csodálatos megfigyelnünk, hogy a hitből való engedelmesség milyen gyakori volt az életében, ami nekünk, közel négyezer évvel későbbi hívőknek is nagy bátorítás. Amikor megérkezett, az Úr megjelent neki, és nem hagyta erősítés nélkül (1Móz 12,7), utódainak ígérte azt a földet. Ábrahám itt egészen az Úr jelenlétében élt, oltárt épített és segítségül hívta az Ő nevét, mindaddig, amíg a félelem, és később a meggazdagodás kísértése időlegesen el nem térítette Őt.

Kitérő Egyiptomba (1Móz 12,10–20)

Az időközben bekövetkező éhínségtől való félelem arra indította Ábrahámot, mint később Jákóbot is, hogy Egyiptomba menjen. Az ellenséges területen Ábrahám hazugságba, hűtlenségbe keveredett, hiszen letagadta feleségét. Szárajt, és saját életét féltve, odavetette hűséges társát a fáraónak. Igen elgondolkodtató ez a történet. Ábrahám kiszakította magát Isten gondviseléséből, elhagyta jelenlétét, amit Bételnél élvezett, maga gondoskodván saját életéről. Az elhívott ember azonban ezt nem teheti meg! Isten nem adja jó tetszését az ilyen kitérőhöz. Figyeljük meg, hogy Ábrahám, aki ígéretet kapott, hogy általa nyer áldást a föld minden nemzetsége, az Egyiptomra csapásokat hozott (1Móz 12,17)! Mindemellett személyesen is megszégyenült, hiszen mint nem kívánatos személyt kiutasították az országból.

Így jár mindenki, aki hívő létére elhagyja az Urat, és a maga kezébe veszi életét (v. ö. a tékozló fiú példázatával). Isten nem jelent meg Ábrahámnak Egyiptomban, és mindaddig nem volt közössége az Úrral – nyilván lelkiismeret furdalása volt – amíg vissza nem tért.

Újból Kánaán földjén (1Móz 13,1–4)

Ábrahámnak vissza kellett mennie egészen Bételig, ahol egyiptomi kalandja előtt lakott, hogy ismét találkozzon az Úrral. Így van ez a mi életünkben is. Ha valamit elrontottunk, ha vargabetűt tettünk Isten egyenes útján, ha eltértünk Tőle és elvesztettük jelenlétét, Szentlelkének vezetését, nincs más tenni, mint bűnbánattal visszatérni arra a helyre, ahol utoljára láttuk és hallottuk Istent. Lehet, hogy közben évek telnek el, de amíg vissza nem érünk arra a pontra, ahol letértünk, nem találkozunk kegyelmével.

Nem tévesztendő össze az Úr kegyelme és vezetése az Ábrahám által is megtapasztalt egyiptomi meggazdagodással. Úgyis mondhatjuk, hogy meggazdagodott, csak Istent vesztette el az ellenség földjén. Mégis micsoda kegyelem az Úrtól, hogy visszatérhetett feleségével Bételbe!

Hányan vannak közöttünk, akik a jó szándékú figyelmeztetés ellenére olyan úton indultak, amely vargabetű, amelynek végén nincs ott Isten. Nem kevesen mentek férjhez vagy házasodtak nem hívővel, amiért sokszor hosszú évtizedeken át fizetik az árat, vagy olyan vállalkozásba fogtak, olyan kapcsolatra léptek, amely nem Isten szerinti. Ebből a nehéz helyzetből csak úgy van szabadulás – lelkiileg, mert fizikailag sokszor nincs –, ha visszamegyünk Bételbe. De ott vár ránk az Úr!

Isten Ábrahámnak ígéri Kánaánt (1Móz 13,5–18)

Lót ezek után elvált Ábrahámtól, mert sok jószáguk lévén, egymás mellett nem tudtak legeltetni. Érdemes felfigyelnünk itt Ábrahám viselkedésére, aki idősebb volt, mégis lemondott a (szemmel látott) jobbról Lót javára a békesség kedvéért. A hívő embernek nagyszerű tulajdonsága, hogy vállalja a kockázatot a kevésbé jó, a kevésbé zöld és dús fűvű legelőket is a békességért. Erre tanít minket az apostol is: „Ha lehetséges, amennyire tőletek telik, éljetez minden emberrel békességben” (Róm 12,8).

Isten nem hagyta, hogy Ábrahám elcsüggedjen, és azonnal erősítette őt: neki adta azt a földet, amit szemével belátott, és amit be tudott járni. Itt is érdemes egy röpke gondolat erejéig elidőznünk. Az Úr Ábrahámnak adott mindent, amit látott északon, délen, keleten és nyugaton, de a Zsidókhoz írott levélből tudjuk, hogy Ábrahám szeme olyan jó volt, hogy ellátott egészen a mennyei városig! Nekünk is szól az ígéret, amit hited van látni, az a tiéd. De fordítva is igaz, ami körülvesz, az a te látásod. Ha öröm, békesség, igazság vesz körül, az Isten országa: de ha félelmek, zúgolódás, vádaskodás, akkor bizony csak az orrodig látsz, vagy még addig sem. Elizeus is látta a mennyei seregeket, mert nyitva volt a lelki szeme. A miénk miért csukódik be olyan sokszor, ha akár régi, akár új problémák jelentkeznek?

Ábrahám háborúja (1Móz 14,1–24)

Ez a rész nagyszerűen bemutatja a hívő ember mindennapos küzdelmeit. Ábrahám, megtudván, hogy unokaöccse, Lót, fogságba esett, azonnal szabadítására siet. Életét kockáztatva, harcba indul azért, aki nemrég sok borsot tört az orra alá. Életét tanulmányozva észrevehetjük, hogy soha nem kereste a különleges, nagy dolgokat, egyszerűen csak belelépett a történéseknek abba a folyamába, amit az Úr megtapasztalni engedett neki. Ezekben Istenre néző hívő emberként viselkedett, engedelmeskedvén a szeretet és a békesség parancsának. Jó példa erre Lót megszabadítása, amit az Úr szintén nem hagyott szó nélkül, hanem áldásáról biztosította most Melkisédnek személyében, aki megerősítette Isten ígéretét, és Ábrahám áldott voltáról beszélt. Micsoda ellentéte ez az Ábrahám annak, aki csapásokat vitt Egyiptomra! Ugye, mi is szeretnénk ennyire áldottak lenni? Nem is kell mást tennünk, mint a körülöttünk levő eseményekben hűségeseink lennünk Urunkhoz, igyekeztünk megszabadítanunk a körülöttünk levő embereket: imával, jó cselekedetekkel, bizonyosságtétellel.

Az Úr szövetsége Ábrahámmal (1Móz 15,1–21)

Az Úr igaznak fogadta el Ábrahámot hite alapján, annak alapján, amivel Isten ígéreteiben hitt, nevezetesen testi utódra vonatkozóan is. Ezáltal vált Ábrahám minden hívő ősatyjává, így a miénkké is, akik a Jézus Krisztusba vetett hit által igazultunk meg. Isten ígéreteinek megerősítéseként szövetséget kötött Ábrahámmal, aki innentől fogva Isten szövetségese, sőt barátja lett. Az Úr még a jövőbe is betekintést engedett neki a már néppé sokasodott leszármazottaira vonatkozóan.

Izmael (1Móz 16,1–16)

A hívő ember gyakran jut olyan helyzetbe, hogy meginog bizalma Isten ígéletében, ha az nem az emberileg elgondolt ütemezésben valósul meg. Így járt Ábrahám is, aki tíz évvel az előző szövetségekötés után úgy gondolta – önmagára és Sárára nézve jogosan –, hogy tesz valamit az ígélet beteljesülésének érdekében. Felesége javaslatára bement Hágárhoz, aki fiút szült neki. Ez a lépés azonban nem várt, súlyos teherterelt hozott családi békéjükre. Egyrészt a két asszony vetélkedését, másrészt Ábrahám aggodását a fiáért. Ez ismét vargabetű volt az életében. Úgy látszik, nem tanult eleget az egyiptomi kalandból. Most már súlyosabb árat kellett fizetnie. Közel tizennégy éves békétlenség uralkodott el házában, amit ismét csak az eredeti állapothoz való visszatérés, nevezetesen az Izmael nélküli élet, vagyis Izmael és Hágár végleges elbocsátása oldott fel.

A szövetség megújulása (1Móz 17,1–27)

Isten ezek után megújította a szövetségét Ábrahámmal, ezt nevének megváltoztatásával is tudomására adja. Elérkezett az Úr cselekvésének ideje! Hosszú évek teltek el az előző szövetségekötés óta, de az Úr nem késik el az ígélettel, hanem hosszan vár érettünk (2Pét 3,9). Most már Ábrahámmal, mint néppel köti meg a körülméletkedés szövetségét (1Móz 17,7) Ábrahám pedig ismét hitben engedelmeskedik az Úrnak, aki immár konkrétan ígéri Izsákot a pátriárkának és feleségének (1Móz 18,1–15). Mikor Isten ígéréte kezd valósággá válni életünkben, az mindig álmélkodásra, csodálatra késztet bennünket, hisz Istennél nincs semmi lehetetlen (1Móz 18,14). Minden esetre az emberi és fizikai körülmények nem gátolhatják meg a Mindenhatót, hogy szavát beteljesítse. Ilyenkor a hívő szív hódolattal teljes hálaadással tekint az Úr szabadítására, és túlcserél az örömtől.

Ábrahám Isten barátja (1Móz 18,16–33)

Ez az örömteli helyzet sem akadályozza Ábrahámot, hogy mint Isten szövetségese és barátja közbejárjon Sodoma és Gomora büntelen lakosaiért, könyörögjön életükért, az Úr pedig hajlik barátja kérésére. Bárcsak mi is mindig ilyen viszonyban lennénk Urunkkal, aki azt mondta, hogy mi az Ő barátai vagyunk, és hordoznánk azokat, akikre ítélet vár. Isten irgalmas. Együtt akar velünk munkálkodni az emberek javára. Nagy kiváltság ez! Ábrahám nem kereste ezt az alkalmat sem, hanem felismerte a kellemes időt, hogy Isten elé álljon kérésével, vagyis engedelmes volt a körülményekben.

Gérár (1Móz 20,1–18)

A Gérárban történtek hasonlóak az egyiptomi „kiruccanás” eseményeihez, és nyilván kapcsolatban vannak Sára gyermekvállalással összefüggő megszépülésével. Ábrahám ismét hullámvögyben van, de maga Isten vigyáz Sárára, és figyelmezteti Abiméleket, hogy ne kövessen el bűnt. E történet kapcsán Ábrahám imádkozó életére érdemes figyelmünket irányítani (1Móz 20,17), ami nekünk, késői utódainak is kötelességünk: „imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok” (Jak 5,16). Isten pedig helyreállította Abimélek háznépét, és könyörült rajtuk, hogy ismét szülhettek.

Izsák születése (1Móz 21,1–21)

Az Istentől rendelt időben, amikor és ahogyan megmondta az Úr Sárának, gyermeke született. Nagy lakomát szerzett Ábrahám, amikor a gyermeket elválasztották. „Amikor jóra fordította Sion sorsát az Úr, olyanok voltunk, mint az álmodók. Akkor megtelt a szánk nevetéssel és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek: „Hatalmas dolgot tett ezekkel az Úr! Hatalmas dolgot tett velünk az Úr, azért örvendezünk.” (Zsolt 126,1–3). Ábrahám ezek után elküldte Hágárt és Izmaelt, így helyreállott otthonában a rég áhított békeség.

Ábrahám és a körülakók (1Móz 21,22–34)

Itt példát látunk ismét a hívő ember szomszédaihoz való viszonyáról, hogyan kezelte a felmerült vitás kérdéseket, hogyan törekedett békességre, segítségül hívván az Úr nevét.

A hit példája (1Móz 22,1–19)

Isten, aki olyan nagy, személyes áldással illette Ábrahám és Sára életét, most próbára tette őt: egyszülöttjének feláldozását kérve. Ekkorra Ábrahám már annyira jutott Istenben való hite és Istennel való barátsága útján, hogy nem habozott engedelmeskedni. A Zsidókhoz írott levél szerint hitte, hogy Isten képes Izsákot a halottak közül is feltámasztani, aki így a feltámadás példája lett (Zsid 11,19). Ábrahám ismét megtapasztalta, hogy az Úrnál van a gondviselés, az Úr pedig nem csalódott barátjában. Bárcsak mibennünk se csalódna a mi szerető Megváltónk, aki életét adta értünk. A megpróbált hit pedig Jézus Krisztus megjelenésekor méltó lesz a dicséretre és dicsőségre (1Pét 1,7).

Sára halála (1Móz 23,1–20)

Sára halála alkalmat adott Ábrahámnak, hogy bizonyosságot tegyen a hettiták előtt a feltámadás és Isten ígéreteinek beteljesülésébe vetett hitéről. Annyira biztos volt abban, hogy az Úr neki adja azt a földet, amit megígért, hogy noha még nem volt az övé, mégis képes volt kifizetni az árát, bizonyítva, hogy joga van a földhöz. Amint a Zsidókhoz írott levélben olvassuk, várta a jövőbeli várost, aminek tervezője és alkotója az Isten. Ezért beszél úgy magáról, mint aki jövevény a földön, ahol megismerte Istenének kegyelmét. Mi is jövevények vagyunk, és várjuk testünk megváltását, az Úr ígéreteinek beteljesülését, mert élő reménységre hívott el minket az Úr (1Pét 1,3)

Rebeka (1Móz 24,1–67)

Ábrahám megöregedett, Sára halála után pedig gondoskodnia kellett fiáról, Izsákról: feleséget kellett neki szerezni. Két fontos dolog van itt elrejtve: ne vidd vissza a fiamat arra a földre, ahonnan eljöttem, vagyis nem mehetünk vissza azokba a dolgokba, abba az életbe, ahonnan az Úr már megszabadított; és ne végy neki feleséget a kánaániak leányai közül, vagyis a hívő ember nem keveredhet a körülötte levő világ dolgaiba, mert nincs köze ahhoz. A világban élünk, de nem tartozunk a világhoz, ezért ügyelünk, hogy az odafennvalókkal törődjünk, nehogy a világ gondja-baja és a gazdagság csábítása megfojtsa hívő életünket. Így lett Izsák, az ígélet gyermeke, az újjászületett, Isten-gyermeke példájává.

Ábrahám halála (1Móz 25,1–11)

Az öreg Ábrahám mindvégig állhatatosan ragaszkodott Istene ígérétehez. Ezt bizonyítja, hogy mindenét Izsáknak adta, másodrangú feleségének gyermekei pedig nem örökölhettek, csak ajándékot kaptak. Ábrahám az étellel eltelve hal meg, felesége mellé temették a makpelai barlangba.

Ábrahám életét végignézve nyugtázhatjuk, hogy elhívásától fogva állhatatosan ragaszkodott Istenéhez, barátjához. Háránból kijövet úgy hangzott feléje a szó, hogy „neked adom azt a földet”, halálakor pedig abba a földbe temették, amit maga vett meg pénzen, noha hitben az övé volt. Azt is láthatjuk, hogy Isten sem változott meg Ábrahám hosszú élete alatt. Hetvenöt évesen hívta el, százhetvenöt éves koráig állt mellette, és jóllehet hosszú idők teltek el közben, az Úr beváltotta ígését. Ábrahám, hozzánk hasonlóan, többször is letért az Isten adta útról, mégis mindig megtalálta visszafelé az ösvényt, ahol a Barátja várt rá.

Halhatatlanok vagyunk! 2Tim 1,10 • Chernel András, Ózd

%, „Ej-haj, sose halunk meg!” – mondják egyesek, de ezt csak a Krisztusban hívők mondhatnák – mondják is, – de nem így, hanem: „dicsőség Istennek, örökké élünk Krisztusban!”

Az ókori népek vallásai, az egyiptomi, babiloni, görög, perzsa, de a távol-keleti hindu, buddhista és egyéb vallások is tartalmazzák a halál utáni folytatólagos, a más minőségű élet, új élet, esetleg örök élet fogalmát.

Tudjuk, hogy a régi egyiptomi temetkezési szokások is a léleknek egyfajta továbbélését sejtetik. A görögöknél a Hádeszban van „továbbélés”, ahova az embernek az „árnyékképe” kerül.

A primitív népek vallásos tudatában pedig a holtak kísértetként járnak vissza. A hindu vallásban a lélek reinkarnálódik, más testet ölt, és abban él tovább.

A három nagy monoteista vallás (zsidó, keresztény, iszlám) szerint, a lélek új minőségű életet él a halálon túl is.

A lélek halhatatlansága ismert az idealista filozófiában is. Először Platon foglalkozott a halhatatlanság gondolatával és filozófiai bizonyításával, mely szerint a lélek a testtől különböző valóság, nem osztható részekre, mint az anyag, és nem is veszt el. A lélek mindig önmagával azonos. Az öntudat a lélek tulajdonsága, így a lélek a testtől történő elválásakor is megmarad. Az élet egésze több, mint annak anyagi hordozója, összessége. Az idealista filozófia többek között odáig is eljut, hogy Isten bölcsessége, igazságossága, jósága nem engedheti meg, hogy életünk töredék maradjon. Ezért kell lennie, ezért van is egyfajta folytatás.

A modern ember az evilági, a földi létét szeretné halhatatlanná tenni. Csak másodlagos számára, ezután az élet után következő örök élet. Ezért sok ország sok pénzt költ az öregedés késleltetésének tudományos kutatására. Sokan sokat áldoznak a különféle szerekért, az egyszeri és megismételhetetlen élet időtartamának megnyújtása reményében. A garantáltan egészséges 100 éves kor megéréséért a fél világ még a „nadrágját” is odaadná. Pedig a valóság, a lehetőség 100 évnél sokkal jobb, összehasonlíthatatlanul jobb!

Ha származásunkat vizsgáljuk, azt látjuk, az örökkévaló Isten alkotása vagyunk, aki Önmagából lehelte az életet, s az éltető szellemet belénk (1Móz 2,7).

Eredetileg halhatatlan, enyészhetetlen, romolhatatlan állapotra teremtett nemcsak bennünket, embereket, hanem az állat-, növény-, mikrovilág minden élőjét is.

Minden hívő tudja: a romlandóság, öregedés, mulandóság, a halál; a bűn miatt arcátlankodott közénk. Azóta bomlik, romlik, öregszik, múlik minden. Az állat-, a növény-, a mikrovilág, a sejtek, így az ember teste is. Minden evilági anyag s élet ki van téve a kopásnak, korrózióknak, erózióknak, halálnak.

„Amely napon eszel arról, bizony meghalsz...” – mondta az Úr. (1Móz 3,22) Ekkor – amint tudjuk, – az ÚR nem a létezés megszűnéséről, és ezáltal a további nemlétezésről beszélt, hanem *átmenetről, egyik létállapotból a másikba.*

Az 1Pét 3,19 és 4,6 szerint az ÚR Jézus a *tömlöc*ben (Alvilág) lévő meghaltaknak is prédikált. Tehát a halottak *léteztek*, beszédet hallgattak, és arra akaratuk szerint reagálhattak. A gazdag és Lázár is ugyanígy, tudatos állapotban léteztek haláluk után (Lk 16,19–31).

Tehát a Biblia tanítása szerint, az ember halála nem az egyed létének megszűnése, hanem átmenet egyik létállapotból a másikba. Egy örökké tartó másikba...

Az a helyzet, hogy évtizedek után, mire az ember bölcsébbé válik, mire rájön, hogyan is kellene élnie, mire mások is találnak személyiségében értékeket – és ő is másokéban –, mikor már látja, hogy ha újra kezdené, sok mindent másképp csinálna, szóval, mire beérik az életre, akkor összekapálás nélkül el kell mennie... Te is így vagy, kedves olvasóm?

És vége? Csak egy csonka töredék az emberélet? Hát nem! – ugyanis; folyt. köv.!

Tudnunk kell azt is, hogy az egyik létállapotból a másikba történő átmenet nemcsak esemény, állapot, hanem *személy is*; halál, sátán, ördög a neve. Embergylkoló kezdettől fogva (Jn

8,44). Ő maga a mulandóság, a rothadás, az enyészet, a pusztulás.

A mulandó világban az élő test biológiailag állandóan öregszik, anyaga, sejtje folyton cserélődik. Pár év alatt a haj, a bőr, a sejtek kicserélődnek annyira, hogy akkor már nem a most tapintható anyagban, hanem egy kicserélődött testben leszek, de én leszek benne. A test változik, de a lélek ugyanaz marad.

Csak egy Valaki van, akire nem vonatkozik ilyen „anyagcsere”. Ő nem öregszik, nem bomlik, állapota sem változik! Nem mulandó mert *Változhatatlan és Örök*, Ő mindig ugyanaz, és az marad, Aki volt, Aki van és Aki eljövendő, a mindenható ÚR, az én Istenem. *Ővé egyedül a halhatatlanság*, Aki hozzáférhetetlen világosságban lakozik, Akit az emberek közül senki nem látott, sem nem láthat: Akinek tisztesség és örökkévaló hatalom! (1Tim 6,16)

Csak e látható világ – mely hiábavalóság alá vetetett, (Róm 8,20), – az anyag, a fizikai, biológiai világ mulandó. Mert a látható világ provizorikus, *ideiglenes*, de a (most még) *láthatatlan, örökkévaló!* (2Kor 4,18)

Isten nem hagyott bennünket az elmúlás rettenetes állapotában. Tulajdon Fiát ember fiaként küldte a láthatatlan mennyei birodalmából ide, a mulandóságba, hogy valóságos, kézzelfogható segítséget adjon nekünk. Hála Neki! Dicsőség az ÚRnak!

Mert: „A mi Megtartónknak, Jézus Krisztusnak megjelenése... eltörölte a halált, s világosságra (e világra) hozta az *(örök)életet* és *halhatatlanságot* (elmúlhatatlan életet) az evangélium által.” (afharsia = romolhatatlanság, halhatatlanság). (2Tim 1,10)

Ezért még mindig ezt mondja az Örökkévaló: „Vessétek el magatoktól minden vétkeiteket, melyekkel vétkeztek, és szerezzetek magatoknak új szívet és új lelket; Miért hálnátok meg...!? Mert nem gyönyörködöm a meghaló halálában, ezt mondja az Úr Isten. Térjete meg azért és éljete!” (Ez 18,31–32)

Érdemes odafigyelni: *Az ÚR nem gyönyörködik a meghaló halálában*. Senkiében sem.

Másképp és markánsabban: gyűlöli a halált, mint eseményt és személyt is.

Kezdetkor az engedetlenség, a tiltott gyümölcs evése volt a véték, a bűn. Ez okozta a halált. Ezért mondja Isten: *Vessétek el magatoktól minden vétkeiteket...* Mindet! A bűn, az az embert „rohasztó frász”, (Ez 4,17b) amiből az ember képtelen önmagától megszabadulni. De itt a jó hír, és ez az evangélium; Jézus Krisztus azért jött a Földre, hogy elvegye a világ bűneit! (Jn 1,29)

Elvetni a bűnt, a halál zálogát, így lehet: „Ha megvalljuk bűneinket (Jézus Urunknak) hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztít minket minden hamisságtól” (1Jn 1,9).

A halálban nem gyönyörködő Isten segít nekünk, megbocsátja, elveszi bűneinket! Sőt!

Ajándékba ad megváltozott, új személyiséget, új érzületet, új szívet is! (Ez 36,26)

Tehát, *ha a Változhatatlan Örökkévalóhoz térünk, halhatatlanokká leszünk*, vele élhetünk örök dicsőségben!

Visszajöveteléig pedig elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak (e fizikai létből a szellemibe lépjenek), s azután pedig ítélet! Igazságos ítélete által meg is fizet mindenkinek cselekedetei szerint. Azoknak, akik nem engednek az igazságnak, hanem engednek a hamisságnak, búsulással és haraggal. Azoknak pedig, a kik a jó cselekedetben igyekeznek; *dicsőséggel, tisztességgel, halhatatlansággal és örök élettél!* (A görögben itt örök életről van szó!). (Róm 2,6–8)

Ezért, aki versenyben vesz részt, mindenben önmegtartóztató; azok azért, hogy romlandó koszorút nyerjenek, mi pedig *romolhatatlant* (1Kor 9,25). Ezért vigasz naprakészen tudni: *romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan* örökségre hívott el bennünket, amely a mennyekben van fenntartva számunkra (1Pét 1,4).

Pál apostol így gondolt a halál utáni állapotra: „Krisztussal lenni sokkal inkább jobb” (Fil 1,23). Jézus Krisztusnak a halálból történt feltámadása óta a benne hívők számára a halál főnyeremény (Fil 1,21), mivel Megváltó Istenükkel találkoznak, és örökké vele maradnak, mert bizony nem a megholtak, hanem az *örökké-élők* Istene az Úr! (Mt 22,32)

A halál által elvettünk (mint a mag) romlandóságban, de *feltámasztatunk* (mint Krisztus) *romolhatatlanságban!* (1Kor 15,42) Mert szükség, hogy ez a romlandó test *romolhatatlanságot* öltön magára, és e halandó test pedig *halhatatlanságot*. Mikor pedig ez a romlandó test *romolhatatlanságba* (aftharsia) öltözik, és e halandó *halhatatlanságba* (athanasia) öltözik, akkor beteljesül az Ige, mely meg van írva: Elnyeletett a halál diadalra. Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad? A halál fullánkja a bűn, de hála az Istennek, Aki diadalt ad nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által! (1Kor 15,53–57) Tudnivaló: Isten előtt a halál; elvetni az Úr Jézust, Istennek Őbenne felkínált kegyelmét. Viszont ezek is „halhatatlanok”. A feltámadáskor felszerkennek gyalázatra és örökkévaló utálatosságra (Dán 12,2).

De így szól az Úr; öröktől fogva, örökkévaló szeretettel szerettek titeket, ezért terjesztetem rátok kegyelmemet!

Jóel prófétával is üzen valami jót az Úr: „kiöntöm lelkemet minden testre!” (Jóel 2,28) Az ószövetségi héberben a test megfelelője a bászár (ráwáb) szó. Ennek jelentése nemcsak test, hanem: halandó, mulandó is. Így Jóel prófétán keresztül ezt is üzeni az Úr: „*Kiöntöm halhatatlan szellememet minden halandóra, hogy halhatatlan gyermekemmé legyen!*”

Pünkösdi testvérem: töltekezz be Szentlélekkel, a halhatatlanság Szellemével!

Egyik éjjel alvó gyermekeimet néztem ágyukban, amint édesen szuszogtak. Istenem...! Ezek nem is sejtik, hogy a mulandóságra születek, nekik is (ha el nem ragadtatnak) meg kell halniuk... – sóhajtottam magamban. Mire az Úr ezt válaszolta nekem: „Az ÉN gyermekeim soha nem halnak meg!” Ez az! Itt a gyógyszer! Isten gyermekei nem halnak meg soha! „Bizony, bizony mondom néktek – mondta a mi Urunk Jézus Krisztus –, ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké” (Jn 8,51).

Hozsánna, a Dávid Fiának! Mk 11,1–10 • Bernhardt Gyula

A virágvasárnapi történetet mind a négy evangéliumban megtalálhatjuk. A szentírókat megragadta ez az esemény, és mindannyian terjedelmesen foglalkoznak vele. Mi most a régi fordítású Biblia, Márk evangéliumának tudósítása szerint tekintjük át a leírtakat. Ha jól odafigyelünk, szinte minden szónak megvan az üzenete számunkra.

Úgy kezdődik a történet, hogy az Úr Jézus elküldte két tanítványát, hogy hozzák el számára a megjelölt helyről azt a szamarat, ami Jeruzsálembe való bevonulásának lesz az eszköze. Két tanítványt küldött tehát, mintegy küldöttséget bocsátott útjára. Többen kellett ahhoz, hogy néhány embert meggyőzzenek, hogy végül az eszköz Jézus rendelkezésére álljon.

Milyen sokan vannak, akik szeretnének az Úr eszközei lenni, és a nagy feladatokat elvégezni. Tesznek is lépéseket, de valahogy mégis minden kihullik a kezükből. Vannak, akik már az induláskor távoli célokat tűznek maguk elé, és csak ezek a magasröptű dolgok tudnák lelkesíteni őket, pedig Jézus tanácsa most is ugyanaz, mint amit akkor, a tanítványainak adott: *Eredjete abba a faluba, amely előttetek van, azonnal találtok egy magkötött vemhet.* Sokan csak világméretű küldetésekben éreznék jól magukat, közben a mellettük levő faluban kiháló gyülekezet sorvad, mert nincs aki vállalná gondozását. Ne tüzzön ki senki távolabbi feladatokat, míg az előtte levő munkát nem hajlandó örömmel elvégezni!

A következő gondolat a történetben, hogy Jézus olyan szamarat jelölt meg, *amelyen ember nem ült még soha.* Isten céljainak semmiképpen nem felel meg, aki hol az Úr ügyét hordozza, hol pedig a sátáni erőknek enged, akinek van egy gyülekezeti és van egy, a világnak tetsző arca is. Amikor erről beszélünk, rájöhetünk, hogy milyen nagy kiváltság fiatal testvéreink osztályrésze ezen a téren is. Istenünk megőrző hatalma által mentesülhetnek attól, hogy gonosz erők üljenek rá az életükre. Tudjuk, hogy nincsen ember a földön, akinek az életét elkerülné a csábító. Jó viszont tudni azt, hogy az Úr bőven ad erőt ahhoz, hogy semmiképpen se tudjon a gonosz teret nyerni az életünkben. *Mimódon őrizheti meg az ifjú az ő útját? –*

kérdezi a zsoltáros Dávid, de nem késik a válaszával sem: *a Te beszéded megtartása által!* (Zsolt 119,9) Tudjuk, hogy az Úr az elrontott előéletűeknek is ad megtérésük után feladatokat, de mennyivel kívánatosabb, hogy nagy tervei megvalósításában olyanok vegyenek részt, akiknek az életében csak az Úr Jézus szava a döntő.

A tanítványok, Jézus utasítása szerint, elhozták a szamarat. Úgy olvassuk, hogy azonnal rendelkezésükre bocsátották. A történetnek ez a része felbátorít bennünket, hogy ne féljünk az ellenség hatalmától, amikor leendő eszközöket akarunk eloldozni a Sátán rabságából, mert azonnal kénytelen elengedni azt, aki szabadulni akar az ő területéről. Nincs olyan kötelék, mely az Úr szavára le ne hullana! Milyen boldogság lehetett az állatnak – ha fel tudta volna ezt fogni, otthagyni régi gazdáját, aki megkötözve, az ajtón kívül tartotta. Milyen jó nekünk, megváltottnak, hogy a mi Urunk ilyen Ajtó, aki az övéit háztartásának területén belül kívánja tartani őrizete és védelme alatt. Ennek a jószágnak azon kívül, hogy megkötözve, az ajtón kívül élt, még az is súlyosbította a helyzetét, hogy kettős út állt előtte. Mikor az Úr kiszabadította a zsidókat Egyiptomból, eléjük adott egy dicsőséges, biztonságos utat, az Ő útját. A kötelékeitől megszabadult nép azonban nem sok idő múltán egy másik útra tévedt: a Sátán szakadékba vezető útjára. Illés próféta az ítélet hegyén így harsog a hűtlen népnek: *Meddig sántikáltok kétfelé?*

Az eszköz, a samár, végre megérkezett az Úr szolgálatára. Elindult a tömeg, élén az Úrral és a tanítványokkal. Bátran állíthatjuk, hogy Jézuson kívül senki sem volt tisztában ennek a vonulásnak a jelentőségével. Mindenki arra gondolt, hogy ütött az óra, elérkezett az idő, amikor Izráel népe lerázza magáról a római igát, és lesz egy királyuk, aki megfelel az ő várakozásuknak. Téves volt a nép Messiás-várása. Nem úgy várták, mint ahogyan azt az ige kijelentette. Várták, hogy azt tegye Jézus, amit ők akarnak, nem az volt a fontos, hogy mit akar Isten, hanem, hogy mi az ember elképzelése. Azt várták, hogy segítsen rajtuk az Úr, de elzárkóztak attól, hogy átformálja őket. A hódolat hozsannájából végül csak vad kiabálás maradt. Mi történt hát itt tulajdonképpen? Nem az örömet fejezte ki ez a felvonulás? De igen! Öröm volt az, de emberi lelkesedésből fakadt, a lelkükből, de nem a legbelső lényükből ered az öröm. Láthatjuk, hogy az emberi lélek mennyire ingatag, mennyire megbízhatatlan. Mostmár megértjük, hogy az emberi lelkesedés egyszer hozsannát kiált, majd ugyanez néhány nap után a „feszítsd meg!” – gyűlölettől izzó szavait harsogja.

Nem az ilyenfajta ingatag örömökre, lelkesedésekre vágyunk, hanem azután, amit a Biblia tár elénk: *Az Istennek országa... igazság, békesség és Szent Szellem által való öröm!* Amikor az Úr ereje a legbelső lényükből indítja el az öröm kiáradását. Ezt a hozsannázást sohasem fogja a „feszítsd meg!” követni!

Álljunk be ilyen szívvel az Úr Jézus virágvasárnapi felvonulói közé, és engedjük, hogy a kiszámíthatatlan emberi lelkesedést váltsa fel bennünk az az öröm, amely a Szent Szellem Istentől való!

Az Aranyváros üzenete • Kecser István

II. rész „...nem megy abba be ... aki útálatosságot és hazugságot cselekszik ... a bűbájosok” (varázslók) (Jel 21,27; 22,15)

A mennyei Jeruzsálem hazavárja szülőhazájukba mindazokat, akik ott fent, a magasságos Jeruzsálemben születtek (Gal 4,26) a Szentlélek által (Jn 3,3–8). Akik ki vannak választva a Lélek megszentelésében, és mint Krisztus engedelmes követői elszéledt jövevényekként élnek földi éltüket (1Pét 1,1–2). A bűn szennyétől a Bárány vérében megmosottan (Jel 7,14), szennyfolt nélküli fehér ruhában járnak már most Jézus Krisztussal (Jel 3,4), mint menyasszonyi nép (2Kor 11,2). Ők azok, akikről az Atya házában tudnak, mert nevüket beírták az élet könyvébe (Lk 10,20). Ott már nem jövevényként ismerik őket, hanem Isten

háznépének tagjaiként, a szentek polgártársainak (Ef 2,19), Krisztus örökös társainak (Róm 8,17). Számukra szabad bemenetel van a gyöngykapukon az Arany városba.

Nem mehetnek viszont be a Szent városba, akik utálatosságot cselekesznek (Jel 21,27). A fizikai létben is vannak dolgok, amelyek utálatosak, megborzadva nézünk rájuk, de inkább elfordítjuk róluk tekintetünket.

Isten Igéje beszél azokról, mik utálatosak az Úr előtt. Ezek közé sorolja, ha asszony férfiruhát visel és a férfi asszony ruhába öltözik (5Móz 22,5). A másság utáni vágy Isten előtt utálatos, mivel nincs megelégedve Isten teremtfői, bölcs akaratával. Utálattal tekint Isten azokra, akik az általa rendelt természetes életkapcsolatot átlépve, azonos neműekkel, fertelmességre adták magukat (Róm 1,26–28; 3Móz 18,22; 1Móz 19,5–7). Utált az Úr előtt, ha valaki a néki szánt áldozatból erőszakkal elvesz (1Sám 2,16–17). Az álnok (képmutató) szívű ember (Péld 11,20), a csalárd beszédű, aki gonoszt kohol szívében (Péld 12,21). Aki elméjében felfuvalkodott (Péld 16,5; Mt 23,12), aki igaznak mondja a bűnöst, és kárhoztatja az igazat (Péld 17,15; Mt 12,24–32), aki kétféle súllyal és mértékkel mér (5Móz 25,13–16; Péld 20,10). Utálatos az Úr színe előtt, aki elfordítja fülét Isten törvényétől, nem hallgat tanításaira, annak imádságát és könyörgését nem hallgatja meg (Péld 28,9). A két úrnak való szolgálat – Istennek és a világnak (mammonnak) – utálatos Isten előtt (Lk 16,13) éppen úgy, mint akik emberek előtt igazságosnak mutatják magukat, szívük pedig bűntől szennyes, ami az emberek előtt magasztos, Isten előtt utálatos (Lk 16,15).

Jézus a képmutató farizeusokat meszelt sírokhoz hasonlítja, amelyek kívülről szépet mutatnak, belül pedig a halottak csontjaival és minden utálatossággal vannak rakva, utálatosak az Úr előtt (Mt 23,13–19).

A képmutatás eredetileg teátrálist jelentett, ami színészkedést, színészt, illetve álarcot jelez. Azt, aki a maga igazi lényét leplezi, nem a valódi lényének megfelelően viselkedik, hanem magát jobbnak, különbnek mutatja. El akarja hitetni magáról, hogy jellemes és nemes érzelmek vezérlik. Meg akarja tévesztetni, félre akarja vezetni az embereket. A gyülekezetben jámbornak, kegyesnek színleli magát, holott nem az, hanem álszent (2Tim 3,1–6). Lelki ember módjára beszél Szentlélek nélkül és mennyei érzület hiányában. Ezt Péter apostol gonoszszágnak nevezi (1Pét 2,1), Isten előtt pedig utálatosság. Az ilyenek cselekvői nem mehetnek be az Arany városba, hiszen ezek „anyja” nem a magasságos Jeruzsálem (Gal 4,26), hanem a veres fenevadon ülő nagy parázna, akinek kezében ugyan arany pohár van, de utálatosságokkal és tisztátalanságokkal tele (Jel 17,1–5), aki a paráznáknak és a föld utálatosságainak anyja. Krisztus menyasszonya nem származhat parázna anyától, csak Istentől születhet a magasságos, mennyei Jeruzsálemben. Halleluja!

Sok keresztény közösség belső szenvedéseinek oka az utálatosság cselekvőinek jelenléte, akik miatt békétlenség, háborúság keseríti Krisztus igazi követőit. Az ilyenek nem tartoznak Krisztus Menyasszonyához, habár kívülről a Bărăny ruhájába vannak öltözve, de belül ragadozó farkasok, akik nem kedveznek Krisztus nyájának (Mt 7,15–16; ApCs 20,29–30). Az ilyeneknek nincs örökségük Isten Arany városában.

Az új Jeruzsálemből kinn maradók listáját az utálatosság cselekvői után a hazugságot cselekvőkkel folytatja az Ige (Jel 21,27). Nyomatékosan figyelmeztet arra is, hogy akik szeretik (kedvelik, pártfogolják) a hazugságot, azok sem mennek be a Szent városba (Jel 22,15b). A hazugság a valóságnak megmásított formában történő továbbadása, ami mögött gonosz érdekek húzódnak meg. A képmutatás és a hazugság büntestvérek. A képmutató meghamisítja önmagát, mivel lényének nem a valóságos mivoltát mutatja. A hazug beszéd valóságtartalom nélküli, félrevezető fecsegés. Isten kijelentéseiben a maga tökéletes lényét teszi nyilvánvalóvá olyan fokon, hogy az emberi lélek felismerhesse. Lehetetlen, hogy Isten kijelentése hamis, hazug legyen (Zsid 6,18). Aki nem hisz Isten beszédeinek, az hazuggá tette Őt (1Jn 5,10), aki a Teremtő helyett a teremtett dolgokat tiszteli, az Isten igazságát hamissággá változtatja (Róm 1,25). Aki Istentől született (Jn 1,13), az nem cselekszik bűnt,

nem hazudik (1Jn 3,9), az ördög gyermekei nem az igazságot, hanem a hamisságot cselekszik (1Jn 3,10). Jézus az Ót kísérő farizeusok felett kemény ítéletet mond: ti az ördög atyától valók vagytok, akikben nincs semmi igazság. Amikor szól a sajátjából, hazugságot szól, mert hazug és a hazugság atyja (Jn 8,44). Minden hazugságot szólónak, cselekvőnek osztályrésze a kénkövel égő tüzes tó, ahol a hazugság atyjával kínoztatnak örökkön örökké (Jel 19,20; Jel 20,10; 21,8). A gyülekezet Isten azon gyermekeinek közössége, akik Tőle születtek, és szeretik mennyei Atyjukat. Aki gyűlöli atyjafiát (testvérét), akit lát, hogyan szereti Istent, akit nem lát (1Jn 4,20). Az ilyen lélek hazug. Ha azt mondjuk, hogy Istennel közösségünk van, és a sötétségben járunk, hazudunk (1Jn 1,6). A hamis tanúbizonyság is hazugság (Péld 14,5) és utált Őelőtte, aki háborúságot szerez az atyafiak között. Ezért az Ige felhívása: ne hazudjatok egymás ellen, mivel levetkőztetek az őembert az ő cselekedeteivel együtt (Kol 3,9). Gyűlöli az Úr a hazug nyelvet (Péld 6,17). Isten beszédének megmásítása hazugság Isten előtt (Péld 30,6), de aki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét, az becsületesen áll előtte (2Tim 2,15).

Jézus figyelmeztetett, hogy sokan jönnek majd az Ő nevében, de ne higgyünk nekik, mert hamis, hazug próféták, akiket nem Ő küld, és nem ismer (Mt 7,22–23; 24,23–24). Már Jeremiás Isten igaz prófétája is kesereg a hazug, hamis próféták miatt (Jer 23,9.14–17) és így kiált fel: ne higgyetek nekik, mert hazugok és elbolondítanak titeket (Jer 23,16)! Megcsalják népemet hízelkedéssel és elforgatják Isten beszédét (Jer 23,32–36). Ezékiel is panaszkodik: megszentésgtelenítenek engem népem előtt. Néhány marok árpáért és falat kenyérért hazudozván népemnek, amely a hazugságra hallgat (Ez 13,6), mázolnak nekik mázzal, hazugságot jövendölnek: mondván: így szól az Úr Isten, holott az Úr nem beszélt (Ez 22,28). A hazugság cselekvésének és szeretésének milyen félelmetesen sokfélesége van. A keresztények népes táborát soha ennyire nem fenyegette a hazugság szellemének befolyása, mint manapság (2Pét 2,1–3). Az események sűrű sodrásában (1Jn 2,22) végül totális becsapásban, félrevezetésben rabokká válnak mindazok, akik nem hittek az igazságnak, majd hisznek a hamisságnak (2Thes 2,11), és így maguk is hazuggá válnak, és eszik a hazugság gyümölcsét (Hós 10,13), kinn maradnak a Szent városból, nem tartoznak a Bárány menyasszonyi népéhez.

Az Arany város kapuit nem zárják be soha, de a nyitott kapukon mégsem mennek be az ebek – olvassuk a mennyei híradásból (Jel 22,15). Különös kép: az új földön, az Arany város körül vannak kóborló kutyák!? Akiket nem engednek be a Szent városba! János látomásában az angyal az Arany várost a Bárány menyasszonyának – feleségének nevezi (Jel 21,9–10), ez pedig Krisztus eklézsiája, eljegyzett menyasszonya ama Férfiúnak (2Kor 11,1–3) és a Szentlélek záloga az örökségnek (Ef 1, 13–14). Az eklézsia jövevényiségének idejét e földön éli (1Pét 1,1), ahol ki van téve sokféle veszedelemnek (Jn 17,12–15), de az Úr a megtartója (2Tim 4,17; 1Pét 5,8–9).

A kutya keleten nem megbecsült háziállat, mint felénk, hanem gazdátlan jószág, amely hulladékon és dögön él (2Móz 22,31). A kóborló, vad kutyák romok között tanyáznak (Ézs 13,22; 34,13–14), éjszaka üvöltözve kóborolnak az utcákon (Zsolt 59,7), és az emberekre is veszélyt jelentenek (Péld 26,17). Ezért a kutya közönséges, tisztátalan, megvetésre méltó állat az Ige szerint. Az Isten üdvözítő kegyelme megjelent minden embernek (Tim 2,11), az evangélium hálója összefog minden fajtát (Mt 13,47–50; Jel 21,8), így a keresztények között ott vannak a tisztátalan kutyák, akik sokszor megkeserítik Krisztus menyasszonyának életét. Pál ebeknek nevezi a gonosz munkásokat, akik a gyülekezetben meghasonlást szítanak, és tévutakra akarják terelni Isten népét (Fil 3,2). Ezek Krisztus keresztjének ellenségei, nem úgy járnak, mint Krisztus követői, az ilyenek esze a földieken jár, gondolkodásuk anyagcentrikus (Fil 3,19), a végük pedig veszedelem. Nem mehetnek be az Arany városba, annak ellenére, hogy hívő közösség tagjainak vallják magukat, nem tartoznak Krisztus menyasszonyához. Jézus figyelmezteti tanítványait, ne adjátok, ami szent, a kutyáknak (Mt 7,6), nem szép dolog

a fiak kenyerét az ebeknek adni (Jn 6,48–51; 1Kor 11,27–29). Isten már az ószövetségi időben tiltja az eb-bérét (a parázna férfi keresményét – (új fordítás) az Úr házába bevinni bármely címen, mert utálja ezt az Úr. Isten országának e világi építésére semmilyen célra nem vehető igénybe ebmódon, a hamis úton szerzett pénz, ebből semmiképpen sem vállalhat részt Krisztus menyasszonya. Helyesen cselekedett Ábrám, amikor visszautasította Sodoma királyának ajánlatát: egy fonalszálat, egy sarukötőt nem fogadok el abból, ami a tiéd, hogy ne mondjad, én gazdagítottam meg Ábrámot (1Móz 14,23). Jézusban semmi nem volt, ami a világ fejedelmétől származott (Jn 14,30). A keresztények tömegeiben ott élőködnek a kutya-természetűek, akik falják az eledelt, amit Isten ad, ott ugrálnak közöttük, de nem változnak, sőt sokszor gyalázatára vannak Isten népének, mert az eb megtér az ő okádékára (Péld 26,11a; 2Pét 2,20–22). Akik elfogadták az igazságot és ismét eltévedtek, testi kívánságok cselekvésére adták magukat. Az ilyeneknek jobb lett volna, ha az igazságot meg sem ismerték volna. Ezek nem tartoznak a Bárány menyasszonyához, hiába nevezik magukat keresztényeknek, nem mennek be a kapukon az Arany városba.

Isten Arany városában, az Új Jeruzsálemben tilos bemenni a bűbájosoknak (Jel 22,15). Az eredeti szót többféle magyar fordításban adják vissza: bűbájosok, varázslók, méregkeverők, erkölcstelenek. A bűbájos kifejezés inkább gyűjtőfogalom, egyértelműen a gonosz szellemvilággal van kapcsolatban. Ilyenek: varázslás, jóslás, szellemidézés, babonaság, jövendőmondás, szemfényvesztés, halottidézés (spiritizmus), csillagjóslás, bűvészkedés, álomlátás(!), igézés, jegymagyarázás, titokfejtés. Ez a felsorolási lista manapság egyre szélesedik és az „okkult” tudományok nagy választékát kínálja (hipnózis, agykontroll, akupunktúra, a különféle jógák stb.). A felsoroltak közül a varázslást vizsgáljuk meg közelebbről, mivel manapság ez nagy szellemi veszélyt jelent Krisztus népére, és az új fordítás is ezt a kifejezést használja.

Az Isten által tett csodák nem varázslatok, hiszen Ő a teremtője mindennek. Ami előttünk „természet feletti” dolog, az Őnála természetes. Az Úr parancsa szerint Áron vesszeje a fáraó udvarában kígyóvá változott (2Móz 7,9–10). Ugyanezt megtették a fáraó varázslói is, de Áron vesszeje elnyelte azok vesszejét (2Móz 7,11–12). A varázslók a Babilonra jövő veszedelmet nem bírták visszariasztani, és az ég csillagainak vizsgálói nem jelentették meg a jövendőt (Ézs 47,12–13). Kudarc érte a Nabukodonozor udvarában lévő varázslókat is (Dán 2,2.10–12). Isten utasítása volt Izraelnek, hogy amikor bemennek az ígéret földjére, ne varázsoljanak (3Móz 19,26.31), ne menjenek jövendőmondókhoz, hogy azokkal magukat meg ne fertőztessék, a varázsló asszonyt ne hagyják életben (2Móz 22,18). A varázslás bűnének következménye halál volt. Az Úr szava iránt való engedetlenség olyan, mint a varázslás bűne (1Sám 15,23). Nem más, mint csalás. Létrehozni valamit a törvény betartása nélkül, amelyet Isten minden dologra nézve megadott, az ellenszegülés az Igének. Nem az Isten által meghatározott úton menni, de ugyanazt az eredményt egy szempillantás alatt elérni, bűn. Valaki így nyilatkozott: a gyülekezetben a dicsőítésnek olyan lelki hőfokra kell eljutni, hogy az ott lévők, „belökődjenek” a mennybe, Isten közelébe! Nem ezt az utat határozta meg Isten. Jézus azt mondja: aki én utánam akar jönni, tagadja meg magát... (Mt 16,24–25) vegye fel az ő keresztyét, úgy kövessen, mert csak így méltó én hozzám (Mt 10,38–39). Jézus keresztyével a Golgotára ment meghalni (Jn 19,17–18.30). Mi pedig az Ő halálának hasonlatossága szerint Vele eggyé lettünk, óemberünk vele együtt megfeszítettett, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek (Róm 6,5–6), hanem új életre feltámadva, éljünk az Úrnak (Róm 6,8–10); Gal 2,20). Jézus követői számára úttá lett, csak Általa lehet az Atyához jutni (Jn 14,6). Így van lehetőségünk a kegyelem királyi székéhez járulni (Zsid 10,20; 12,22–24), természetesen, csak akkor, ha engedelmesekek vagyunk az igének, és a kijelölt úton járunk (Zsid 5,7–9), amin Jézus járt. Az Isten törvénye szerinti út az igének való teljes engedelmesség. Ennek kikerülése: varázslás, ami félrevezetés, csalás.

Jézus mintaimádságában, a „Mi Atyánkban” így olvassuk: Bocsásd meg a mi vétkeinket,

miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek (Mt 6,12). Ez az útja Krisztus vére bűnt eltörlő, reánk érvényes hatásának, bűneink megbocsátásának (Mt 6,14–15). Rajtunk múlik bűneink bocsánatának elnyerése. A keresztyének azért is hívők, mert hiszik, hogy Jézus Krisztus vére bűneinkért engesztelő áldozat Isten előtt (Zsid 9,14.24) és azért lehet üdvösségünk, mert Jézus mindent elvégezett. Mi megigazultunk Krisztusban (Róm 4,25; 5,1–2). Tehát Isten Jézusban lát bennünket a kegyelem királyi székéről. Így teljesen rendben vagyunk Istennel. – Mindez hiú ábránd, önmagunk becsapása, varázslás, ha kihagyjuk e rövid mondatrészt: „amiképpen mi is megbocsátunk”. Csak így hatékony Jézus vére bűneim eltörlésére, a kegyelem így lesz megmentőm. Jézus elvégezte, ami Reá tartozott, az én feladatomban az, hogy bocsássak meg az ellenem vétkezőknek. Nem varázsolhatjuk be a „HIT” jelszava alatt magunkat az üdvösségbe, ha nem cselekedjük Isten parancsát. Nem varázsszó az üdvösségem szempontjából a sokszor mondott: Uram, Uram; Jézus-Jézus; hiszek-hiszek! Dicsőség-dicsőség! Ugye érted, testvér, hogy ez halálosan komoly dolog? – A varázslók nem mennek be az Arany városba!
(Folytatása következik)

TEKINTETTEL

Tekintettel • *Koncz Sándorné*

*%Ismerjünk meg más hívő testvéreket, közösségeket! Töprengjünk a magunk gondjairól!
Olvassunk, lássunk, halljunk – művészi alkotásokról.*

Gyakran mondjuk: tekintettel a körülményekre, az eltérő véleményekre stb. Ilyenkor egy pillanatra nem magunk állunk a középpontban, hanem másokra figyelünk. E rovatban ezt szeretnénk tenni. Kulcsszavunk: *elfogadás*, mottóink pedig: „*Más juhaim is vannak nékem*”. Egyrészt olyan írásokat, bizonyságokat szeretnénk közölni, melyeket hozzánk közel vagy akár távolabb álló, az Urat szerető, odaszánt életű hívőktől nyerhetünk.

Szeretik, valószínűleg mindig is szerették, az emberek, közösségek magukat másoktól elhatárolni, s ezzel mintegy önmagukat – akaratlanul is – magasabb szinten tudni. Ez nem feltétlenül hiba, hiszen valamennyien olyan közegbe épülünk be és tevékenykedünk szívesen, ahol lelkiekben gazdagodhatunk, hitünk erősödhet, örömben, bánatban társakat, barátokat, hittestvéreket találunk.

Ezzel – szerintünk – nem ellentétes az, hogy az összefogás, a más közösségekben élő keresztyénekkal való kapcsolattartás jobban épít mindnyájunkat. „Minden emberben van valami jó” – mondja Széchenyi, mennyivel inkább vonatkozik ez Isten gyermekeire, akikben a Mindenható munkálja a jót, bárhol élnek is meg hitüket. Miért ne tanulhatnánk tapasztalataikból, s nyernénk erőt mi is a nekik jutott áldásokból? Szívleljük meg az intést: „*Másokat magatoknál különbnek tartván!*” Gazdag az Isten, és nincs nála személyválogatás...

Másrészt szeretnénk e rovatban rövid, gondolkodtató írásokat megjelentetni mindennapi életünkkel, gondjainkkal, örömeinkkel kapcsolatban. Talán néhányan saját helyzetünkre ismerünk általuk, s így könnyebben találunk megoldást egy-egy problémára. Azt nem ígérhetjük, hogy halat fogunk bárkinek is, de talán halászni tanulhatunk együtt.

Harmadik témaként rövid reflexiókat, jelzéseket, ismertetőket közlünk olyan irodalmi vagy más művészeti alkotásokról, melyek gazdagíthatnak, lélekben építhetnek bennünket, tágíthatják látókörünket.

Arra kérek minden kedves Olvasót, aki céljainkkal egyet tud érteni, s van közölni valója, vegyen részt rovatunk munkájában. Köszönettel fogadunk minden írást, megnyilatkozást, ha közlésre alkalmasnak találjuk, s ha van rá mód, meg is jelentetjük.

Takarékon

Mottó: *Ne tartsd fontosnak, hogy fontosnak tartsanak, egyszerűen csak szeress, és fontos leszel.*

Mostanában furcsa, mondhatnám zavaró dolgok történtek körülöttem. Mintha sorozatban jönnének, figyelek, figyelmeztetnek...

Fiatal pár készül rá, hogy kicsinyét hazavigye a kórházból, s meghittten együtt lehessen a család. Igen ám, de a szülők, akik mindkét részről távol laknak, igyekeznek menni, máris... persze, az új jövevény, a várt unoka. De a fiatalok – legalább magukban – fanyalognak kissé, korainak tartják a látogatást. Mondjuk ki: egy-két napot egyedül szeretnénk lenni. De nem tehetik, ez most sem sikerül. Már az első nap megjön valaki, marad is. Kár... kinek is? Nagyon messziről, Kínából jött a nagymama. A pici néhány hónapos, örülnek egymásnak. Legalábbis ők ketten. De a fiatalok? Sok bizony a nagyiból az a négy-öt hónap. Szegény, persze, nem ugorhat egy hétre haza, nincs egy kis szünet. Mindenki szenved, sértődések. Kár...

Testvérem szolgálatára, nem tudom miért, nem tart igényt régi közössége. Ő csinálná, szereti a munkát, energiái javát beleölte. Az elutasítás mély sebet ejt. Kár... Kinek is?

A példának nincs vége. Szeretjük egymást, és szenvedünk egymástól. Biztos, hogy jól szeretünk? Van bennünk tapintat? Nem fojtogat néha a szeretetünk? Nincs esetleg máshol nagyobb szükség rá, mint ahova mi szánjuk? S a másik oldal: el tudjuk fogadni a szeretetet? Nem vagyunk csupán önzésből elutasítók, ridegek? Drága nekünk a másik ember szeretete? Nem önmagunkat kellene időnként takaréokra állítani? Csak kérdezek...

Ki járt Jeruzsálemben?

Olvasóink közül bizonyára többen is. Mi is készülünk családi és baráti körben, s ha az Úr akarja és élünk, áprilisban eljutunk. Már nagyon várjuk... De eszembe jut, ha ott leszünk is testben, lélekben vajon igazán ott leszünk-e?

Tolsztoj, a szeretetet, az önmagunk legyőzésének fontosságát hirdető, nagy, orosz író A két öreg című elbeszélését ajánlom olvasásra a témával kapcsolatban. A két főszereplő már régóta készült, hogy egyszer együtt elindulnak a nagy útra. Régi komák, de jellemükben, külsejükben igen különböző emberek voltak. Az egyik kistermetű, kopaszodó, öregségében már csak a ház körül dolgozgató méhész volt, szegény ember, a másik tehetősebb, derekabb termetű gazda. A pénzcseke így-úgy összejött, elindultak a hajóig gyalog. Fáradságos volt az út, de pihentek, mentek. Jártak szegényebb, gazdagabb vidéken, be-betértek egyik-másik házba éjjeli szállásra, ennivalóért.

Egyik nap a kisebb termetű öregecske megszomjazott egy igen szegény, már-már kihalt faluban. Inni akart, bekukkantott egy konyhába. Ott az éhségtől elgyengült, reménytelen helyzetben levő embereket talált. Muszáj volt segíteni, lemaradt kissé a barátjától. Aztán egyre több igazítanivaló akadt még, hogy a nyomorban élő családot talpra tudja állítani. Addig-addig, míg az útra való pénzcseke igen megcsappant. Visszafordult tehát, nem tehetett mást. A másik öreg várta, aztán nézte a hajón is, hiába. Talált társat, belenyugodott hát a dologba. De a legszentebb helyen, Jézus sírjánál, a tömegben, egészen elől, ahova ő hiába tolakodott, távolról többször is a barátját látta. Csodálkozott, várta a kijáratnál, nem jött. Egy év múlva hazatért, találkoztak. A kis öreg méhész nem beszélt a történekről, de a barátja sejtette, tudta már, mi az igazi zarándoklat, s ezt gondolta: „Hogy az én áldozatomat elfogadta-e az Isten vagy sem, nem tudni; de az övét elfogadta az Úr.”

Jó olvasást!

**Mint az aranyalma ezüstitányéron, olyan a helyén mondott ige
(Péld 25,11) • Tfirst Gyula**

Visszagondolok történelemtanáromnak egy mondatára, amit szó szerint megjegyeztem: „Az igazhitű muzulmán a Koránnak arra a passzusára hivatkozik, amely legalkalmasabb rá, hogy igazolja őt.” Megvallom, később rájöttem, hogy sok igazhitű zsidó és keresztény is ezt teszi időnként, amikor saját szent könyvéből idéz.

A mi szent könyvünk a Biblia. Régen a legolvasottabb könyv volt, talán ma is. Hisszük és valljuk, hogy a Biblia Isten teremtő szavának kifejezése, világunkban való jelenléte, bár sokak számára lehet kultúrtörténeti forrás vagy más is. Tény, hogy aki kapcsolatban került vele, annak valamilyen módon állást kell foglalnia, és többnyire állást is foglal.

A Vigília folyóirat 1971. évi karácsonyi számában sok közéleti és egyházi személyt szólaltattak meg hazánkból: politikusokat, tudósokat, művészeket, ateistákat és hívő teológusokat. A megkérdezetteknek a következő kérdésre kellett válaszolniuk: Mit jelent a Biblia az életemben? Ez a kérdésfeltevés abban az időben történt, amikor az állam elvárt polgáraitól egy előírt világnézethez való igazodást; amikor nem volt sem érdemes, sem sikk vallásos hitről tanúságot tenni. Úgy gondolom, érdemes a cikkből néhány választ – kivonatosan – idézni, a válaszadó nevének elhagyásával.

– „A Biblia olyan könyv, amelyből a hatalmas, örökkévaló Isten szólt hozzám... A Biblia Isten ajándéka, akárcsak maga az élet; semmivel sem pótolható” (ort. esperes)

– „A Szentírás életutamon oázis” (kat. teol. prof.)

– „Ateista vagyok, de ha egy évig egy kopár szigetre zárva egyedül kellene élnem... magammal vinném a Bibliát is” (filmrendező, író)

– „Nem vagyok vallásos, de hiszek... a gyermekkorból hozott emlékek még mindig szívemben élnek, s tudom, elkísérnek életem végéig” (színművésznő)

– „Csak annak nyílik fel, aki hittel olvassa... Elképzelhetetlen lenne az élet nélküle” (színművésznő)

– „A Biblia az Élet könyve, az életem könyve” (ref. teol. prof.)

– „... számomra az Újtestamentum is történelmi dokumentum... Jézus mondanivalói... hatályosak és érvényesek minden transzcendencia nélkül is” (világhírű marxista filozófus)

– „... megállnék az utcán levett kalappal, és kérném a járókat: dobják bele felhasználatlan perceiket, hogy újra áttanulmányozzám, felfedezném magamnak a Bibliát” (történész, rabbi int. ig. prog.)

– „A Biblia olyan, mint a kenyér az asztalon. A bűneset tömör története, az embert kereső kérdés: «Ádám, hol vagy?» Jézus megtanít válaszolni erre a kérdésre.” (adv. lelkész, teol. int. ig.)

– „... döbbenet állapítom meg, hogy az évek múlásával a két testamentum lett életem tartóoszlopa.” (költő)

– „...nem érzem a történetek realitását, mégis irányítanak a realitások között. Erkölcsi úttravaló a Bibliából: Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki azt mondja: Uram, Uram, hanem aki cselekszi az én Atyám akaratát”. (oszt. vez. főorvos)

A felsorolt válaszokból talán lemérhető, hogy hatással van a Biblia különböző világnézetű és érdeklődésű emberekre, ha kapcsolatba kerülnek vele. De a teljesség úgy kívánja, hogy idézzek másfajta válaszokból is.

– „...a könyv nem felel azért, amit odaadó áhítatos olvasója ... hozzágondol.” (író)

– „Végképp nem vagyok vallásos... A mindennapi életre a Biblia csak akkor volt káros hatással, amikor félremagyarázták, tehát mindannyiszor, amikor egy testület lépett be egy lelkület helyébe... Állandóan sugall valamiféle megoldást a világgal, az emberekkel, a kínok, aggodalmak felszámolására.” (költő, antik nyelvek műfordítója)

Ez utóbbi válaszok a tévedések, tévelygések veszélyére hívják fel a figyelmünket. Ugyanis lehet a Biblia üzenetével élni, és lehet vele visszaélni: lehet őszinte szívvel, szomjasan kutatni, de lehet elvek, elméletek alátámasztására alkalmazni, esetleg „hozzágondolni” és „félremagyarázni”. Lehet válogatni a „sugallt megoldások” közül imádságos szívvel, a

gondviselés üzenetét várva, de lehet szelektálni és a legalkalmasabbat választani. Hogyan lehet a Biblia üzenetével visszaélni? Kézenfekvő és eléggé időszerű példát mondok. II. János Pál pápa (akit korunk karizmatikus katolikusai is főpásztoruknak tekintenek és így tisztelnek) a közelmúltban mélységes sajnálattal elismerte az egyház 2000 év alatt elkövetett bűneit, visszaéléseit, ezeket néven nevezte, vállalva minden szégyenét; megkövette a történelmet mentségek említése nélkül. Sajnos, amikor elkövették a bűnöket, találtak mentségeket, megfelelő bibliai idézetek formájában. (Ezeknek a felsorolásától most tekintsünk el.) Visszaéltek a Bibliával, mivel tettüknél egy olyan nép (Izrael) társadalmi törvényeire, életszabályaira hivatkoztak, mely népnek kezével, kardjával és sokszor vérével kellett védenie puszta létét, fennmaradását a külső és belső veszélyeztetésekkel szemben... pedig a Krisztus egyházának fegyvertárában nem fordulhat elő sem kard, sem bitófa, sem börtön, sem máglya (Jn 18,36).

Hogyan lehet a Biblia által sugallt megoldások közül válogatni és kiválasztani a számomra legalkalmasabbat? Itt nem félremagyarázásra, torzításra gondolok, sem a szövegkörnyezetből való kiragadásra. Jézust megkísérti a Sátán alkalmas ígére való hivatkozással „...meg van írva:...” Jézus nem száll vitába, hanem rangsorol: „Viszont meg van írva:...” (Mt 4,5–7). Ez utóbbi ige – az adott helyzetben – nyilván fontosabb, mint az előbbi.

Elmondok ezzel kapcsolatosan egy ókori történetet, melyet a zsidó hagyomány őrzött meg. A történet Simon Ben-Sáttáchról szól, aki a zsidók tanházában oktatta a fiatal nemzedéket a Tórára és egyéb hasznos dologra. Ma azt mondanánk, hogy teológiai főiskolai tanár volt. Kenyerét nehéz fizikai munkával kereste, gyapjú bálákat szállított – szállító alkalmatosság híján, a hátán. Tanítványai, akik szerették, megszánták és közösen vásároltak mesterüknek egy szamarat egy arab férfitől. Amikor átadták az ajándékot, a mester észrevette, hogy a szamár nyakán, zsinóron egy ékszer van. Rögtön megkérdezte tanítványaitól, hogy tudatosan vagy véletlenül hagyta-e az arab az ékszert a szamáron. A tanítványok bizonytalanok voltak, végül úgy vélekedtek, hogy ez nem is érdekes, mivel a törvény szerint a talált kincs a találóját illeti.

A mester nem maradt adós a válasszal: „Hát azt hiszitek, hogy barbár vagyok én, aki nem tudja a törvényt, és aki hasznot akar húzni a törvény betűjéből? Azonnal adjátok a drágakövet az arabnak vissza!” A tanítványok visszavitték az eladónak, aki természetesen véletlenül felejtette a szamár nyakán. Amikor visszakapta, felkiáltott: „Áldott legyen a zsidók Istene!” Később a mester elmondta tanítványainak, hogy van egy sokkal fontosabb törvény, mint amire ők hivatkoztak. Ez pedig a következő: „Ne gyalázzátok meg szent nevemet, hogy megszentelt legyen Izrael fiai között” (3Móz 23,32). Vagyis a talált szerencsénél, a nyereségnél, sikernél fontosabb, hogy Isten neve megszenteltessék általunk és életünk példája nyomán mások által is. Ha a tanítványok megtartották volna az ékszert, ehhez joguk volt, az arab eladó átkozta volna a zsidókat és Istenüket, de mivel a fontosabb törvény szerint jártak el, Isten nevére tiszteletet és áldást szereztek. Az Úr nevét egy arab ember szentelte meg. Tehát nem mindegy, hogy hogyan választunk a Biblia által sugallt megoldások közül. Hibába eshetünk akkor is, ha a Bibliában található egyszerű vagy közönséges emberi megnyilvánulásokat kinyilatkoztatásnak tekintjük, ha kiragadunk valamit szövegkörnyezetéből, ha az anakronizmus (kortévesztés) hibáját követjük el, ha nem értünk valamit, de úgy csinálunk, mintha értenénk, végül, ha fölöslegesen hivatkozunk ígére. Ez utóbbira elmondok egy esetet. Valamelyik gyülekezetünkben egy testvér szemrehányást kapott azért, mert az istentiszteletekről elkésik. Védekezése teljesen érthető és elfogadható volt. Elmondta, hogy idős szülei és családja iránt vannak bizonyos kötelezettségei, ezért nem tud időben érkezni. Ezzel a kérdést le lehetett volna zárni, hiszen közöttünk becsülete van az adott szónak, a mi igenünk igen, és a mi nemünk nem (Mt 5,37). De a testvér még folytatta: mert milyen ember (hívó) az, aki nem visel gondot családjáról (1Tim 3,5.12; 5,8). Úgy érzem, hogy ez a hivatkozás már teljesen fölösleges volt...

A címként választott ószövetségi idézetben (Péld 25,11) az „ige” szó kis i-vel van írva, ami talán emberi közlésre utal. Biztos vagyok abban, ha a szót nagy i-vel kezdjük, vagyis az Örökkévaló szavára gondolunk, akkor is igaz, hogy „mint az aranyalma az ezüstantányéron, olyan a helyén mondott Ige.”

Ha bántanak... (Mt 5,38–45) • Oláh Gáborné

%Mottó: „Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekeszik-é?” (Mt 5,46)

Gyakran előfordul velünk, hogy úgy érezzük, valaki nagyon megbántott bennünket. Lehet ez tőlünk független, ismeretlen személy, lehet ismerős, barát, hittestvér vagy akár közeli családtag. Minél közelebbről ér bennünket a bántás, annál erősebb a fájdalom, annál értetlenebbül, védtelenebbül állunk vele szemben. Másrészt viszont sokszor mi okozunk akarva-akaratlan fájdalmat másoknak. Egy személyben vagyunk bántók és megbántottak. A kérdés az: mennyire tudunk felülkerekedni azokon az emberi készletéseken, hogy mások előtt fitogtassuk, mennyivel különbek vagyunk náluk, és hibáikat az arcukba vágjuk, vagy arra törekszünk, hogy **csak** a szeretet irányítsa cselekedeteinket, kommunikációnkat, vagyis, mennyire vagyunk Krisztusban épek ahhoz, hogy a bennünket ért sértést, bántást szabad szívvel, békességgel el tudjuk hordozni.

Könnyű szeretni azt, aki minket is szeret, azért – mérceként – szeresd ellenségedet!

Aki nem szereti ellenségét, senkit sem szeret, ez a szeretet teljességéből egyenesen következik...

Aki Jézussal és Jézusért szeret: gyűlöli a bűnt... és mélyen, szinte fokozhatatlanul szereti a bűnöst, mint – kivétel nélkül – Isten képére s hasonlatosságára teremtett élő szenvedő testvérét (Pilinszky János: Új Ember 1979. júl. 15.).

Néhány magatartásformát sorolok fel, amit a bántás kiválthat belőlünk. Megecsik, hogy nem tudunk győzedelmeskedni megbántottságunk fölött. Elforgulunk a bántó személytől, jobb esetben tudomást sem veszünk róla, rosszabb esetben bosszút állunk rajta. Esetleg megpróbáljuk mi is megsérteni őt. Hadd fájjon neki is!

Gyakori, hogy elmegyünk egy harmadikhoz és elpanaszoljuk, hogy mit tett velünk az első, hogyan sebzett meg bennünket, „elsírjuk” megbántottságunkat. Ha meghallgatásra, esetleg helyeslésre találunk, megkönnyebbülünk, igazolva érezzük magunkat.

Ennél jobb, ha imádkozó szívvel egyenesen megállunk embertársunk előtt, és ha kell, szóban rendezzük vele az ügyünket. Imáinkban hordozzuk, kérjük, hogy Isten változtassa meg irántunk tanúsított magatartását.

Még jobb, ha imádkozunk azért, hogy Isten változtasson meg minket, jóllehet érezzük a bántást, de az nem marad teher, hanem valósággal megszabadulunk tőle.

Az ima a legmagasabb rendű eszköze annak, hogy elúzzuk a megbántottság érzését, hogy úrrá legyünk fájdalmunkon, csalódottságunkon. A tiszta szívű ima után béke, megbocsátás, pozitív gondolatok és erők, Isten kegyelme által szeretet költözik belénk. Ha tudunk imádkozni azért az emberért (családtagért, gyülekezeti testvérért, munkatársunkért stb.), aki megbántott bennünket, **akkor** teljesítjük Jézusnak azt a parancsát, hogy „úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket.” Ez nem tőlünk van, ez Isten ajándéka.

Jellemző az emberekre a hála-várás. Ha megfigyeljük saját reakcióinkat, észrevehetjük, hogy sokszor hálát várunk a szeretetünkért. Anyagias világban élünk, gyakran a szeretetet úgy adjuk-vesszük, mintha valami áruba bocsátható cikk lenne. „Ó, én annyira szeretem őt is, meg őt is, nem értem, miért nem viszonzozza, annyira szeretem az embereket, nem tudom, miért nem hálálják meg, miért nem kedvesebbek hozzám.” Krisztus kedves volt, a legkedvesebb, bölcs volt, a legbölcsebb, alázatos, a legalázatosabb, odaadta mindenét: a kedvességét, a bölcsességét, az életét, és nem várt érte hálát. Amit tett, az Atya iránti feltétlen szeretetből, az

emberek iránti mélységes szánalomból és ingyen kegyelméből tette.

„A szeretet hosszútűró, kegyes, ...nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt, nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal; mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem fogy.” (1Kor 13,4–7)

Ezekben az igékben gyönyörködve, és tudva, hogy azoknak minden betűje igaz, kívánom mindnyájunknak, hogy erővel és alázattal meg tudjuk harcolni eme harcainkat, és az Úr Jézus nevében győzelmet arathassunk bármiféle megbántáson.

BIZONYSÁGUL

www.epk.hu • *Vámos Lénárd és Sipos András Árpád*

%, „Mert az Emberfia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett. Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van, és eltéved közülük egy, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a hegyekben, és nem megy-e el megkeresni az eltévedtet? Ha azután megtalálja, bizony mondom néktek, jobban örül neki, mint annak a kilencvenkilencnek, amelyik nem tévedt el. Ugyanígy a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy elveszen egy is e kicsinyek közül.” (Mt 18,11–14)

Közel öt hónapja tértünk meg a budapesti Agapé gyülekezetben. Meglepetésünkre sokakban megdöbbenést váltott ki, hogy az EPK-val az Interneten keresztül kerültünk kapcsolatba, így talán nem haszontalan írni arról, hogy Isten egy ilyen sokak számára nagyon világias eszközt is felhasznál az emberek megmentésére.

Most a Budapesti Műszaki Egyetemre járunk, de már a középiskolában is osztálytársak voltunk, és meglehetősen sokat beszélgettünk hívő témákról. Az egyik ilyen beszélgetésen fölvetődött az a gondolat, hogy a Biblia igaz is lehet. Rá kellett jönnünk, hogy észérvekkel nem tudjuk cáfolni, sőt, sokkal logikusabbá és egyszerűbbé válik annak az élete, aki szívből elfogadja Isten létezését és Jézus Krisztus megváltását. Pedig egészen addig azt gondoltuk, hogy nagyon is racionális, logikus gondolkozással közeledünk a világhoz.

Végül odáig jutottunk, hogyha valaki megkérdezte volna, hogy szerintünk létezik-e Isten, igennel válaszoltunk volna, ha viszont azt kérdezte volna, hogy vajon hívők vagyunk-e, akkor pedig nemmel. Egyre világosabbá lett: túl kell tenni magunkat a félelmen: meg kell próbálni, elhinni azt, amit látunk, tapasztalunk.

Mind többször fogalmaztuk meg, hogy nagyon jó erről beszélgetni, de igen is kell egy közösség. Így tudatosan kezdtünk egyház, gyülekezet után nézni. Ekkor döbrentünk rá, mennyire nehéz is egyházakról információt kapni. Több egyház, gyülekezet alkalmaira is elmentünk, a kisebb közösségek álltak hozzánk közelebb, ezek viszont általában zártabbak és egyáltalán nem ismertek, így nem csoda, hogy elég nehéz helyzetben van az, aki ilyen közösséget keres.

Így talán kissé kényszerből fordultunk az Internethez: hátha találunk valamit. Így találkoztunk az EPK lapjával. A honlap, azt mondatta velünk: ezt a „társulatot” mindenképpen meg kell nézni. Hogy miért született ez a vélemény: talán úgy tudnánk összefoglalni, hogy a honlap maga visszafogott volt, nem „térített”, de a háttérben, az Élő Víz oldalain nagyon is érezhető volt az élő, izzó hit. Érdekes dolog így teljesen kívülállóként, teljes anonimitás mellett beletekinteni egy közösség életébe: meglepő volt az a nyitottság, amivel találkoztunk. Mivel a gyülekezetek címei és az időpontok is szerepelnek, egy augusztusi vasárnapon ellátogattunk az Agapéba, és néhány héten belül, egymástól függetlenül, mindketten elfogadtuk Jézust személyes megváltónknak.

Nem tudjuk, hányan vannak még olyan keresők, mint mi voltunk, de nyugodtan állíthatjuk, nincsenek könnyű helyzetben. Ezért fontos megragadni minden lehetőséget a bizonyoságtételre

– az Internet segítségével is. És aki esetleg ezek után kíváncsi, hogy mi is lehet azon a honlapon, ami embereket vezet Istenhez, keresse fel a www.epk.hu címet.
{k2000201}

Az Úr álomlátással emlékeztetett • Béres Jánosné, Isaszeg

2000. január 9-én, vasárnap reggel fél hét körül ébredtem fel. Gondoltam, még lustálkodom egy kicsit. Ekkor újra elaludtam, és a következő sorokban olvasható álomban volt részem. Azzal kezdődött az álomom, hogy az elragadtatás csodálatos élményében találtam magam. Éreztem, ahogyan testem átváltozott, és már kb. egy méterre lehettem a földtől, amikor megpillantottam egyik unokámat. Erre lassan visszaereszkedtem. Az unokám közben ezt mondta: „Mama, tudom, hogy az Úr elvisz titeket!”

Ezt követően az Úr szólt hozzám: „Húsz éve folyamatosan adtam az álmokat, de te nem vitted elég komolyan.” Már több dolgot mutatott meg, ami rám vonatkozott. Ezek között volt megrovás is azért, mert nem közöltem elég határozottan az álmokat azokkal, akiket érintett. Majd folytatva még ezt mondta: „Ez az év nagyon nehéz lesz. Titeket elviszlek, de az unokádnak mutasd meg az értékeitek helyét, hogy ne kelljen keresgélne, és még egy kevés ideig ne lásson szükségét, jól legyen dolga.” Ekkor nagyon sírtam. Mondtam az unokámnak: gyere a gyülekezetbe, hogy halljad az Igét! A hit hallásból van. Olyan nagyon sírtam, zokogtam, hogy erre fel ébredtem fel.

Mivel vasárnap reggel volt, még a gyülekezetben is zokogtam. Ott is elmondtam még melegében, hogy mit álmodtam. Ilyenkor Igét szoktam kérni az Úrtól, most is ezt tettem, és kaptam: Jóel 1,13–15.

Arra kérlek benneteket – ez írás által is –, hogy vegyütek komolyan mindezeket: kevés időnk van. Imádkozzunk szeretteinkért, és tegyünk meg mindent, hogy ők is az Úr gyermekei közé számláltassanak.

Testvérnőnk még szóban hozzátette: nem tudja, hogy ez az álom csak családjára vonatkozik, vagy van tágabb üzenete is. (BL)

Karácsony „idő előtt” • Farkasné Szász Mariann (egy, a meghívottak közül)

Pár nappal karácsony előtt a nagyfiam nevére feladót nem jelölő boríték érkezett.

Érdeklődéssel bontogatta, s benne mindhárom gyermekem nevére szóló meghívót találtunk: „Szeretettel várunk az EPK Gyülekezete gyermekek karácsonyi ünnepélyére!”

Minket? Ez valami tévedés lesz. Mi ebbe a gyülekezetbe nem járunk, reformátusok lévén, ott szoktunk ünnepelni. Forgattam a kis lapot, mígnem felfedeztem, szervező: *Némethné Nagy Klára*. Ennek igen megörültem, Klárit ismerem, tőle informálódok majd, s erre rögtön másnap „véletlenül” sor is került. Klára könnyekkel szemében mesélte el, hogy ismét sikerült a terve: már harmadik alkalommal pályázik a Hajnalcsillag Missziós Alapítványhoz ajándécsomagokért, hogy 300 gyermek számára örömet tudjon szerezni karácsonykor. A meghívottak közé zömmel nagycsaládosok tartoztak, így kerültünk mi is a listára. Hogy honnan az ajándék? Egyenesen Angliából. Kamionok hozzák az angol gyerekek cipődoboz meglepetéseit. Ott ugyanis szokás, hogy a jobb körülmények között élő gyerekek cipődobozból üres dobozt kérnek, és azt otthon megtöltik korosztályukba tartozó gyerekeket megörvendeztető dolgokkal: apró játékok, írószerek, plüss állatkák, illatszerek, édesség tartoznak e körbe. Díszes csomagoló a dobozra, s már utazhat is az ajándék! Ez a háromszáz történetesen ide, Várpalotára (melyből Tésre is jutott). Gyermekeim lelkesedése az egekig csapott. Menjünk! Hagytam én is a sütetést, készülődést december 23-án, délután, s bizony,

amiben részünk lehetett...!

Ezzel foglalkozó pedagógusokat (köztük értem magamat is) megszégyenítő szervezés és „műsor” volt, mit ajándékba kaptunk! Az igen nagyszámú érdeklődő és szűk kis terem ellenére mindenkinek jutott hely és jó meleg. A legalább 190 cm-re nőtt Poldy bohóc köszöntött bennünket (Klári Asztrid nevű lánya volt a nagyranőtt vállalkozó).

Még gondoltam is: bohóc tréfák karácsonykor? Ekkor szégyenültem meg másodszor! A bohócjelmez az érzékeny szívű, esendő, a világból, akár a Bibliából még keveset értő gyermeki lelkületet takarta, s az ő kis esetlen kérdéseire – mely kérdéseket mindegyikünk gyermeke feltesz – kaptunk választ. Nem hosszút, nem rövidet, érthetőt. Szeretetről, közösségről, Jézusról, az ünnepről. A rövid kis bábjáték az erdei állatok karácsonyi készülődéséről szólt, kiterjesztve ily módon a karácsonyt az egész, minket körülölelő világra. Az egyszerű, pléd bábparaván mögül aztán igazi mézeskalács süti került elő, mint Nyuszi, Maci és Süni ajándéka – jutott belőle minden vendéggyermeknek.

De nem ülhattünk ám csak úgy, nézőként babérjainkon!

A gyülekezet magvát alkotó *Sanda* és *Németh* család kicsinyei táblákon mutatták fel a Jézust dicsőítő ének szövegét, így a 3. strófát már boldogan fújtuk velük együtt. Természetesen nincs karácsony Betlehem nélkül. A fent említett gyerekek a bábozás színhelyét pillanatok alatt betlehemi falucskává varázsolták, s nem a díszletekkel! Kicsi lényükkel, s a történet hiteles közvetítésével. A szent pár, a pásztorok, a három királyok a nézőtér sorai közt járva elevenítettek fel a földkerekség legszebb történetét. Azt gondoltam, az évezred utolsó napjaiban más, igazán érdekes nem történhet velem. S bizony, ismét csoda történt! Életemben először, teljesen váratlanul, december 23-án jött el számomra a karácsony! A másokkal való törődés, az önzetlenség, szeretet ily mértékű koncentrációja, amit itt tapasztaltam, hozta el nekem a karácsonyt. Ehhez még a csomagok, hogy divatos kifejezéssel éljek – már csak hab a tortán.

Mi Jézust vittük haza – ki-ki a maga családjába – mint mondtam, december 23-án. Szívből köszönjük nektek Kedves Szervezők, Gyülekezet, Hajnalcsillag Alapítvány!

Belefáradtam abba, hogy gumilabda vagyok • *Vadon Gyuláné*

Szeretnék bizonyosságot tenni csodálatos gyógyulásomról:

Hosszú éveken keresztül sokat szenvedtem a gyomrommal. Voltak időszakok, amikor azonnal ki is jött belőlem, amit megettem. Ha imádkoztak értem, általában javulás állt be, de rövid időn belül kezdődött minden előlről. Az utóbbi időben, hála a jó Atyának, jól éreztem magam, majd szinte egy éjszakán belül megfájdult a bal térdem. Közben úgy tűnt, hogy ez meg is gyógyult, amiről a gyülekezetben bizonyosságot is tettem. Viszont másnap következtek a még súlyosabb fájdalmak. Már szinte nem tudtam rálépni, most az egész lábam bedagadt, és pattanásig feszült. Néhány napig borogattam, de rájöttem, hogy ez semmit sem segít. Belefáradtam abba, hogy gumilabda vagyok a sátán kezében, szinte az egyik betegség még el sem múlt, már jött a másik, a következő meg a következő.

Tudom, hogy Jézus drága vére árán és sebei által gyógyultunk meg. Megkértem a gyülekezetből két személyt, hogy kenjenek meg olajjal és imádkozzanak a gyógyulásomért. Isten annyira kegyelmes volt hozzám, hogy a böjtölés befejezése után néhány nappal három nagy daganatom eltűnt. Dicsőség Jézusnak érte!

Most teljesen egészséges vagyok.

Gyermekek a dudari gyülekezetben

Dudaron 32 gyermekkel foglalkozunk, 3–14 éves korig. A gyermekóra 9 órakor kezdődik, kb. negyed 11-kor levonulunk a gyülekezetbe, és minden vasárnap délelőtt valamilyen szolgálatra kerül sor. Ez általában két ének, esetleg vers, igevers. Így a gyermekek megszokják a szolgálatot, nem izgulnak, hogy „ki kell állni”. A gyermekórán jelenleg Illés történetét tanuljuk. Van, amikor eljátsszuk a történetet, vagy például a holló (báb) is meglátogatott bennünket, akinek a csőrében most nem hús és pogácsa volt, hanem édességgel küldetett a kisterembe. Bibliaolvasó versenyt szerveztünk a gyerekeknek, kijelöltünk egy részt a Bibliából, amit következő órára kell elolvasni, és aki tud a tíz kérdésre válaszolni, az a táblán gyűjtheti a pontjait. Nagy izgalommal számolják, ki vezet. Kb. tizenöt igerész elolvasása után eredményhirdetés és jutalmazás várja a hűségűs kis olvasókat.

Gyermeknapokat szervezünk évente két-három alkalommal, ami inkább gyermek-evangélizáció. A sok játék, vidámság mellett a legfontosabbnak tartjuk az összegyűlt 65–90 gyermeknek átadni az örömmüzenetet. A rendszeresen járó kicsiknek megtartjuk a születésnapját a gyermekórán. Kis vendégséget rendezünk, s ajándékot kap az ünnepelt. Egyik évben mesés (disney-s) bögrét, másiban perselyt, az idén pedig világító kispárnákat kapnak. Volt olyan a gyerekek között, akinek még soha nem ünnepelték a születésnapját, csak itt, először.

Az idén tanult aranymodásokból terveztünk aranymondó-versenyt. Nagy öröm hallani az igeverseket, melyeket a legkisebbek is megtanulnak. Hisszük, hogy a tervek, rendezvények, versenyek mögött nemcsak emberi ötletek, programok állnak, hanem a Szent Szellem munkálkodik a kicsikben is. Az elhintett mag kikel és gyümölcsöt terem. Láthatjuk szemünk előtt a következő generáció szolgáltevéit: énekeseit, dicsőítés-vezetőit, gyermekmunkásait. Hisszük, hogy munkánk nem hiábavaló az Úrban.

Nagy segítségünkre vannak a fiatalok, akik szívükön viselik ezt a munkát. Ők segítenek az énekek tanításában, főleg a gyermeknapokon, de péntek és szombat délutánonként külön is foglalkoznak a gyerekekkel. A csoporthoz tartozik három-négy Kadarkúton '99-ben megtért fiatal (12–13 évesek) és néhány (négy-öt) nagyobb bibliakörös gyerek. Különböző témákról beszélgetünk, érdekes dolgokat tanulunk játékos formában. A jó teljesítményért járó gumicukor szinte elmaradhatatlan. Mindezek mellett a gyermekek látványos lelki fejlődése tapasztalható.

Szombat délutánonként németórát tartunk a tanulni vágyó gyermekeknek. A létszám kettő és hét fő között váltakozik. A hetedikesekkel átvettük már a szenvedő szerkezetet és a vonatkozó névmásokat is, de ha szükséges, egészen az alapokig visszamegyünk (pl. igeragozás, segédigék...) a gyerekek szintjének megfelelően. Az órák kötetlenek, jó hangulatúak.

A gyermekek ugyancsak szombatonként számítógépes tanfolyamon vehetnek részt. Az együttlét egyik felét szigorúan a tanulás teszi ki. Vannak a gyerekek között, akik már az iskolában is tanulják a számítástechnikát, ők segítenek a többieknek. Az a véleményem, hogy itt jobban megértik, mint a suliban. A tanfolyam második felében jöhet a játék! Mindenki szépen, sorban játszhat kedvenc játékával. Ki a logikai, ki az autós, ki a Disney-játékokat kedveli. A gyermekek jól érzik magukat. Megtörténik, hogy ilyenkor minden kéz és láb mozog a teremben. „...most! ... ugorj! ... jaj, neki ne menj... a space gombbal tudsz löni! stb.” – megjegyzésektől visszhangzik a terem.

Az egyik ötletet az adta a tanfolyam indításához, hogy a falu művelődési házában szerveztek egy számítógépes játszó-hálózatot, ahol óránként bizonyos összegért lehet játszani. Úgy gondoltuk, hogy miért ne játszanának a mi bibliaköröseink is jó társaságban. Elhozzák barátait, osztálytársaikat, akik „ott ragadnak” és rendszeresen járnak a bibliakörbe. Ez a munka időt, pénzt, odaszánást követel, de MEGÉRI!

A fiatalokon kívül más testvérek is segítenek bennünket lelki és anyagi támogatással. Nagyon

jó tudni és érezni, hogy nemcsak egy-két embernek fontosak a gyerekek, hanem az egész gyülekezetnek.

Kívánjuk, hogy az Úr áldja meg minden gyermekmunkás testvérünket, minden gyermeket, hogy együtt örülhessünk a mi feltámadott, élő Úr Jézusunknak, aki megígérte, hogy soha nem hagy el!

Áldott húsvéti ünnepeket kívánunk mindnyájatoknak!

Háttérbeszélgetés Pataky Alberttel az ESZSZÖV elnökével • Durkó Sándor László

%Arról faggatom Pataky Albert lelkipásztort, hogy minek a rövidítése az ESZSZÖV, kik hozták létre, és miért jó ez nekünk, pünkösdieknek.

A: A '30-as, '40-es években, amikor a kisegyházakat üldözték, sőt betiltották, akkor hozták létre a Szabadegyházak Szövetségét, – később a nevét Szabadegyházak Tanácsára változtatták – amelyet *dr. Kiss* professzor, *Ungár Aladár* és hasonló, nagy nevű testvérek fémjelezték. Ennek egy idő után a Pünkösdi Közösség is tagja lett. A rendszerváltás idején a Szabadegyházak Tanácsa volt talán az első intézmény, ami fölbomlott, hiszen korábban a szabadegyházakat – úgy, mint más egyházakat is – az állam igyekezett uralni vagy befolyásolni.

1991–92 után minden vallási közösség és minden vallással kapcsolatos dolog nagyon érdekes volt, és nagy nyitottsággal fogadta a társadalom. 1992 közepétől már érződött a „szektázás”. Sok kisegyház alakult, ezzel együtt gyanús lett minden. Lassan kialakult a négy történelmi kategória, pedig jogszabályi alapja a mai napig sincs. Akkor ketten-hárman kezdtünk arról beszélgetni, hogy jó lenne valamit csinálni, és a történelmi kisegyházakat képviselni, bemutatni a társadalom számára. Tudatosítani kell, hogy a négy történelmi egyház mellett még vannak olyan hiteles egyházak, amelyeknek több évtizedes, vagy 1–2 évszázados múltja is van. Átélték a Horthy, a nyilas, a Rákosi, a Kádár-rendszert és most a rendszerváltás után is, mint eddig mindig, a társadalom hasznos tagjai.

S: Mikor alakult meg az ESZSZÖV, az Evangéliumi Szabadegyházak Szövetsége, és kik alapították?

A: 1995-ben, most leszünk 5 évesek.

A Magyarországi Baptista Egyház, a Magyarországi Metodista Egyház, a Evangéliumi Pünkösdi Közösség, az Óskeresztény Egyház, az Isten Egyháza, az Élő Isten Gyülekezete és az Evangéliumi Szabad Eklézsia voltak az alapítói. Később csatlakozott a Magyarországi Szabadkeresztény Gyülekezet. Vannak olyan egyházak, amelyek nem tagedyházak, hanem megfigyelő státusszal rendelkeznek. Ilyen közösség a Mahanaim Gyülekezet, és a Shalom Bibliai Nyitott Gyülekezet. Most tárgyalunk az Üdvhadsereggel és a Magyarországi Késői Eső Gyülekezettel.

S: Miből marad ki valaki, ha nem tagja ennek a Szövetségnek? Vagy milyen előnyökkel jár a Szövetség tagjává válni?

A: Ma összesen csaknem 200 bejegyzett egyházi szervezet van, nagyon érződik, hogy a négy történelmi egyházat minden területen előnyben részesítik, és úgy néz ki, hogy a többi szabadegyházi gyülekezet, közösség mintha nem is lenne. Azt hiszem, most nagyon fontos, minden szinten jelezni, hogy a társadalomban itt vannak még az evangéliumi szabadegyházak, akik hitelesek, nem szekták, mivel megvan a megfelelő múltjuk, kikristályosodott tantételük, evangéliumi kegyességi gyakorlatuk. Hogy miért jó, ha valaki a Szabadegyházak Szövetségének a tagja? Ezért. Tehát például nyilvánosságot kap egy egyház azzal, hogy ha a Szabadegyházak Szövetségének a tagja. Most tárgyalunk *Semjén Zsolt* helyettes államtitkár úrral a millenniumi ünnepekről. A Szabadegyházak Szövetségének ott is van helye. És sorolhatnám tovább, hogy a tévében is, amikor tárgyalunk, elmondják:

sokkal inkább védhető, ha mondjuk egy ilyen egyházi szövetség kap valamilyen műsoridőt, mint ha 20–30 egyháznak kellene ugyanezt tennie. Sokkal könnyebb a kapcsolat. Amiért a Szövetség létrejött, az az egyházak képviselete, bemutatása a társadalomnak, hogy hangot adjunk magunkról, bármilyen esemény történik. Ha a Katolikus Püspöki Kar kiad egy körlevelet, nyilván nagy hatású, mivel sok plébánia van. Ha egy kisegyház kiad egy körlevelet valamilyen témában, lehet, hogy senkit nem érdekel az egyháztagek kivéve. De ha egy ilyen Szövetség újra bekerül a köztudatba, mint ahogy a régi rendszerben is mindenki tudta, hogy vannak a nagyegyházak és vannak a kisegyházak. Ha így képviseltetjük magunkat, sokkal könnyebben eljuttatjuk a társadalomhoz véleményünket bármivel kapcsolatban. Ha már egy egyházi szövetség nyilatkozik, annak nagyobb súlya van.

S: Ezen a Szövetségen kívül tudsz esetleg más szövetségről is, ami mondjuk a törvény szellemében alakult?

A: Ilyen keresztény szövetség, amelyet a Fővárosi Bíróságon is bejegyeztek, nincs másik.

S: Volt vezetőváltás a Szövetség élén, és úgy tudom, téged választottak a Szövetség elnökének. Mikor történt, mennyi időre szól, és milyen célkitűzéseid vannak?

A: 1999. november 2-án volt a Szabadegyházak Szövetségének közgyűlése ahol tisztújítás is történt. Két választott tisztség van, az elnök és az elnökhelyettes. Az egész vezérkar megújult. Engem választottak elnöknek, *Csernák Istvánt*, a Metodista Egyház szuperintendensét pedig elnökhelyettesnek. Megtisztelő volt számomra ez a felkérés. Az, hogy *Csernák István* az elnökhelyettes, aki a Metodista Egyház szuperintendense és az Ökumenikus Tanács Elnökségének is tagja, ez is lehetőség, olyan híd, amely a nagyegyházak felé is utat nyit a képviselet területén. Már voltunk *Semjén Zsolt* helyettes-államtitkárnál. Nagyon pozitívan fogadott bennünket. Azt mondta: a társadalom előtt is fontos, hogy ne sok kis felekezet, a saját igazságát kizárólagos módon hirdetve jelenjen meg. Az evangéliumi kisegyházi típus is sokkal hitelesebben képviselhető így együtt, mint úgy, hogy mindenki mondja a magáét. Most, amikor az új vezetés bemutatkozott, örömét fejezte ki, hogy ennek a Szövetségnek általa már ismert vezetői lettek, akikkel eddig is együtt tudott működni, amikor saját egyházaikat képviselték. Erkölcsei és szükség esetén egyéb támogatásról is biztosította a Szövetséget.

Tervezett rendezvényeink: ebben az évben lenne a pásztorok számára rendezett teológiai, műhelymunka jellegű alkalom és egy szimpózium. Az elmúlt hónapokban fogadott bennünket a Parlamentben *Orbán Viktor* miniszterelnök úr egyházi kérdésekben felkért tanácsadója, *Balogh Zoltán* úr. Szintén tárgyaltunk *Kósáné Dr. Kovács Magdával*, a Parlament Emberjogi, Kisebbségi és Vallási Bizottságának elnökével.

A megbízatás 2 évre szól, amelyet újabb 2 évre lehet meghosszabbítani.

S: A hétköznapi gyülekezeti tag tud-e valamit hasznosítani abból, hogy az EPK az ESZSZÖV tagegyháza?

A: A Szabadegyházak Szövetsége egyelőre nem, de később se kell, hogy olyan szövetség legyen, amelyik a gyülekezeti tagoknak ad valami többet pl. lelkeségben, mert arra ott van mindenkinek a saját egyháza. A SZET-tel ellentétben a Szabadegyházak Szövetsége deklarálta és nagyon is komolyan tartja magát ahhoz, hogy az egyházak belügyeibe nem avatkozik be. Nem feladatunk, hogy a hitéleti buzgalmat növeljük, s még az sem, hogy a lelkészeket továbbképezzük, de egy közösséghez az kell, hogy legyenek alapvető hitelvi pontok, amikben egyik vagyunk a tagegyházak felvételekor. Erre odafigyelünk.

S: A mostani vezetés feladata olyan arculatot kialakítani, amely a mai politikai, gazdasági és az eléggé kaotikus egyházügyi helyzetben meghatározó, előremutató lehet?

A: Keressük azoknak a lehetséges egyházaknak a körét, akik velünk együttműködhetnek. Ha nem tagként is, de bizonyos esetekben platformon fölléphetünk velük, meghívjuk tanácskozásainkra, ahol részt vesznek, és szavazati jog nélkül őket is képviseljük – ha kéri – az állam felé. Nyilván, a történelmi egyházakkal jó párbeszéd szükséges. Mert hiába akarjuk

az állam és a társadalom felé képviselni magunkat, ha a történelmi egyházak nem partnerként kezelnek bennünket. A közelmúltban Csernák István elnökhelyettesével együtt fölkerestem az Ökumenikus Tanács elnökét és főtákarát, és biztosítottak támogatásukról bennünket. Első körben lehetőséget nyújtanak arra, hogy a Teológiai Szemlében bemutatkozzon az Evangéliumi Szabadevyházak Szövetsége. Felajánlották, hogy különböző teológiai szaktanárságokban, szakmai területeken együttműködhetünk. Lehetőség nyílik arra, hogy mind az Ökumenikus Imahéten, mind egyéb rendezvényeken mi is meghívottként ott lehetünk, illetve, ha nekünk van olyan rendezvényünk, mi is meghívjuk őket. Az Ökumenikus Tanács és az ESZSZÖV vezetése részéről rendszeres időközönként konzultációra, programegyeztetésre kerül sor. Tudunk egymásról, elfogadjuk egymást. Testvérek vagyunk. Az ESZSZÖV erősíti a Pünkösdi Közösség elfogadottságát bizonyos helyeken, és hiszem, hogy a Pünkösdi Közösség is növeli az ESZSZÖV presztizsét.

S: Az egyházpolitika nem könnyű tudomány, és sokakat megnyugtat, ha tudják, hogy ezt az arra felkentek vagy karizmát kapott vezetők művelik. Isten adjon bölcsességet neked! Majd szeretnénk folyamatosan tájékoztatást kapni munkátokról.

Élő Víz Irodalmi Alapítvány • Kovács Zoltán

Visszatekintés 1999-re

Először is megköszönjük minden kedves adakozó múlt évi adományát, mellyel az ÉVA működését támogattátok, és lehetővé tettétek, hogy anyagiakkal segítsük a missziómunkát. Az Alapítvány tavaly 5.450.000 Ft-tal támogatta az Evangéliumi Pünkösdi Közösség szerteágazó tevékenységét. Az ÉVA tőkéje 1.850.000 Ft volt 1999 végén. Ebből is látható, hogy a támogatásoknak csak kisebb részét tudjuk saját forrásból fedezni, és különösen fontosak a testvérektől érkező évközbéli adományok.

Saját forrásból segítettük a Pünkösdi Teológiai Főiskolát, a Logos Általános Iskolát, az Élő Víz újságot. Lehetővé tettük kilenc vajdasági gyermeknek és felnőtt kísérőjének, hogy a kadarkúti gyermektáborban pihenjék ki a koszovói háború megpróbáltatásait. Kiírtuk a hívő novellapályázatot, Aranytoll-díjat adtunk az előző év legjobb pünkösdi újságírójának, támogattuk Fábrián József: „A megtalált úton” című könyvének megjelenését. A beérkezett adományokból jelentős összegekkel támogattuk a sátormissziót, a gyermektábort, a Royal Rangers-mozgalmat, a teabusz ügyét, a Pünkösdi Teológiai Főiskolát, az Új Élet Gyülekezet evangelizációs tevékenységét. Sátorakat, felszereléseket, teherautót és egy lakóautót biztosítottunk a sátormisszió működéséhez.

Folyamatosan fogadtuk és továbbítottuk a tizedadakozást több gyülekezetnek: Agapé (Budapest), Bétel (Inota), Hűség (Várpalota), Kármel (Pécel), Kiskőrös, Miskolc, Ózd, Paks, Sülysáp, Székesfehérvár és Várpalota. Idén újabb gyülekezetek bekapcsolódására is számítunk.

Miért érdemes egy gyülekezetet vagy missziót az Alapítványon keresztül támogatni? Mert ezen adományok 30%-a levonható a személyi jövedelemadóból, és az APEH-től visszaigényelhető. A visszakapott pénzt bárki anyagi helyzete és tetszése szerint felhasználhatja: vagy ismételten adakozásra szánja az egészet, vagy új jövedelemnek tekinti, és a visszajuttatott pénz tizedét adja az Úr szolgálatára. Az eredmény minkét esetben az, hogy az eredetinel nagyobb összeggel tudjuk támogatni a missziómunkát. Bármely gyülekezetet, misszióágot támogathattok, ha a csekkre ráírjátok, mire szánjátok az adományt.

Az ÉVA célja Közösségünk irodalmi, gyermek- és ifjúsági missziójának, evangelizációs tevékenységének, intézményeinek és gyülekezeteinek (imaházépítésnek is!) anyagi eszközökkel való segítése. Ha bármelyik célt magadénak érzed, küldd el adományodat bankszámlaszámunkra:

10200854-32511970-00000000

Az adományt legegyszerűbben és leggyorsabban a lakossági folyószámlátról utalhatjátok át, mellékelve egy üzenetet, hogy milyen célra szánjátok az összeget. (Az üzenet nélküli adományokat az Alapítvány tetszése szerint használja fel.) A gyorsabb és olcsóbb ügyintézés végett régebbi adakozóinkat is kérjük, hogy aki teheti, térjen át a folyószámláról történő átutalásra. Akiknél ez akadályba ütközik, azoknak kérésre csekket küldünk. Levelezési címünk:

8100 Várpalota, Újlaki út 1. 4/18.

Telefonszám: 06-88-474-018.

Felhívjuk kedves támogatóink figyelmét, hogy az adományok 3%-át – de minimum 180 Ft-ot (folyószámlás utalás esetén minimum 90 Ft-ot) – kezelési költségként visszatartjuk.

Kérjük új adakozóinkat, hogy első adományukkal együtt juttassák el hozzánk adóazonosító jelüket is, mivel az APEH-nak be kell jelentenünk a kiadott adóigazolásokat, s ők ezt kéri a listához.

Köszönetet mondunk azoknak is, akik a tavalyi vagy az idei adóbevallásunkban az SZJA 1%-át nekünk szánták. A tavalyi összeg felhasználásának mikéntjét az Élő Víz júniusi számában ismertetjük.

„Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árassza minden kegyelmét, hogy mindenben, mindenkor teljes elégségetek lévén, minden jótételre bőségben legyetek” (2Kor 9,8)
{k2000206}

Millenniumi Felvonulás Jézusért • Durkó Sándor László

%A 2000.év egyik legnagyobb keresztény eseménye a „FELVONULÁS JÉZUSÉRT” rendezvény lesz június 10-én, pünkösd szombatján. „EZ AZ A NAP! – MILLENEUMI FELVONULÁS JÉZUSÉRT!” – hirdetik majd a transzparensék és hirdetik majd annak a közel nyolcórás dicsőítő zenei fesztiválnak a hangjai is, amelyet a menet végén a Tabán szabadtéri színpadán rendezünk. Felvonulásunkkal 170 ország sokmillió keresztényéhez csatlakozunk, akik ugyanazon a napon demonstrálnak Jézus mellett a világ nagyvárosaiban. A magyarországi rendezvény egyik fő támogatója Göncz Árpád, köztársasági elnök és Dr. Semjén Zsolt helyettes államtitkár. Keresztények milliói az egész világon ugyanazon a napon kivonulnak az utcákra, hogy imádkozzanak és dicsérik Jézust!

EZ AZ A NAP! – amelyet az Úr rendelt! Zsoltár 118,24

Az első „March for Jesus” (továbbiakban: „Felvonulás Jézusért”) eseményt 1987-ben rendezték meg London belvárosában. Azóta ezek az imádsággal és nyilvános dicsőítéssel egybekapcsolt felvonulások elterjedtek, átlépve az országhatárokat is. Ezek a felvonulások helyi (városi) és nemzeti szinten is elősegítették a gyülekezetek között az újfajta egység kiépülését, növelték a nyitottságot az evangélium iránt. Szeretnénk azok között a keresztények között üdvözölni, akik csatlakoznak ehhez az egész világra kiterjedő ünnepséghez!

A „Felvonulás Jézusért” rendezvényeknek hazánkban több évre visszatekintő múltja van. Az első ilyen rendezvény 1993-ban Csepelen volt, a nagy- és kiségyházakból kb. 3000 résztvevővel. Ezen kezdeményezés úttörő munkája volt a felekezeti közti összefogásnak hazánkban. A második felvonulás 1994-ben a Népstadion kertből a Stefánia úton át a városligeti Királydombra vezetett. Az előző évhez képest a résztvevők létszáma megduplázódott. Hisszük és látjuk, hogy az Isten népe közötti falak az utóbbi időben egyre inkább omladoznak. Ezt a folyamatot szeretnénk a 2000. millenniumi évben a „Felvonulás Jézusért” alkalommal demonstrálni. Ez az alkalom a 2000.év kiemelkedő keresztény rendezvénye lesz.

Megvalósulásához szükség van minden olvasó segítségére, támogatására.

A „FELVONULÁS JÉZUSÉRT”

- Keresztényeket hív az utcára, tömeges dicsőítésre és imára, azzal a céllal, hogy együtt valljuk meg Jézus Krisztus uralmát a menny és a föld színe előtt, és vidáman, ünnepeelve dicsérjük Őt.
- Prófétai módon jelképezi, hogy Krisztus Teste közeledik ahhoz, hogy minden népnek elvigye az evangéliumot.
- Megalapozza a hatékony evangelizálást, bátorságot ad Isten népének, és segít a keresztényeknek és gyülekezeteknek egymás közötti kapcsolataik építésében.

Mi történik a „FELVONULÁS JÉZUSÉRT” rendezvény során?

Dicsérjük Jézus Krisztust, Neki énekelve kifejezzük iránta érzett szeretetünket.

Imádkozunk Isten királyságának eljövételéért és az Ő akaratának beteljesedéséért.

Megvalljuk Krisztus uralmát és az evangélium igazságait.

Egységet vállalunk a különböző gyülekezeti háttérű, kultúrájú, életkorú és fajú hívőkkel, s ezt azzal is hangsúlyozzuk, hogy közös imatémákat választunk, ami összekapcsolja a városokat, térségeket és nemzeteket.

Láthatóvá tesszük az egész társadalom és nemzet előtt Jézus iránti tiszteletünket azáltal, hogy a gyülekezet Jézust az utcán, nyilvánosan magasztalja.

A „FELVONULÁS JÉZUSÉRT” nem:

- *tüntetés*, hanem a város és a nemzet áldását keresve, Krisztust és az evangéliumot állítja a középpontba;
- *bizonyos vitás kérdésekre irányul*, hanem az Igazságot (Krisztust) hirdeti;
- *sajtóesemény*, bár felkeltheti a médiák figyelmét.

A „FELVONULÁS JÉZUSÉRT” események közös jellemzői

1. Azonos dátum és időpont;
2. szabadtéren, nagyszámú résztvevővel rendezik meg;
3. különböző felekezeti háttérű, kultúrájú és fajú keresztények együtt vonulnak fel;
4. a „March for Jesus” („Felvonulás Jézusért”) elnevezés használata;
5. a felvonulások tartalmának lényegi pontjai azonosak;
6. Jézus Krisztus személye és uralma áll a középpontban;
7. Jézus – nemcsak a megszokott módon történő – dicsőítése;
8. közös ima a világevangelizációért.

A felvonulások egységét nyomatékosítja az is, hogy mindenütt a „Felvonulás Jézusért” jelképe lesz nyomtatva a rendezvényen használt pólókra és különböző anyagokra.

„...Napkelettől napnyugatig dicsérjétek az Úr nevét!...” (Zsolt 113,3)

A „Felvonulás Jézusért” segít összegyűjteni bennünket az utcákon Jézusért. A felvonulások központjaiban történelmi jelentőségű ima és dicsőítő napok zajlottak le világszerte. 1994 óta ez évente megismétlődik. Mindegyiken 8–10 millió keresztény vesz részt a világon. Ezek a keresztények az utcákon a falak nélküli egyházzá váltak. A falak a különböző gyülekezetek és a gyülekezet és a körülötte levő emberek között leomlottak. A gyülekezet láthatóvá vált. Az egység növekszik. Keresztények milliói fognak össze imában és tanúskodásban. A „Felvonulás Jézusért” jel arra nézve, hogy az egész Föld és minden népe Istenhez tartozik. A „Felvonulás Jézusért” események az új évezred gyülekezete részére hozták „ezeket az eszközöket”. A „Felvonulás Jézusért” napok évente erősítik és segítik a keresztényeket. Reményünk, hogy e történelmi jelentőségű események sorozata, az ima és a dicsőítés felszabadítja az egységben rejlő erőt, megszilárdítja a gyülekezetek egységét, amelyek bemutatják, milyen Jézus valójában, és viszik az evangéliumot a körülöttünk élőkhez és a

Föld végső határáig.

Szükség van minden keresztény kis- és nagy gyülekezet támogatására valamint a keresztény vállalkozók adományaira. A pénzmozgásokat egy, erre a célra kijelölt felügyelő bizottság fogja ellenőrizni. A rendezvény költsége több millió forint.

Háromféle támogatási lehetőséget kínálunk:

1. Adomány, melynek ellentételezéseként reklámlehetőség a 12.000 példányban megjelenő műsorfüzetben.
2. Havi rendszeres támogatás.
3. Egyszeri, egyösszegű támogatás.

Az adomány és támogatás az alábbi számlaszámon fizethető be:

11718000-20422031,

illetve kérhető információ és csekk *Jóföldi Tündétől*, a rendezvény koordinátorától a 06-20-3265883 telefonszámon.

Az előzőekben leírtak bizonyára többieket elgondolkodtatnak. Jogosan, hisz ösztönszerűen feltör a reakció, miszerint, mi a csudának kell Jézusért az utcára vonulni, az érvek súlya alatt okafogyottá vált. Senki nem tudja, ki lesz a mennyben a szomszédja, talán pont az a keresztény, akivel a felvonuláson együtt fog menetelni.

Hányszor, hányan vonultak május elsején az elmúlt rendszerben a munka ünnepén. Jézust ünnepeelve vonulni talán soha vissza nem térő alkalom.

Csodálatos kezdete lehet ez a felvonulás a 2000. évi pünkösdeknek. Másnap mindenki feltöltökezve, saját gyülekezetében élheti át a pünkösdi otthonig ható valóságát, pünkösdi hétfőn pedig a Budapest Köröscsarnokban az Evangéliumi Pünkösdi Közösség pünkösdjét. Ezekben a napokban nagyegyházak különböző karizmatikus keresztényei is a felvonulást követően pünkösdi ünnepségsorozaton vesznek részt több helyszínen.

Az első pünkösdi valami forradalmi újat hozott. Miért viszolyognánk hát az újdonságoktól? Jézus nemcsak felvonult minden alkalommal tanítványaival, hanem Jeruzsálemben be is vonult. Segítsünk Neki bevonulni Budapestre és nagyon sok ember szívébe is.

A Kossuth tértől a Lánchídon át a Tabánig tart az út, melyet a rendőrség 150 rendőrrel biztosít. A Lánchíd csak a keresztényeké lesz pünkösdi szombatján.

Gyermekek, fiatalok, idősek! Vonuljunk Jézusért!

Június 10-én szombaton 11 órától indulunk a Kossuth térről.

Várunk! A Szervezők nevében hív:

Gyermekszemmel tudatos döntést – valódi lehetőséggel! • Az interjút készítette: Jablonkai Eszter

%Úgy másfél évvel ezelőtt elkezdődött egy figyelemre méltó szolgálat az Evangéliumi Pünkösdi Közösség Gizella úti központjának épületében. Nálunk egyelőre szokatlannak, ritkaságnak számít, hogy egy istentiszteletet kizárólag 4–10 éves korú gyermekek részére hirdetnek. Megkerestük Prekopa Ernát az EPK Kármel Gyülekezet gyermekistentiszteletének vezetőjét, hogy mondja el, milyen indíttatásból született meg ez az – információnk szerint – egészen egyedülálló vállalkozás.

Igen, Magyarországon talán egyedülálló munkába fogtunk. Külföldön egy-két helyen azonban hallottunk már hasonló összejövetelekről. Hogy milyen indíttatásból született a dolog? Elég hosszú lenne részletesen elmondani, de azért megpróbálom összefoglalni. Körülbelül fél évvel ezelőtt kaptam egy látást a magyar gyermekekkel kapcsolatban, hogy milyen nagy szükségben vannak, és hogy valamilyen módon segíteni kell rajtuk. Megláttam, hogy Jézusra van szükségük, és arra, hogy konkrét átéléseik legyenek Istennel kapcsolatban. Erre még a gyülekezetekben élőknek is nagyon ritkán van lehetőségük. A bibliaköri alkalmakon gyermekeink inkább ismereteiket gyarapítják, ami fontos, de általában nem jutnak el a

Jézussal való személyes találkozásig. A felnőtt istentiszteletek nyilvánvalóan nem adhatják meg számukra a szükséges táplálékot. Koruknak megfelelő dicsőítésre, igei üzenetre van szükségük. Meg kell tanulniuk, hogy mit kezdjenek a félelmeikkel, a haragjukkal, indulataikkal, mit gondol Isten a csúfolódókról, hogy hogyan lehetnek győztes keresztények. Elvárjuk tőlük a tudatos döntést, de szinte kizárjuk a lehetőségét annak, hogy a Szent Szellem megérintse, segítse őket. A kettőnek együtt kell működnie! Az evangelizációról még nem is szólva. A bibliakörökbe nem vagy csak nagyon nehezen tudnak beilleszkedni a kívülről jött gyerekek. Nem is várhatjuk el, hogy felzárkózzanak nulla ismerettel a 10–11 éves, Bibliát forgató gyerekek közé. Szóval, amikor mindezt felismertem, rendszeresen az Úr elé vittem a dolgot, és Ő vezetett.

Nagyon jó munkásokat adott mellém. Hálás vagyok azért, hogy Isten külön-külön is elhívta őket ebbe a fontos szolgálatba.

– Volt-e érdeklődés más gyülekezetekből, illetve nem hívó gyermekek részéről?

– Igen, méghozzá elég nagy. A pesti és környékbeli pünkösdi gyülekezetekből rendszeresen, sőt most már más felekezetekből, gyülekezetekből (baptista, Golgota, Agapé, Dávid kulcsa, református, Autonóm stb.) is rendszeresen ellátogatnak alkalmainkra. Nem hívó gyerekek úgy 30%-ban vesznek részt az alkalmakon, bár még vannak nehézségeink az adminisztrációval kapcsolatban.

– Mi a véleményed, tapasztalatod a gyerekek, az ifjúság tulajdonképpeni helyzetéről, viselkedéséről a keresztény gyülekezetekben?

– Azt tapasztalom, hogy a kisebb gyerekek, úgy kb. nyolcéves korig, még nagyon nyitottak, befogadóak Isten dolgaival és a gyülekezettel kapcsolatban. Vállalkoznak arra is, hogy megosszák környezetükkel az Istennel kapcsolatos élményeiket. 9–12 éves korban már szelektálják az információkat, és ritka esetben osztják meg azokat másokkal. 13 éves kortól pedig már nagyon nehéz a gyerekekhez közel kerülni. Sokszor cinikusak, érdektelenek. Időnként még gyerekesek a megnyilvánulásaik, ugyanakkor elvárják a felnőttes bánásmódot. Ha a mi gyülekezetünkben nézzük ezt, látszik, hogy, sajnos, a gyermekprogramokba már nem, a gyülekezeti életbe meg még nem tudnak bekapcsolódni.

– Véleményed szerint mi az oka annak az érdektelenségnek, ami mostanában majd minden keresztény felekezetben, közösségben jellemző a fiatalokra?

– Ennek több oka lehet. Az egyik – szerintem –, hogy a mai élet hajszoltsága miatt a családi életben megváltozott az értékrend. Míg őseinknél a nyugodt, hívő háttér volt a fontos, ma alig jut idő ennek ápolására. A gyerekek gyakran túlhajszoltak, a szülők ún. kulcsos gyerekeket kénytelenek nevelni. Alig van kommunikáció a generációk között. A gyerekek nem tanultak meg tisztán nevetni, örülni, őszintének lenni, kapcsolatokat ápolni. És ez persze kihat a különböző közösségekben élő tinikre, de már a kisebbekre is.

– Szerinted lehet-e összefüggés a fentebb említett jelenség és aközött a tény között, hogy ezek a gyerekek már többségükben a rendszerváltás, a tömegesen elterjedt video-korszak, és az egész napos televíziózás szülöttei?

– Egyértelműen. A gyerekek az amúgy is kevés idejüket nem egészséges játékkal, hanem a mai kor „szörnyszülöttjeivel” töltik. A tévé, a videó és bizony a számítógép is elveszi gyermekkorukat és a családi élet lényegét: a kommunikációt. Arról nem is szólva, hogy a filmekből, de már a reklámokból, mesefilmnek nevezett rémtörténetekből is mennyi káros hatás (erősen idealizált, hamis képek a családról, a szépségről, a gazdagságról stb.) éri gyermekeinket! A rendszerváltásnak is lehet köze mindehhez, bár az előző rendszert sem kívánom vissza. 10–20–30 évvel ezelőtt sérült, nem helyes öntudatú gyerekek nőtt fel. Sajnos, ma hajszolt, torz értékrendűeket nevelünk, az érdektelenségről nem is beszélve.

– Milyen anyagi terhekkel jár egy-egy alkalom megszervezése?

– Hát, nem kis költség. A terembérlés és a buszköltség 24 ezer forint körül mozog, plusz még a díszletek, kellékek, jutalmak, postaköltség stb. Egy alkalom kb. 35–40 ezer forintba került.

Emellé persze még jönnek a folyamatos felszerelési költségek. (pl. varrtunk új bábokat, de új paravánra, a munkások számára egyen-pólóra volna szükségünk.) Eddig a gyülekezettől kapott pénzből úgy ahogy kijöttünk, de a létszám gyarapodása miatt már kezdjük kinőni kereteinket.

– További célok?

– Minél több gyereket Jézushoz vezetni. Ezen kívül szeretnénk beépíteni gondolkozásukba a bibliai normákat, és megtanítani őket azok gyakorlati alkalmazására, pozitív, talpraesett fiatalokat nevelni belőlük.

– Van-e valamilyen különleges észrevételed, üzeneted, kérésed ezzel a szolgálattal, illetve a gyerekekkel, szülőkkel kapcsolatban?

– Óriási örömünkre szolgál, hogy nagy az érdeklődés alkalmaink iránt. Már-már kicsinek bizonyul a filadelfiai terem. Nagy segítségünkre lenne, ha a felnőttek egy idő után nem jönnének be az összejövetelekre. A gyerekek másképpen viselkednek, nem olyan őszinték, nyitottak hozzátartozóik jelenlétében. Másfelől pedig az imádságra nagyon nagy szükségünk van. Kézzelfogható a különbség, ha imaháttér van mögöttünk. Ha valaki ebben szolgálati lehetőséget látna, kérem, keressen meg! Említettem, hogy várakozásunkon felül megnőtt a résztvevők száma, ami egyrésztől nagyon nagy öröm, másrésztől elég sok nehézséget okoz. Éppen ezért minden – az alkalmakon rendszeresen résztvevő – szülő, gyülekezet, felekezet támogatását, mind a szolgálatban, mind az anyagi terhek vállalásában nagyon nagy örömmel vennénk! Aki kedvet, elhívást érez, hogy segítse munkánkat, az megkereshet engem személyesen a négyhetente, vasárnap délután négykor tartott gyermekistentiszteleteken (Bp. XIV., Gizella út 37.). Vagy telefonon: 06-28-455-895.

A gyerekeknek pedig azt üzenem, bátran hívják el barátaikat, társaikat az istentiszteletekre, hiszen ők tudják legjobban közvetíteni az örömmüzenetet társaiknak!

Köszönjük a beszélgetést!

{k2000208}

CSONTROPOGTATÓ

Csontropogtató rovat • Durkó Sándor László

Az Újságíró 1×1 olvasóinak és remélhetőleg gyakorló újságíróinak példa lehet az alábbi, kissé kevert műfajú tudósítás. Egyébként a műfajok vonatkozásában jó tudni, hogy kevés a tiszta műfaj. A különböző elemek szinte mindig keverednek, de ez csöppet sem baj, ha az írás javát szolgálja.

Először is, kell az *ötlet*. Történt valami, ami nem mindennapi. Tehát ezért *mások érdeklődésére is számot tarthat*. A sportban is a kiemelkedő eredmények elismerést váltanak ki, még ha nem is értünk az adott sportághoz. A Biblia is beszél a sportról, az atlétikáról. Pál apostol napra kész volt e területen is.

Úgy kell írni, hogy *az olvasót is elröppentsük egy pillanatra az esemény helyszínére*. Vissza kell tükrözni a hangulatot, s ha olyan jellegű az esemény, például egy Körös-parti bemelegítés, akkor az olvasó érezze „a vízbemelegítéskor” a hűsítő habot, vagy az angyalkórust utánzó madárcsiripelést. Persze, azért módjával, és nem „csöpögösen”.

És ha már keresztény lapba írunk, akkor az esemény *megszívlelendő tanulságát* is levonhatjuk. Természetesen nem kioktató módon, ezzel agyoncsapván még azt a kis jót is, amit előtte írtunk.

Reménytelen? • Durkó Sándor László

Szikrázó napsütés, igazi versenyhangulat. „Hajrá, egyik, ne hagyd magad, másik!”, „Győzzön a jobb!”, és egyéb buzdításoktól visszhangzik a pálya. Az egyik sarokból szignál hangja szűrődik ki, majd határozott női hang szól bele a mikrofonba: A Magyar Köztársaság 1999. évi legjobb sportolója a következő számban...

Arra vágyik minden sportoló, hogy az ő neve is elhangozzék. A győztesek dobogóra állnak, taps, mosoly, érem, vakuvillanás, ölelések... és jöhet a következő.

Futószalag-szerűen, olajozottan megy minden. Közben megannyi számban még kemény csaták folynak. A pályán ott izgul Eliána Pálma. A verseny előtt visszagondol gyermekkorára, szülei vele kapcsolatos történeteire. Néhány hetesen élet-halál között volt, de az érte mondott imák meghallgatásra találtak az élet Uránál, és az élet győzött. Dr. Sági Zoltán főorvos megnézte a szakirodalomban a betegség leírását, és meglepve közölte, hogy ha az Úr megkegyelmez, és életben tartja ezt a kislányt, akkor akár világbajnok is lehet. Ugyanis a világbajnokok nyolcvan százaléka gyerekkorában átesett ezen a betegségen. Isten adta tehetség ez a gyermek – mondta a hívő főorvos –, hozzon az Ő nevére sok dicsőséget! Telnek-múlnak az évek, és a szunnyadó tehetség kezd kibontakozni. Amikor meglátta a GEAC edzője, nem tudta palástolni meglepetését. Nagyon ritka fizikai adottságai vannak Eliána Pálmának. Nem csoda – mondta –, hisz az édesanyja egy kis bakonyi faluból robbant be a hazai atlétikai élvonalba, hamar megszerezvén távolugrásból a pálmát.

A verseny előtt minden eszébe jutott a kis tehetségnek. Közben életadó Istenéhez fohászkodott, Aki újjászülte és pünkösdkor Szentlelkével betöltötte. Elmosolyodott, mikor arra gondolt, hogy a Szentlélek vele fog futni, ugrani. Így sokkal könnyebb lesz – mondta félhangosan, társai nem kis megrökönyödésére.

Az atlétikai számok közül a magasugrás következik. Erre már nem volt idő az edzéseken, nem ismeri az ugrótechnikát, a józan ész azt kívánná, hogy ezt a számot hagyja ki. Csakhogy az őstehetség számára a józan ész csak akadály. Eliána Pálma az akadályt sikeresen veszi, már azzal, hogy jelentkezett a versenyre, nem kis meglepetést okozott. 115 cm-rel kezd, simán eljut 135-ig, ekkor leveri a lécet először, majd másodszor is. Kedves bácsika van a léccel mellé beosztva, feladata a vert lécek szakszerű visszahelyezése. Természetesen a versenyzőkről is lehet véleménye, mint kiderült, van is. A levert léccel után unottan hajolva kommentál úgy, hogy Eliána Pálma is hallja: Reménytelen! Mintha szíven szúrták volna a kis bajnokjelöltet. Én akkor sem vagyok reménytelen, ha a léccel már kétszer levertem. Ha harmadszorra is leverem, akkor sem leszek reménytelen. De még van egy esélyem. Amint erre az utolsó esélyre koncentrálok, Istentől kér a lábába néhány centit. Nekifut, a léccel szinte megáll, és valami fantasztikus módon helyből átugorja a megadott magasságot. Amikor ugyanilyen technikával – illetve technikátlanul – a 150 cm-en is átment, a léccelügyelő emberünk nem hitt a szemének. Vannak még csodák – gondolta és elismerőleg bólogatott, miközben mormolta az orra alatt: reményt keltő, mégsem reménytelen.

Köszönöm, Istenem! – fohászkodott a győztes is, csakhogy ő Isten felé küldte a hálát egy örömkönnny kíséretében. A 300 m gáton megszerzett győzelme már csak hab volt a tortán. Erre számított, ez benne volt a lábában. Most az edzők küzdenek érte, hisz mindenki szeretne egy potenciális bajnokjelölt edzője lenni. Talán még a verseny állását reménytelennek látó léccelrakó ember is.

Ákos bácsi, a Székelyföldről származó jószágos edző állítja, hogy minden ember Istennek egyedi teremtménye, mindenkiben van valami, amiben ő a legjobb. A Biblia is beszél erről a táalentumok kapcsán.

Istennél egyébként sincs reménytelen eset. Maximum, mi látjuk reménytelennek, Ő azonban mindenkinek elhozta a reményt.

Isten a támasz, a segítség a reménytelennek tűnő helyzetekben. A nagybetűs REMÉNY!
Ugye, milyen reményt keltő?

Csontropogtató • Rovatvezető: Durkó Sándor László

Jogosan merül fel a kérdés minden kedves olvasóban: mit takar ez a cím, hogy Csontropogtató, mi ez már megint, valami új hullám? Ki és mit akar itt ropogtatni? Egy címnél mindig fontos, hogy felkeltse az érdeklődésünket, azaz átlapozván az újságot, olvasásra késztesen.

Az sem baj, ha valamilyen érzelmet kelt bennünk. Van, aki az ünnepi ebédekre gondol, azokra, amikor még jók voltak a fogai, és leszopogatta a csontokat még mielőtt a kutyának kidobta volna, egy kicsit besegítvén neki, megrágcsálta.

Némelyeknek beugorhat a csontkovács, aki a kifícamodott végtagokat nagy recsegések és ropogások közepette visszarakja.

Az igazsághoz mégis az közelít a legjobban, aki nem a csonttörésekkel kapcsolatos viadalokra gondol, hanem önmaga csontozatára, és arra, milyen jól esik reggel, ébredés után egy kis nyújtózkodás, egy jól sikerült ásítással összekötve, vagy hosszú ideig tartó ülés után karunkat összefonva, elgémberedett testünket megmozgatni úgy, hogy csak úgy ropognak a csontjaink. E rovat olvasása közben nyugodtan fel lehet tenni a lábakat, csemegét ropogtatva úgy, hogy közben ezért ne legyen senkinek lelkiismeret furdalása. Persze, arra mindenki figyeljen, hogy az időközben kifolyó kávé után a kávéfőző ne robbanjon fel, vagy a melegítésre szánt étel ne fusson ki.

S ha mindezt megúsztuk, akkor a cikkek olvasása közben vagy után, nyugodtan ropogtathatjuk szellemi-lelki-fizikai csontjainkat, amíg jólesik. Kezdsenek egy kissé...

Elgondolkodtató statisztika • Durkó Sándor László

Mi is az a statisztika? A statisztika az élet különböző területein összegyűjtött adatok vizsgálata, más vagy előző adatokkal történő összevetése. Vegyünk néhány csontropogtatásra szánt példát:

I. Egy szülő elég

Ez a címe egy Európában végzett vizsgálat végkövetkeztetésének. Az Európai Statisztikai Hivatal, az Eurostat vizsgálatának az az eredménye, hogy az Európai Unióban született minden negyedik gyermek szülei házastársi köteléken kívül élnek. 1980-ban még kevesebb, mint a gyermekek egytizede született így. Ez a szabad párkapcsolatok népszerűségét jelzi. A trendet Skandinávia vezeti. Izlandon 1980-ban a gyerekek 40%-a volt házasságon kívüli, ez ma 62%. Svédországban 54%, Dániában 47%. Középtájt helyezkednek el a nem épp dicső rangsorban a franciák a maguk 39 százalékal, az angolok 37 százalékkal és az osztrákok 29 százalékkal. Dél felé haladva a házassági szertartás megtartotta erősségét, Olaszországban csak a gyerekek 8 százaléka született élettársi kapcsolatban, vagy egyedül élő anyától, Spanyolországban 9, Görögországban 3 százalékal.

Egy barátom hívta fel rá a figyelmemet, hogy a különböző népcsoportok tagjainak egymáshoz való kapcsolata, vérmérséklete a napsütötte órák számának függvényében változik. És íme, már megint a statisztika. De nagy igazság van benne. Észak felé haladva mind hidegebbek, ridegebbek az emberek, és ez, mint láttuk, kihat házastársi kapcsolataikra is. Délre haladva temperamentumosabbak, kedvesebbek, barátságosabbak, és ez kapcsolataikra is jótékony hatású. Mi fele úton vagyunk észak és dél között. Jó lenne, ha a déliek mentalitása érződne emberi, házastársi, családi, gyülekezeti kapcsolatainkban.

II. Depressziós fiatal nők

Felmérést végeztek 14–24 éves lányok, asszonyok körében, melyből kiderült, hogy a fiatal nők alkohol- és drogfogyasztásban kezdenek felzárkózni hasonló korú férfi társaikhoz. Ez a

puszta tényen túl azért is veszélyes, mert a hölgyek kétszer annyira hajlamosak a depresszióra, szorongásra, mint a férfiak. A felmérés szerint a leggyakrabban említett egészségügyi panasz a dolgozó nőknél a fáradékonyság, a fejfájás; a tanulóknál pedig az alkoholproblémák és az öngyilkossági gondolatok.

Sajnálatos, hogy a dolgozó fiatal nők 35, a tanulók 29 százaléka dohányzik, mindkét csoportból összesen húsz százalék szenved enyhe, hét százalék pedig súlyos depresszióban. A már dolgozó lányok háromnegyed része él állandó partnerrel (ebből csak nagyon kevesen házassági kapcsolatban).

Öngyilkossági gondolata a nők 30 százalékanak volt, öt százaléknak viszont öngyilkossági kísérlete is. A kábítószerrel több mint tíz százalékuk próbálta már ki, művi abortuszon is körülbelül ennyien voltak. Tíz százalék körüli azok száma, akiket partnerük rendszeresen bántalmaz.

A statisztikákból általában messzemenő következtetések vonhatók le. A feltárt problémákat ez esetben a kutatók azzal magyarázzák, hogy a mai társadalomban a nőknek kettős szerepnek kell megfelelniük – az anyaságnak és a karriernek –, ami a nők belső értékrendjébe is beépül. Ugyanakkor a munkahelyeken kialakult versengő, hierarchikus, gyors sikerekre építő, „férfias” stílussal nehezen tudnak azonosulni, mivel demokratikusabbak, hosszú távú, tartós kapcsolatokra törekszenek. Ez szorongáshoz, hangulatzavarokhoz vezethet, amire a nők genetikusan is kétszer annyira hajlamosak, mint a férfiak.

A statisztika ismeretében, nekünk, férfiaknak is el kell gondolkodnunk. Egy a miénkénél legalább kétszer törekenyebb edény bízott ránk. Óvjuk, védjük hát!

III. Napi 246 perc a tévé előtt

Megelőztük Amerikát. Nos, nem az életszínvonalban vagy az átlagkeresetekben. A válások számában már eddig is fej-fej mellett haladtunk, az öngyilkosságok számának alakulása is dobogós helyet biztosított számunkra. És íme, most a tévézésre fordított időben is sikerült leköröznünk a szerintünk állandóan tévé előtt bambuló amerikaiakat.

A kereskedelmi tévécsatornák különböző közönséget céloztak meg. Mindezek mozgatója a szidott vagy szeretett reklám. Ez évben a televíziós piacra fordított hirdetések 30 milliárd forintot tesznek ki. Minél többen nézik a tévécsatornát, annál több hirdető viszi oda a pénzét. Nem véletlen, hogy a tévétársaságok percnyi pontossággal követik műsoraik nézettségét. Több ezer tévékészülékbe egy érzékelő van beépítve, amely a távirányító kapcsolásait is érzékeli. Ezeket az adatokat számítógép segítségével folyamatosan összesítik, így megközelítően pontos képet lehet kapni egy-egy csatorna nézettségéről.

A TV2 célja a jó hazai hagyományokat továbbvivő, meglévő nézői igényeket magasabb színvonalon kiszolgáló tévécsatorna létrehozása. Az RTL Klub kezdettől újfajta nézői igények felkeltésére, újabb, fiatalabb nézőcsoportok megnyerésére törekedett. Ez sikerült is nekik. Néha úgy érezzük, ennek estek áldozatul gyermekeink.

Ha valamikor, akkor most igazán nagy jelentősége van a műsorok közötti szelekciónak, válogatásnak. Nagyon fontos, hogy a tévé, a számítógép ne menjen lelki, emberi kapcsolataink rovására. A „Mindenre van erőm a Krisztusban” úgy is értelmezhető – szabadon –, hogy mindenre van időm a Krisztusban.

IV. Reggel magasabbak vagyunk, mint esete

Egy 1870-es statisztika szerint a sorkötelesek 163 centiméter magasak voltak, 1973-ban pedig 171 centiméteresek. 1983-ban az átlagmagasság már 175 centiméter volt. Az előrejelzések szerint 2020-ra 178 cm lesz a férfi átlagmagasság. A nők is hasonló arányban magasodnak. Érdekes viszont, hogy a csecsemőknél ez a magasodás nem tapasztalható. Isten bölcsességét jelzi, hogy a méhen belül egészségesen fejlődő és érett újszülött méreteinek maximumát az anya alkatához igazította. 1873-ban a fiúk átlagosan 3383 grammal és 50,3 centiméterrel

születtek, napjainkban pedig 3310 grammal és 50,82 centiméterrel. Ez a lányoknál 1873-ban 3284 grammot és 49,9 centimétert, manapság pedig 3200 grammot és 50,15 centimétert jelent. Életünk folyamán a magasságunk mindig változik. Gyorsan növünk tizenhét éves korunk tájáig, utána néhány évig egy lassú, összesen is csak egy-két centiméternyi növekedéssel járó szakasz következik. Ezután megkezdődik és életünk végéig tart a meggörbüléstől függetlenül is tapasztalható néhány centiméternyi magasságvesztés. Ennek fő oka a porckorongok kopása, valamint – kiváltképpen a túlsúlyos embereknél – a számottevő lúdtalpasság. Naponként is megöregszünk, mert reggel magasabbak vagyunk, mint este, ez a különbség akár egy-két centiméter is lehet.

Az EU-szabványok szerint a fekvőbútor hossza legalább 1950 milliméter legyen, az író-, tárgyalóasztalok magassága 600–700 milliméter, az irodai szék ülésmagassága pedig 420 milliméter.

A statisztika érdekes, de azt tudni kell, hogy a magasságkülönbség nem értékkülönbség. Mit ért Góliát a magasságával hitetlenül, és mire ment a kis Dávid az élő hitével? A magasság bizonyos szempontokat befolyásolhat (merthogy furcsán nézünk egy házaspárra, ha a feleség fél méterrel magasabb a férjénél), de valójában nem ez a fontos. Igazán fontos az, ami a szívben van. Legyen nagy a szívünk és a hitünk. Ha mindemellett még magasak is vagyunk, adjunk érte hálát az Istennek.

V. Hatmilliárd

Gyermekkoromban az iskolában még azt tanultuk, hogy hárommilliárd a Föld lakossága. Október 12 óta már hatmilliárd embertársunk szorong a földgolyón.

Megdöbentő a milliárdok növekedési üteme. Íme a mér földkövek:

1 milliárd: 1804

2 milliárd: 1927 (123 év múltán)

3 milliárd: 1960 (33 év múltán)

4 milliárd: 1974 (14 év múltán)

5 milliárd: 1987 (13 év múltán)

6 milliárd: 1999 (12 év múltán)

7 milliárd: 2013 (14 év múltán)

8 milliárd: 2028 (15 év múltán)

9 milliárd: 2054 (26 év múltán)

Ha csak századunkat vizsgáljuk, akkor láthatjuk, hogy az 1,5 milliárdról 6 milliárdra történő növekedés 4,5 milliárd embert jelent. Fantasztikus szám. De nézzük tovább a dermesztő számokat: A páronként vállalt gyermekek száma az 1975-ben átlagos 4,5-ről mostanra 2,7-re esett vissza. A bolygó lélekszámának egyszerű szinten tartásához a páronkénti 2,1 gyermek lenne elegendő. A statisztikán Kína javított a legtöbbet, mert bevezette az „egy gyermek” politikát.

A 15 és 24 év közötti fiatalok létszáma elérte az egymilliárdot, de 99 százalékuk a harmadik világban él. A fejlett országokban ma minden újszülöttre tíz, 65 évesnél idősebb ember jut. Nemsokára Magyarországon is bekövetkezik, hogy minden ötödik polgár nyugdíjas korú lesz. Földgolyónkon Dél túlnépesedése és Észak elaggása okozza a legnagyobb problémát. Mi a helyzet a Földön lakók átlag-életkorával? Amíg a fejlett országokban 70–80 év az átlagéletkor, addig a statisztikai földlakó 1975-ben 22 évet élt, és csak 2050-ben fogja elérni a 38 átlagét.

S mi a helyzet Magyarországon? 1980-ig lassan növekedett a népesség, majd ezt követően jelentős mértékben csökkenni kezdett. A hárommilliárdnyi földlakóval egy időben én még tizenegymillió honfitársamról tanultam. Azóta ez a szám már épp, hogy tízmillió, és 2000-ben, sajnos, 10 millió alá csökken.

Fogyunk, s 50 év múlva legjobb esetben is nyolcmillió magyarral számolnak a kutatók.

Érdekes eltérés van a keleti és nyugati országrész között. Kelet-Magyarországon magasabb a családok gyermeklétszáma, ám alacsonyabb a várható élettartam, míg a nyugati részen kevesebb gyerek születik, de tovább élnek az emberek.

S íme, egy bizonyíték, miért érdemes tanulni. Magyarországon a magasabb iskolai végzettségű férfiak tíz évvel tovább élnek, mint iskolázatlanabb kortársaik. A nőknél pedig a középfokú végzettségűek élettartama a legmagasabb.

Sok elgondolkodtató, érdekes következtetés vonható le a statisztikákból. Egy biztos, Földünk lakossága elérte a hatmilliárdot. Felszökhet ez a szám még milliárdokkal. Az a tény akkor sem változik, hogy Jézus Krisztus annyi emberért halt meg, amennyi a Föld lakója. Valaki azt mondta a közelmúltban, hogy a Jó Istennek úgy megnövekedett a gondja, hogy már biztosan nem tud mindenkire figyelni. Bizonyára, a létszámnövekedés nem megy Isten gondviselő kegyelme rovására. A mi felelősségünk viszont igen megnőtt, hisz több embernek kell elvinnünk Jézus Krisztus világmegváltásának örömhírét.

Kedves csontropogtatásra készülő Olvasó! Azt hiszem az előzőekben említett adatok igazán elgondolkodtatóak, és nemcsak engem döbbsentettek meg. Minden, ami történik a világban, hatással van ránk is. Ezért nem mehetünk el szó nélkül a világ eseményei mellett, főleg nem úgy, hogy nem veszünk rólok tudomást. De jó azt tudni, hogy Valaki mindenről tud. S Vele, Istennel, meg lehet beszélni kétségeinket, szorongásainkat, félelmeinket is. Jó testi-lelki-szellemi csontropogtatást!

Mosolyogva születünk • Durkó Sándor László

%A gyerekek mosollyal az arcukon születnek – állítja egy ismert pszichiáter. Hogyan őrizhető meg ez a mosoly?

A tudomány mai állása szerint a szeretet, a kötődés, a hűség az első életévben alakul ki, s létrejöttében kitüntetett szerepe van az egy személyhez, az édesanyához való kötődésnek. Az első két hónapot „a tojásból való kikelés” korszakának hívják. Ekkor még együtt él a csecsemő az édesanyjával teljes kiszolgáltatottságban, teljes ráutaltságban. Az úgynevezett „ősboldogság” elvesztése az ötödik hónaptól kezdődik, ettől az időszaktól kezdve az édesanya már ki-kimegy a látótérből. Mivel a csecsemő időfogalma még nem alakult ki, az átmeneti, szülő nélküli állapot szorongást, feszültséget okoz benne. A hiány érzete, az összetartozás érzése ekkor alakul ki az emberben, ebben a korszakban jellemzőek a nagy éjszakai üvöltések. Próbáltam én is visszaemlékezni erre az időszakra, de csak szüleim segítségével sikerült. Úgy mondják, esténként rendre rázendítettem. Édesapám, mint elsőszülött gyermekét, nagy nevelési tapasztalattal rendelkezvén, kirakott a konyhába, és rámcukta az ajtót. Állítólag két éjszaka elég volt, hogy rájöjjen már akkor, nem sok értelme van az éjszakai ordibálásnak. Testvéreimnél állítólag nem hatott a nálam jól bevált módszer.

Mondják is a szüleim: ahány gyerek, annyiféleképpen kell nevelni, azaz mindegyiket másképp.

A szakemberek szerint az előzőekben említett félelmek a kilencedik hónaptól kezdődően a saját egyéniség kialakulásához vezető korszakkal érnek véget. A kisgyermek ekkor már maga is tudja szabályozni az anyától való távolságot, ám a testi függés helyébe lépő érzelmi függés továbbra is összetartja őket. Így lesz az állandó jelenlét „pótszere” a szülői szeretet, amely óvodás korban úgy működik, hogy ha nem is látja a gyermek a szülőt, biztos benne, érzi, hogy nem hagyják egyedül, tudja: jönnek érte. Ekkor teremtődik meg az az irányultság, amely a bizalom megalapozója lesz, s nyitottá teszi a gyermeket mások iránt is. Ha a szülő kiszámítható, stabil lesz a gyermek is, mert érzi a biztonságot.

Az eligazodási képesség magával hordozza a harmóniát, ami elégedettséget, boldogságot jelent a gyermek számára.

Valakitől megkérdezték: mi a boldogság? Így válaszolt: valami rossznak az elmúlása. Ez a

gyermekes esetében nem így van, hisz a boldogság természetes állapot, amelyet tudatos szülői magatartással, odafigyeléssel és feltétel nélküli szeretettel megőrizhetünk és átmenthetünk azokra az időszakokra, amikor a külvilág ingerei nemcsak örömek forrásaiként, hanem kellemetlen, rossz dolgok eredőiként is működésbe lépnek.

Mi az ideális tehát egy újszülött számára?

- Testi majd érzelmi függés a szülőtől egészen az óvodás korig.
- Rendszeresség és testi közelség az étkezésben és a gondozásban.
- Kiszámíthatóság a kapcsolatban.
- Kinyilvánított szeretet.

Mennyivel könnyebb mindezt Jézus Krisztus szeretetéből merítve továbbadni. Amikor ez nem kényszer, nem megerőltető, hanem csak úgy, természetesen kitör belőlünk.

Az előzőeken nemcsak testi gyermekeink vonatkozásában érdemes elgondolkodni, hanem az újjászületett lelki gyermekekkel kapcsolatban is. Sokszor nem vesszük komolyan a „tojásból való kikelés” korszakát, azaz az újjászületést követő első szeretet időszakát. Csodálkozunk, hogy idő előtt elmúlik az úgynevezett „ősboldogság”, a tiszta, isteni öröm. Nem tudunk mit kezdeni a támadásokat követő szorongásokkal, feszültségekkel, a néha üvöltésként ható segélykiáltással sem. Testi és lelki gyermekeink is mosolyogva születnek. Felelősek vagyunk azért, hogy megőrizzék ezt a mosolyt.

Konfliktusok pedig vannak • Durkó Sándor László

Bármennyire keresztény is valaki, naponta konfliktusba keveredhet önmagával, de környezetével is, sőt... A környezetünkkel kapcsolatosan felmerülő konfliktusokra könnyen ráfogjuk, hogy azért következtek és következnek be, mert Jézus ezt már előre megmondta. Csakhogy jó lenne azért megállni néha egy-egy pillanatra és elgondolkodni azon, hogy az összetűzések, nézetkülönbségek vajon nem egyértelműen az én hibám miatt következnek-e be?

Vannak, akik nemcsak világi környezetükkel, hanem hívő környezetükkel is állandó „fasírtban” vannak. Nem kellene elgondolkodni egy kicsit a miéért?

Meg kell tehát ismernünk a konfliktusok természetrajzát, hogy a folyamatok tudatosításával az esetlegesen károsító tényezők kivédésére, elkerülésére felkészíthessük magunkat.

A konfliktus háttérben az érdekek szembenállása húzódik meg, ellenérdekeltséget fejez ki: érdek-összeütközésként fogható fel. Az érdek emberi reláció, úgyszintén a konfliktus is; tárggyal nem kerülünk konfliktusba annál az egyszerű oknál fogva, hogy a tárgyaknak nem lehet szándékuk vagy érdekük. Az embereknél viszont sokféle érdek, szándék jelentkezik, olykor együttműködő vagy egymást keresztező, sőt éppen ellentétes szándékok, törekvések húzódnak meg az érdekek törésvonalában.

A konfliktuskezelő stratégiák lehetnek: elkerülés, kompromisszum, problémamegoldás, alkalmazkodás és versengés.

Mikor melyik stratégiát célszerű előnyben részesíteni?

Az elkerülés

Az elkerülő stratégiát mindenekelőtt akkor választjuk, amikor esélytelennek érezzük magunkat arra, hogy feloldjuk a konfliktust. A politikával, a hatalommal kapcsolatban fellépő konfliktushelyzetekben szükség lehet a „nem megyünk fejjele a falnak” bölcsességre. Tévedés ne essék: nem gyenge pozíció ez, adott esetben időnyerést jelent, alkalmat nyújthat más módszerek felhasználásához, sőt a mélylélektani mechanizmusok is segítségül hívhatók.

A mélylélektan főleg az elhárító mechanizmusokat tárja fel, többek között ilyen a kompromisszum hajlam, a racionalizálás, az azonosulás, az engedékenységek.

Az elkerülő stratégia jó szolgálatot tehet olyankor, amikor a másik ránk támad, sértő, gúnyos,

agresszív, közönséges hangot enged meg velünk szemben. Ám ha tudjuk magunkról, hogy ilyen szituációban könnyen elvesztjük a fejünket, indulatosan vagdalkozunk, célszerű az elkerülést választani. A veszekedéssel a konfliktus csak mélyül, de nem oldódik fel. A reagálás ilyenféle legyen: „Jó, beszéljünk róla, de máskor”, vagy „Térjünk rá vissza egy másik alkalommal”. A támadás helyét pedig időben hagyjuk el. E stratégia előnye, hogy a kezdeményezés annak a kezébe kerül, aki újból kezdeményez, például a „Hol is tartottunk? Beszéljük meg!” formulával. Előnye az is, hogy a szünet beiktatásával a szituáció átstrukturálódik, összeszedhetjük magunkat, esetleg a másik fél is magára ébred. Jól alkalmazható az elkerülés olyan konfliktusok esetén, amikor az adott témában kevés ismerettel rendelkezünk.

Amennyiben konfliktusaink a tudatos elkerüléssel nem oldódnának meg, tartsunk ki, s hátha találunk megoldást a következő számban, melyben a többi konfliktuskezelő stratégia bemutatására vállalkozunk.

Újságíró 1×1 • Durkó Sándor László

%Kedves Író-Olvasó! Mert ahhoz, hogy írjunk, sokat kell olvasnunk, ahhoz pedig, hogy olvashassunk, valakinek írni kell. Ebben az Újságíró egyszeregyben szeretném a vállalkozó kedvűeket kézen fogni, és közösen bekukucskálni az újságírás néhány „tantermébe”. Remélem, az is ki fogja próbálni az írást, akinek ilyesmi korábban eszébe sem jutott. Köszöntöm az ÉLŐ Víz leendő újságíróit.

Első 1×1

Tudtad-e, hogy a Bibliában sok felszólítás van az írásra? Csupán a Jelenések könyvében tizenkét ilyen parancsot találunk. De gondolatok csak a Tízparancsolatra, hisz azt Isten maga írta lapos kőtáblákra.

Milyen fontos lehetett számára az írás, ha saját kezűleg írta a törvényt!

A Jób 19,23–24 szerint – többek között – azt kérte Jób, hogy írják le az Istennel kapcsolatos élményeit, hogy mások is megtudhassák, mit tett vele az Úr.

Valójában több mint 90%-át elfelejtjük annak, amit hallunk. Viszont sokkal többet megjegyzünk abból, amit olvasunk. Arról nem is beszélve, hogy sokszor könnyebben elhisszük az írott dolgokat, mint a szóban elmondottakat.

Ahhoz, hogy megértsük egymást, kommunikálnunk kell. Kommunikáció alatt a szóbeli vagy írásos üzenet átadásának cselekményét értjük, amely folyamat, benne információcsere zajlik a szimbólumok általános rendszerén keresztül. A kommunikációhoz négy dologra van szükség: a kommunikáció forrására, az üzenetre, a csatornára és a befogadóra.

Most én vagyok a forrás, az üzenet az Újságíró 1×1, a csatorna az ÉLŐ Víz, te pedig, kedves Olvasó, ha eddig eljutottál, akkor elmondhatod, hogy befogadóvá lettél. Legalábbis remélem, próbálsz ezt a folyamatot megérteni.

Ugye, milyen jó lenne már végre írni, de hogyan? A Hab 2,2-ben útmutatást kaphatunk erre, hogy könnyen el lehessen olvasni, üzenetünknek tisztának, könnyen érthetőnek kell lennie.

Nagyon fontos, hogy egyszerű, rövid, közismert szavakat használjunk. Változatosan, beszélgető stílusban írjunk, vegyük figyelembe az olvasó tapasztalatait és lehetőleg használjunk illusztrációkat. És ami még nagyon fontos: helyesen írjunk!

Nos, jöhet az írás. Kutatók szerint 58 féle tulajdonság kell az újságíráshoz. Itt nemcsak nézni, hanem látni is kell.

Jó tudni: egy újságírónak nemcsak írni, olvasnia is sokat kell, ráadásul, ami a legborzasztóbb, mások írásait...

De nem lesz ez sokáig így, hisz hamarosan ti fogtok írni! Mit is?

Híreket. Mi a hír? „Ha a kutya harapja meg a postást, az nem hír, ha a postás harapja meg a

kutyát, az hír.” A hír beszámoló arról, amit az emberek csinálnak, és ennek a beszámolóknak érdekesnek kell lennie. Vagy más szóval: időszerű beszámoló olyan eseményről, amely elég fontos ahhoz, hogy sokakat érdekeljen.

EMBEREK + CSELEKMÉNY + ÉRDEKESSÉG = HÍR

Mit kell tartalmaznia a hírnek? *Mi* történt, *mikor*, *hol*, *hogyan* történt az esemény, *milyen* szereplőkkel, azaz *kivel*, és ha lehet, akkor azt is, hogy *miért* történt. Tehát ki, mit, mikor, hol, miért és hogyan cselekedett. A hír első, bevezető mondatán múlik, hogy a hír jól van-e megírva: felkelti-e az olvasó vagy a hallgató figyelmét.

Régi újságírói mondás, hogy a hír szent, a vélemény szabad. A hírnek pontosnak, tényszerűnek – és lehetőség szerint –, rövidnek kell lennie. Majd megismerkedünk olyan műfajokkal is, amikor hivatalosan is elengedhetjük a fantáziánkat.

A hír jellemzői még: az időszerűség, hozzánk valamilyen okból közelálló, kiemelkedő, híres emberekről szóló, konfliktusokat bemutató, emberi érdekességeket felkutató tulajdonság legyen. S mindezt úgy teszi, hogy hatást, sokszor érzelmi hatást kelt, friss és eredeti.

Olyan ez, mint amikor otthon sertepertélünk a konyhában. Csak lesünk, mennyi mindent kell beletenni a levesbe, ami önmagában talán nem is jóízű, de amikor összeforr, elkészül, akkor csodálatos illatot, ízt érezhetünk és ízlelhetünk.

Gyorsan vissza a konyhából az újságíráshoz még egy fontos információ erejéig! Az iskolában tanultuk, hogyan kell fogalmazást és tanulmányt írni. Ezek az írás további részét megalapozó bevezetéssel kezdődnek, és fokozatosan haladnak a tetőpont felé. A híryanag viszont a tetőponttal kezdődik, és azután visszatér a részletek ismertetésére.

A hírneknek ezt a formáját fordított piramis-formának nevezik.

Íme: 1. a legfontosabb tény, 2. nagyon fontos tény, 3. fontos tény, 4. kevésbé fontos tény, 5. legkevésbé fontos tény

És egy kis kulisszatitok:

Újságírók mondták...

– Minden eset olyan, mint a másik, és nincs két eset, amely azonos lenne.

– A hír iránti érzék nem más, mint képesség annak érzékelésére, mi a fontos, mi az életbevágó, mi az, ami tele van színnel és étellel – mi az, ami érdekli az embereket. Ez az újságírás.

– Az újságírók a lábukkal írnak, nem a kezükkel.

– Hogy meggyőzőek legyünk, hihetőknak kell lennünk. Hogy hihetők legyünk, hitelt érdemlőknak kell lennünk. Hogy hitelt érdemlők legyünk, igazat kell mondanunk.

– A tényfeltáró riporterek olyanok, mint a pironha halak – mindennek utána vetik magukat, ami vérzik.

– Írj egy mondatot az állítólag szóval, kezdve úgy, hogy az olvasónak ne legyenek kétségei az iránt, hogy amit írtál, igaz.

Az elkövetkezendő egyszeregyek során fogunk találkozni még olyan nagy műfajokkal, mint a tudósítás, az interjú, riport, glossza, no, és sok-sok apró fortéllyal is igyekszünk összebarátkozni.

Kedves Olvasó!

Az Élő Víz szerkesztősége tudósítókat keres! Amennyiben úgy látod te is, hogy gyülekezeted, környezeted megérett arra, hogy a nyilvánosság elé lépjen, feltétlenül jelezd a szerkesztőségnek. Szeretnénk frissé, elevenné, élővé tenni az Élő Vízet, s ehhez a te tudósításaidra is szükség van. Az újságírás fortélyait megismerheted s a kulisszatitkokba is betekinthetsz, amennyiben olvasod az Élő Vízben az Újságíró 1×1-et. Küldj, az előzőek figyelembe vételével, megírt 1×1-et, vagyis híradást, tudósítást a környezetedben vagy veled történt eseményekről. A legjobb írások már a következő számban megjelennek.

NOVELLA

Gyilkosság keresztény módra • *ifj. Éles Tibor*

A város fényei megvilágították a nedves járdát, aminek sima tükrét sok kis esőcsepp törte meg. A délelőtti napos idő után kezdett lehűlni a fülledt nyári levegő. A csatornák megteltek vízzel, az út gödröskéit is megtöltötte a zavaros esővíz.

Teherautó dudált egy fiúra, aki lassan, komótosan lépdelt a kopott zebrán. Fejét lehajtva a halványodó fehér csíkokat figyelte. Láthatóan nem érdekelte a már pirosan világító lámpa, sem az autósok haragja. Majdnem egy nagy teherautó kerekei alá került. Nehézkesen lépett fel a magas járdaszegélyre.

– Lehet, hogy jobb lett volna, ha nem fékez – gondolta, majd közönyösen ballagva rágyújtott az utolsó szál cigarettájára.

Gondolataiba mélyedve sétált a fényes kirakatok előtt. Csak a barátnőjére tudott gondolni, aki tegnap elment.

Nem értette, talán fel sem fogta egészen, hogy végleg vége.

–Soha nem fogom elfelejteni! Nem tudok nélküle élni. – Egyre jobban emésztette a fájdalom, miközben szürke pulóverét áztatta az eső.

Vigaszt keresett, ami enyhítené boldogtalanságát, és célt adna elveszett életének, de sehol sem találta.

Másodikos gimis volt, amikor szülei elváltak. Amióta valamire is emlékszik, tudja, hogy szülei nem szerették egymást. Hosszú válóper után apjához került. Azóta minden megváltozott körülötte. Kezdte megismerni az élet nehezebb, fájdalommal teli oldalát. Apja új barátnőjét annyira gyűlölte, hogy azt gondolta, bármikor képes lenne megölni.

A hétvégi bulik, gondolta a haverok biztatására, majd hoznak egy kis vidámságot és örömet az életembe. Osztálytársaival gyakran jártak diszkóba, és rendszeresen megfordultak a kocsmában is.

– Legalább nem itthon voltam. Még mindig jobb! – gondolta sokszor, ha egy szombat este után ugyanolyan üresen bámult maga elé, mint egy héttel azelőtt.

A kezdetben változatosnak tűnő életmód hamar megszokottá vált. Azt hitte, ha egy kis időre elfelejti a gondokat, azzal meg is oldotta. De tévedett! Belül egyre magányosabbá vált. Hideg és kemény lett. Valójában szeretetre vágyott, amit eltaszított magától.

A lányokat, akikkel összejött, egy éjszaka után el is felejtette. Egy idő után már semmi örömet nem jelentettek számára. Csak unaloműzésből szerzett újabb meg újabb barátnőket.

A hónapok, az évek az egyhangúság keserűségével teltek.

Érdemes így élni...? Napról napra erősödött benne a kérdés. Ennyi csupán az élet...?

Az elmúlt nyár azonban meglepő fordulatot hozott. Akár a filmekben, szinte egyik pillanatról a másikra történt minden.

Egy hétvégén ismerte meg. Egy este a barátai mutatták be. Gyönyörű fekete haja végigsimult kedves arcán.

Csendes és aranyos volt. Mindig vonzódott az ilyen természetű lányokhoz.

Mindenki meglepetésére egyre többet találkoztak. A haverok is örültek ennek, mert szokatlan volt nála a tartós kapcsolat.

Az egész világ más lett a szemében. Jövőkép nélküli gondolatvilágában újabbnál újabb álmok jelentek meg. Tervek, elképzelések, amelyek a legunalmasabb hétköznapi teendőket is kiszínezték, és kezdték betölteni egész lényét. Kedvese szeretetének hatására gyógyulni kezdtek a láthatatlanul még vérző sebei is, amelyeket az eddigi, tövisekkel teli úton szerzett.

Lepusztult, kihalt gondolatvilága feltámadt. A fekete fehér, a sötét világos lett.

Az eddig minden iránt közömbös fiúban megmozdult valami. Szerelmes lett, amit persze nem mondott el senkinek, nehogy érzélgősnek tartsák. Maga sem értette, hogyan csalódhatott ilyen kellemesen a lányokban.

– Soha nem értett meg ennyire senki. A sok probléma ellenére sem hagy el, és akármit elmondhatok neki, bízhatok benne – gondolta, de így is volt. Az idejük nagy részét együtt töltötték. Órákig üldögéltek a város szélén lévő tó partján és beszélgettek. Máskor meg napokra elutaztak, ilyenkor nem létezett egyikőjük számára sem más, mint a másik. Ritkán veszekedtek. A nézeteltéréseket gyorsan tisztázták.

Száma is furcsa volt, hogy érdek nélkül szeret valakit. Végre volt valaki, aki mindig mellette állt. Ez több volt, mint egy esti kaland, sokkal több. Több minden elképzelhetőnél. Értelmetlen életében ez volt az első, hogy valami olyanba kezdett, ami nem vallott kudarcot, és igazi örömet jelentett.

– Rátaláltam arra, amit évek óta keresek.

Élete – egészen tegnapig – csodálatosan alakult. Néha meg volt győződve arról, hogy a szünni nem látszó mélységek és szakadékok után egy olyan útra talált, amin biztosan feljut a hegyre. Még mindig az esőben kószált. Mindene csurom vizes lett, de ez most egyáltalán nem érdekelte. Mindenről Ő jutott az eszébe, mindenütt az Ő arcát látta. A tisztán ragyogó szemek, és a mindent megértő fülek. Mit nem adott volna, ha csak még egyszer láthatná élőben. Egyetlen nap alatt elege lett a fényképek megmerevedett alakjaiból. Persze néha életre keltek, de csak a képzeletében.

Az eresz alatt egy boldog fiatal párra lett figyelmes.

Örökre vége – hasított belé a fájdalmas felismerés. Nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy soha sem láthatja többé, nem foghatja meg a kezét, nem beszélhet hozzá. Elveszettnek érezte magát.

A város elcsendesedett. Csak páran lézengtek az utcán, az egyik ház kapujában egy vörös kismacska nyávogott keservesen, de senki nem figyelte rá.

Ő is éppen csak rápillantott, s ment tovább saját terheit cipelve. Minden terv, elgondolás szertefoszlott. Épülő élete, mint a kártyavár, ha meglökik alatta az asztalt, úgy omlott össze. Halk, tompa zene hallatszott, mely egyre erősödött. A sarkon benézett a keresztutcába, ahol embereket vett észre. Álltak és csevegtek. Nem, inkább hangosan beszélgettek, sőt kiabáltak is. A csábító muzsika onnan jött. Most hirtelen ketten egyre erősebben üvöltöttek. Kivehető volt, hogy egymással van bajuk. Már lökdösték is egymást.

Na végre, valami történik! – indult el a kocsmá felé, de mire odaért, szétválasztották őket.

„Búfelejtő” – olvasta a nagybetűs feliratot a boltíves ablak fölött.

„Pontosan egy kis felejtésre van szükségem. Milyen jó lenne mindent, mindent kitörölni az agyamból! Nem emlékezni semmire, elutazni valahova messzire, és teljesen újra kezdeni előlről!”

Belépett a kocsmá szűk ajtaján. A pultnál ült le, s rögtön tömény italt kért a csinos

„pincérlány”-tól. Gyorsan felhajtotta. Arcát kezébe temette a következő pohárig. Nem az alkohol hatása miatt, hanem súlyos kétségbeesésétől vezérelve.

„Bárcsak más lenne minden... de nem lehet, hisz ez a valóság, csodák pedig nincsenek. Hát nem lehet változtatni ezen...? Nem!” Kezdte megérteni azokat az embereket, akik a legvégső megoldásként életük eldobását választották. Többször gondolt már rá, de eddig még mindig volt valami, ami visszatartotta.

Tudta, hiába üríti egymás után a poharakat, másnapra semmi sem változik. Minden kezdődik előlről, s ez volt az, ami már elviselhetetlenné vált. Szinte megőriztette ez a tudat.

Egyre homályosabb lett az amúgy is sötét világ.

Sajgó, nehéz fejjel ébredt. Megpróbált felülni, de nem ment. A tegnapi koszos ruhában feküdt mozdulatlanul az ágy közepén. Tekintete a plafonra meredt, majd egyre lejjebb, míg észre

nem vette a félig kopott műbőrt. Szomorúan nyugtázta, hogy a cipőjét se volt képes levetni. Nem tudott rájönni, hogyan keveredett haza az éjjel. A kissé langyos víz – a zuhanyból – kezdte helyrerázni másnaposságából. Fürdőköpenyben ment ki a konyhába, és kivett egy üveg sört a hűtőből. Minden napja így kezdődött már régóta. Iszogatás közben – mint mindig – a faliórát figyelte. Szeme a másodpercmutatót követte, amint körbefordul. Majd újra... és újra...

Hamarosan a város megszokott utcáin bolyongott. Most ismeretlen környékre tévedt, ami gyakran előfordult vele. Sose tudta merre tart igazán, csak ment, amerre a lábai vitték. Egy alighogy ép pad csábításának engedve, megpihentette elfáradt végtagjait. Valami magazint olvasgatott, amit reggel vett az újságárusnál. Nem talált benne semmit, ami felkeltette volna az érdeklődését, de így hamarabb telt el az idő estig. „Az este pedig hátha szebb lesz, mint az előző.” Természetesen tisztában volt vele, hogy az egész óriási önámítás. Mégis mit tehetett volna mást?

Csendes magányát emberek zaja törte meg. A szemben lévő házból jöttek ki. Egész sokan voltak, hatvanan vagy hetvenen is lehetek, de lehet, hogy még többen. Egy egész sereg ember kiöltözve, szép ruhákban. Ahogy hallgatta párbeszédeik véget nem érő sokaságát, rájött, hogy valami keresztény összejövetel ért éppen véget.

„Furcsa, eddig azt hittem, hogy a keresztények magas tornyú templomokban járnak” Megvolt benne a kép azokról, akik ilyen helyekre járnak. Nem mintha megvetette volna őket, csak elképzelte magának, de az egészen más volt.

– Békesség, az Úr áldjon meg!

– Téged is, drága testvér! – mondogatták lelkesen egymásnak, egy-egy meleg kézszorítás kíséretében.

Kis idő múlva már csak pár fiatal maradt a kék kerítés mögötti udvaron. Meglepett érdeklődéssel figyelte őket. Szinte lenyűgözték. Olyanok voltak, amilyenek saját magát is látni szerette volna. Átjárta az a kimondhatatlan vágy, hogy más legyen, talán olyan, mint ők. „Megvan! Ez az! – kiáltott fel egy határozott hang belül – így kéne kinézniem nekem is. Mintha örökké ilyenek lennének. Ők ÉLNEK, és biztosan tudják miért!”

Öröm és életszeretet sugárzott belőlük. Őszintén nevettek, dalokat dúdoltak, mintha nem ismernék a bánatot, fájdalmat. Szabadok voltak, amit egész lényük sugárzott. Különböztek a megszokott, úgymond hétköznapi, átlagos emberektől. Lehet, hogy a szeretet – ami a fiatalok között mutatkozott – érintette meg, s olvasztgatta jeges szívét.

„Odamegyek, és megismerkedem velük” – határozta el magát, de mire hirtelen, meglepett zavartságából fölébredt, s elindult volna, már mindenki elszállingózott.

„Hátha mégis van megoldás!”

Még este a buszmegállóban is a különös fiatalokon járt az esze. Lázba hozták, és nagyon komolyan fellelkesítették.

„Vissza kell mennem oda. Ha valahol segítséget kapok, az lehet az egyetlen hely.” – gondolta határozottan, miközben végigmondta magában az útvonalat, hogy biztosan visszataláljon. Nem szerette a vallásos embereket, úgy vélte, ha létezik Isten, nem engedte volna, hogy így alakuljon a sorsa. Nem gyűlölte őket, és tulajdonképpen nem is az emberekkel volt baja. Egyszerűen csak Isten létezése felől voltak kétségei. Ma viszont olyasminek volt a szemtanúja, ami az ellenkezőjét bizonyította.

„Lehet, hogy attól különlegesek, mert keresztények?” – tette fel magában a kérdést, amire nem tudta a választ, de mindenáron ki akarta deríteni, mitől válhat egy csoport ilyené.

Teljesen felvillanyozta az esetleges változással kecsegtető jövő.

Egy tizenkettes busz állt meg a megállóban. Ő nem ezzel akart utazni. Mindig előbb jött, mint az övé. Most teljesen nyugodt volt, nem idegesítette ezzel magát. Olyan jó napja volt, nem akarta ezzel elrontani. Kevesen szálltak fel, és máris szólt a csengő, záródtak az ajtók. Egy ember futott még lélekszakadva a hátsó ajtó felé, de a busz óriási füsttel s nagy zajjal elindult.

A fekete, hosszúkabátos férfi meglehetősen rondán kezdte szidalmazni a vezetőt, majd az életet illetve egy-két „szép” jelzővel. Meg is átkozta az ilyen vezetőket.

„Ez aztán tud káromkodni. Nem lehetett valami jó napja” – mormogta magában a fiú, akinek a délelőtti történetek után ellenszenvesnek tűnt ez a viselkedés.

„Miért kell az embernek minden apróságon felhúznia magát. Felesleges... Igaz, általában én is ilyen vagyok. De ez most más, meg fogok változni!”

A fiatalember megfordult, a buszmegálló egyetlen neoncsöve éppen az arcába világított.

„Neeem!! Nem lehet igaz!” – próbált tiltakozni a kegyetlen valóság ellen, miközben az éppen hogy megcsillant reménysugár utolsó szikrája is kialudt az életében. A csalódás nyilvánosságra járta át a szívét.

Azt az embert látta maga előtt, aki legnagyobb hatással volt rá a délelőtti fiatalok közül. Az arca azonban most egészen más volt. Harag és gyűlölet tükröződött róla. Semmi különbség nem volt már közöttük.

„Az ő öröme is ugyanaz a véges, pillanatnyi fellángolás” – gondolta, amit már kívülről – belülről jól ismer.

„Számukra is csak az a pár délelőtti óra lehet felhőtlen és békés. Semmivel sem boldogabbak vagy gazdagabbak.”

Állandóan keresett valamit, s most, amikor majdnem rátalált újra csalódnia kellett. Élete olyan volt, mint az örvénylő víz, amely körbe-körbe forog, miközben egyre mélyebbre kerül egy olyan pont felé, ahol a kör megszakad, és mindennek vége. Próbált kitörni ebből a folyamatból, de minden sikertelen próbálkozás még mélyebbre juttatta. Tudta, érezte, hogy elérkezett a legmélyebb ponthoz.

Lezárta a borítékot, s az asztali lámpának támasztotta. A rendetlenségből kiemelkedett a precízen elrendezett, gondosan elkészített levél.

Pár perccel később a lift legelső gombját nyomogatta. Nem indult. Kénytelen volt a lépcsőt használni. A felső szint folyosójának a végén, egy falétra vezetett a rozsdás csapóajtóhoz. A tetőn hideg, csipős szél fújt annak ellenére, hogy még alig voltak az őszején. Igaz, már elég késő volt.

Lenézett a sok, pontszerűnek tűnő emberre és a siető autókra. Sokat gondolt már erre a pillanatra, mégis szokatlan volt a valóságban.

„Talán, ha mégis létezne az az élet, amit azon a délelőttön a fiatalokban láttam” – kutatott ösztönszerűen még egy lehetőség után. Nem azért, mert megijedt volna, hanem inkább mert tudta, nem kéne megtenni.

Valaki, aki hamisan mutatta be az igazi ÉLETET, megfosztotta őt attól a lehetőségtől, hogy megismerje az élet urát, Istent, akire igazán szüksége volt.

EXIT – IFJÚSÁGI OLDALAK

Hová mész? • *Molnár Mónika*

Augusztus 21-én a délelőtti órákban kaptuk a hírt, hogy a testvérem barátnője előző éjszaka kocsival karambolozott. Életveszélyes állapotban szállították be a nyíregyházi kórházba. Még aznap, késő délután a testvéremmel és a szüleimmal együtt autóba ültünk és Nyíregyházára utaztunk. Útban odafelé a testvérem egy rendőr alaposságával és részletességével mondta el a baleset addig megtudott részleteit. Az augusztus 20-i debreceni nemzeti ünnepi programokról hazafelé hajtók miatt sűrű kocsisor haladt a Nyíregyháza felé vezető úton. Előzni majdnem lehetetlen volt az ugyancsak sűrű, szembejövő forgalom miatt. A testvérem barátnője egy alkalmasnak tartott pillanatban mégis megpróbálkozott az előzéssel. Szerencsétlenségére ugyanakkor a szembejövő sávban egy autó szabálytalan

előzésbe kezdett. Hiába próbált lehúzódni, az ütközés elkerülhetetlen volt, hiszen éppen egy buszt előzött és nem volt hová visszasorolnia vagy lehúzódnia.

A tűzoltók körülbelül 45 perc alatt tudták a szétroncsolódott karosszériát annyira szétvágni, hogy a lány összetört testét kiemelhessék. A mentőautóban vesztette el az eszméletét. Azonnal a kórház éjszakai, ambuláns műtőjébe vitték. Az élete volt a tét, minden perc késlekedés végzetes lehetett volna. Az autóban még két barátja utazott, akik könnyebb sérüléseket szenvedtek.

A kórterembe lépve nyomasztó érzés fogott el. A szobában félhomály volt, és ez csak fokozta bennem a rossz érzést. Ott feküdt az ágyon mozdulatlanul, testéből itt is, ott is csövek lógtak. Nem kellett közel mennem, úgy is láhattam, mennyire összetört a teste. Nyöszörögve ébredt fel, és riadtan nézett körbe. Mint aki valahonnan nagyon messziről érkezett vissza. A testvérem nyugtatgatta.

Súlyos csend telepedett a szobára. Nem tudtuk, mit kell ilyenkor mondani és tenni. Én az ágy lábánál álltam, bénultan. Az ember teljesen hozzászokik a tévé- és mozifilmekben látott balesetekhez, véres jelenetekhez, és egy idő után még komolyan el is hiszi, hogy ilyen csak a filmekben létezhet, az ő családtagjaival, barátaival nem történhet meg. De ebben az órában ez, sajnos, nagyon is valóság volt. Végül odaléptem hozzá. Nem tudtam, lát-e, hall-e engem, vagy újra elvesztette az eszméletét. Csak néztem rá. Felnyitotta a szemét, rám nézett és azt kérdezte:

– *Hová méysz?*

Szíven ütött a kérdés. Nem, az a helyes, ha azt mondom, elemi erővel hatott rám. A térdeim elgyöngültek, gombóc keletkezett a torkomban, és a szememet elfutotta a könny. *Hová megyek?* Hirtelen a határidőnaplóm jelent meg a szemem előtt, mely reggeltől estig kötelezettségekkel, feladatokkal, programokkal van zsúfolva. *Hová megyek? HOVÁ MEGYEK?* Eddig azt hittem, nagyon is jól tudom, hová megyek. Bibliaiskolába járok, szolgálok az Úrnak és... Lehet, hogy a sok tennivaló közben célt tévesztettem, elvéttem az útirányt? A feltett kérdésben Jézus szelíd hangját hallottam: *Hová méysz?* Igyekeztem visszanyerni lélekjelenlétemet, és próbáltam mosolyogni. Szinte szégyenkezve préseltem ki magamból a szavakat:

– *Sehová. Hozzád jöttem.*

Úgy éreztem, hamisan csengenek a szavaim, pedig *tényleg* hozzá jöttem.

Néhány nap múlva eszembe jutott az irgalmas samaritanus története (Lk 10,25–37.), melyet mindannyian oly jól ismerünk. Most azonban egy eddig számomra rejtve maradt oldala világosodott meg: *Hová mentek, akik az úton haladtak, majd elhaladtak a súlyosan bántalmazott férfi mellett? Mi volt az útirány?*

A rablók a Jeruzsálemből Jerikóba vezető úton támadták meg a férfit (Lk 10,30). Jézus idejében ez meglehetősen fontos útvonal volt. Jeruzsálem az ószövetségi istentisztelet középpontja és az újszövetségi gyülekezet kiindulópontja volt. Jézus földi szolgálatának legjelentősebb helyszíne. Jerikó három, időben egymást követő település neve, melynek magja a Kr. e. 8. évezredben egy forrás mellett épített szentély volt. A kutatások szerint a később itt felépített városközösség a világ egyik legrégebbi városa volt, igen kedvező stratégiai helyzetben, mivel ellenőrizhette a Keletről Palesztina felé tartó kereskedelmi utat. Illés és Elizeus próféta, Nagy Heródes, Zákeus, a vámszedő, valamennyien ebben a városban éltek.

A történetből nem derül ki, hogy a pap és lévita Jeruzsálembé ment vagy éppen onnan jött. Valószínűsíthető azonban, hogy valamilyen szolgálatnak vagy „szent kötelezettségüknek” tettek eleget (vagy készültek eleget tenni), mely elhivatásukból fakadt. Ők, akik másoknál jobban ismerték a törvényeket, különösen a szeretet parancsát (Mt 22,39; Mk 12,31; Lk 10,27), nem hajoltak le, hogy segítsenek? Nekik, akiket elhivatásuk és elkötelezettségük az oltárhoz kötött, fontosabb lett volna a szolgálatuk, mint az emberi élet, mely mindennél

drágább?

És nekünk, akik ugyancsak az Úrnak szolgálunk? A szolgálatért élünk, vagy azért, hogy emberek megmeneküljenek? Hány alkalommal haladunk el az úton akár fizikai, akár lelki sebekről vérző embertársaink mellett? Hányszor nem megyünk el beteget, haldoklót, szükségben levőt meglátogatni valami „halaszthatatlan” feladatra hivatkozva? Természetesen mindent az Úrért teszünk. De *hová megyünk? Mi a célunk? Mik a motivációink? Miért cselekszünk így vagy úgy? Mi van a szívünk mélyén?*

Néha bizony nem árt, ha megállunk az úton, amelyen sietve, rohanva haladunk, és ellenőrizzük, nem tévesztettünk-e közben útirányt. Meg kellene látnunk a sok fontosnak tartott tennivaló mögött, mi az, ami igazán fontos, ami igazán számít, ami igazi érték. Mi az, amit Jézus akar, hogy megtegyük? *Hová kell mennünk?* Vajon közeledünk-e Urunkhoz, vagy éppen távolodunk Tőle az úton?

Később a testvérem barátnőjét átszállították a debreceni Kenézy Kórházba. Oda jártam be hetente többször is meglátogatni. Vittem neki ezt-azt, de szinte semmi nem fogyott. Nem volt étvágya, inni is alig ivott. Örült az újságoknak. Valójában azonban azt szerette volna, ha minél többen és többször meglátogatják, hogy ne maradjon egyedül fájdalmaival. Szeretetre, törődésre és odafigyelésre volt szüksége, mert teljes felgyógyulását majdnem két évre becsülték az orvosok.

Ahányszor csak eszembe jutott, imádkoztam az Úrhoz, hogy segítse őt a gyógyulásban, hogy a csontok megfelelően forrjanak össze, és később se legyenek szövődmények. Imádkoztam okos gondolatokért, bátorításokért is, amiket majd elmondhatok neki látogatásaim alkalmával, és persze, gondoltam, ez a legalkalmasabb idő az Úr jóságáról és kegyelméről szóló bizonyágtételre. Mégis, legtöbbször csak csendben ücsörögtem a kórházi széken, az ágya mellett. Újra és újra meghallgattam a baleset és műtét részleteit, valamint azt, hogy hálás Istennek, hogy ennél többet nem mért rá, és életben van. Felesleges lett volna minden szavam. Ő szolgált nekem.

Peszáh • Nati

A pászka (a héber *peszáh* szóból ered, jelentése: elkerülés) a zsidó zarándokünnepnek egyike, amikor is a nép Jeruzsálembé vándorolt, és a Szentélyben bemutatta áldozatát, valamint elfogyasztotta a sült bárányt. Az első nap a pászka, míg a másodiktól a nyolcadik napig tartó időszak a kovásztalan kenyerek ünnepe. A tavaszi első holdtölte estéjén – az első hónap (Niszán) 14-én – kezdődik, a mi időszámításunk szerint idén április 15-ére esik. Izráelben csupán az első és az utolsó nap tényleges ünnepnap.

Közel 3500 éve rendelte el Isten a pászka és a kovásztalan kenyerek ünnepének megtartását (2Móz 12). A pászka a szabadság ünnepe: a zsidók megemlékeznek arról, hogy Isten megszabadította őket az egyiptomi rabságból. A menekülés előestéjén bárányvért kellett az ajtófélfára hinteni, hogy az öldöklő angyal ne menjen be a házba, és – mivel nem volt idő a tészta megkelesztésére – kovásztalan kenyeret kellett fogyasztaniuk a zsidóknak.

A sok előírás miatt legkésőbb Niszán 1-jén megkezdik az ünnepi előkészületeket. A kovással keleszthető anyagokat (búza, árpa, rozs, tönköly, zab) eladják egy nem zsidónak, akitől később visszavásárolhatják. Az áskénáz – közöttük a magyarországi – zsidók a rizst, babot és a hüvelyes növényeket is eltávolítják házaikból. Bevásárláskor is nagyon körültekintőnek kell lenniük, csak a *káser lepszán* (alkalmas peszáhra) címkével ellátott termékeket vehetik meg, mivel ezek biztosan nem tartalmazzak kovászt. A beszerzett élelmiszerekből elkészítik a pászka estéjére a szédertalat, amely meghatározott, szimbolikus jelentésű ételekből áll. A sült hús a peszáhi bárányáldozatot, a keserűfüvek az egyiptomi élet sanyarúságát, a tojás a Szentélyben bemutatott áldozatot, a hároszet (alma, dió vagy mandula, fahéj és bor keveréke) a rabszolgamunkát jelképezi. Az ünnepi asztalt körülvéve emlékeznek meg az Egyiptomból

való szabadulásra, és Izráel nemzetté válására. A széder estén és az ünnep napjaiba eső szombaton felolvassák az Énekek énekét, Isten és a zsidóság szerelméről szóló himnuszot. A tavasz első napját (március 21.) követő első telihold utáni első vasárnapra esik húsvét, az első zsenge ünnepe (bikkurím). Az árpaaratás kezdetekor – a szombat után következő napon (3Móz 23,10) – az első kéve gabonát az Úrnak áldozták, amíg ezt nem tették meg, nem fogyaszthattak a friss termésből. Ez az ünnep nem kapcsolódik szervesen a pászkához, inkább a földműveléssel kapcsolatos a jelentősége. Hálát adnak a termésért, az iskolások gabonával, gyümölcssel és zöldséggel teli kosarakat ajándékoznak a Zsidó Nemzeti Alapnak. A szervezet az adományok eladásából befolyt összeget a bevándorlók letelepítésére fordítja.

A Krisztus-hívók számára a peszáh ünnepe igen mély tartalommal bír. A bárány vére a Bárány Jézus értünk kiontott vérének előképe, a kovásztalan kenyér pedig a bűnnélküliség jelképe. Isten Fia vérét ontotta a bűnös emberiségért, bár teljesen tiszta volt, magára vette mindenki vétkét, de harmadnapon – mint első zsenge – feltámadt, és üdvözíti azokat, akik hisznek Benne.

Takarítsuk ki életünkben a bűn kovaszát, hogy „új tésztává” legyünk, hiszen a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, már megáldoztatott. Azért ne „a rosszaság és gonoszság kovaszával, hanem a tisztaság és igazság kovásztalanságával” ünnepeljünk! (1Kor 5,7–8)

Angol Sarok • *Monik*

Dear Friends,

Finally after a long winter spring is coming.

How we have waited for the freshness of the spring. How happy we are when we awake to the first spring sunshine. What a good thing is to breathe freely again after a long winter.

In deed our body need to be refreshed. You can take vitamins or long walks. But what's up with your soul and spirit? They need some really new and fresh things.

Jesus himself said this: „Come to me, all you who are weary and burdened, and I will give you rest.” (Matthew 11,28)

So He always have something new for you, some fresh what gives you rest and strength at the same time. Just take His word and you will find your refreshment in it.

I wish you could go forward with a renewed strength in the new season.

May He bless you all. Love, Monik

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

FELVÉTEL a Püsködi Teológiai Főiskolára • *Gracza Pál,* főigazgató

A Püsködi Teológiai Főiskola a 2000/2001-es tanévre felvételt hirdet mindazon tanulni szándékozó keresztények részére, akik

– Istentől elhívást kaptak lelkipásztori vagy hitoktatói szolgálatra, illetőleg a gyülekezeti munkát segítő egyéb szolgálatra,

– középfokú (vagy magasabb) képesítéssel rendelkeznek,

– legalább egy éve tagjai valamelyik gyülekezetnek,

– már eddig is vállaltak különféle szolgálatokat a gyülekezetben.

A képzés időtartama nappali tagozaton 4 év, levelező tagozaton első évfolyam most nem indul.

Az intézménybe azok a megtért keresztények is kérhetik felvételüket, akik nem tartoznak az

Evangéliumi Pünkösdi Közösséghez.

A jelentkezés határideje: 2000. május 31.

A felvételi kérelmet a főiskola címére kell küldeni: 1183 Budapest, Gyömrői út 89. Tel.: 06 (1) 290–9517; fax: 06 (1) 291–9430

A felvételi kérelemhez csatolni kell

- sajátkezűleg írt önéletrajzot, melynek lényegretörően tartalmaznia kell a jelentkező megtérésének, elhívásának történetét (legfeljebb 2 oldal terjedelemben),
- születési anyakönyvi kivonatot,
- érettségi, ill. a legmagasabb iskolai végzettséget tanúsító bizonyítványt (az idén érettségizők részéről iskolalátogatási bizonyítványt),
- orvosi bizonyítványt, mely a főiskolai tanulmányokra való alkalmasságot igazolja,
- lelkipásztori ajánlást (ez a felvételi kérelemre kerül).

A felvételi kérelem (Jelentkezési lap) a főiskola címén, ill. a Közösség lelkipásztorainál szerezhető be.

A felvételi vizsga tárgyai, követelményei

- ó- és újszövetségi bibliaismeret (írásbeli és szóbeli)
- Keresztény etika (írásbeli)
- Önéletrajzi és hivatás ismereti kérdések (szóbeli)

Figyelem! Tervezzük, hogy az új tanévtől a teológia szakon belül (megfelelő létszámú jelentkező esetén) bevezetjük a missziói szakirányt, amelyen héber és görög nyelvből az oktatási óraszámot minimálisra csökkentjük, a gyakorlati tárgyak oktatása viszont hangsúlyozottabb szerepet kap. Ugyanakkor lelkész szakirányon továbbra is fenn akarjuk tartani az erőteljesebb bibliai nyelvi képzést. Hittanár szakirányon ebben a tanévben nem szándékozunk első évfolyamot indítani. Az első tanévben minden hallgató egységes alapképzésben részesül, a szakirányok szerinti oktatásra a 2–4. tanévben kerül sor. A Jelentkezési lapon, az adott helyen fel kell tüntetni, hogy lehetőség szerint ki melyik szakirányt szeretné választani.

A felvételi vizsga időpontjáról a jelentkezőket közvetlenül értesítjük.

A jelölteknek eredményes felvételi vizsgát és jó előmenetelt kíván: *Gracza Pál*, főigazgató
{k2000207}

NYÍLT NAP A FŐISKOLÁN

A Pünkösdi Teológiai Főiskola 2000. május 4-én (csütörtökön) nyílt napot tart. A főiskola megismerésére és az órák látogatására délelőtt 8:30-tól nyílik lehetőség.

Minden érdeklődő fiatalot szeretettel vár a Vezetőség.

Dunaharaszti

Dunaharaszti, női szenvedélybeteg otthonba keresünk keresztény szociális munkást vagy mentálhigiénés szakembert, csoportterápiás foglalkozáshoz. Munkaidő és bér megegyezés szerint. Jelentkezés: munkanapokon 8–16 h-ig, Gere Pálné gondozási csoportvezetőnél.

Telefon: 06-24-461-007

Dunaharaszti, női szenvedélybeteg otthonba keresünk, keresztény pszichológust teljes állásba. Bér megegyezés szerint. Jelentkezés: munkanapokon 8–16 h-ig, Gere Pálné gondozási csoportvezetőnél. Telefon: 06-24-461-007

Impresszum

Főszerkesztő: Bérczes Lajos

Szerkesztő bizottság: Durkó Sándor László, Koncz Sándorné, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán, Nagy Kornél, Weigert Emese

Fotó: Bernhardt Gyula

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

Internet: <http://www.epk.hu/eloviz>

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37.

Tel/fax: (1) 251-6987 vagy (1) 222-0086

Felelős kiadó: Fábián Attila elnök

Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 1200 Ft + postaköltség

ISSN 1217-0623

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

REJTVÉNYOLDALAK

1. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k2000202}

A kiemelt sorokban 12 bibliai tulajdonnév található, melyből 11 helységnév. (A további teendőket lásd az „Elküldendő” résznél!)

VÍZSZINTES: **16.** Orosz festő (Alekszandr Andrejevics, 1806–1858); főbb festményei: „A Messiás megjelenése”, „Bibliai vázlatok”. **17.** A termelői ár és a fogyasztói ár közötti különbözet. **18.** ...-durr. **19.** „Mikor nincs mennyei ..., a nép elvadul” (*Péld*). **20.** Szemölcsös bőré béka. **21.** „... megszégyenülnek, akik a bálványban bíznak (*Ézs*). **22.** Jérahmél fia (*1Krn*). **23.** „Mint az arany alma ezüst tányéron: ... a helyén mondott ige” (*Péld*). **24.** Alkalmi tanár. **27.** „Békességre ... minket az Isten.” (*IKor*). **31.** ... Dada; megbuktatott ugandai államfő. **33.** „Elküldöm néktek Illyést, a prófétát, mielőtt ... az Úrnak nagy és félelmetes napja” (*Mal*). **34.** Komisz, haszontalan. **36.** „Tanuljatok jót ...; törekedjetek igazságra” (*Ézs*). **40.** Salt ... City; város az USA-ban. **43.** Igekötő. **44.** Zötyköl. **46.** Lókörom. **47.** Személyek. **48.** „Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai ... szerint” (*IKor*). **50.** Vidék és folyó neve is Németországban. **52.** Szóbeli. **54.** Orosz félsziget, legnagyobb városa Murmanszk. **55.** „Állíts fölibe gonoszt, és ... álljon az ő jobb keze fölül” (*Zsolt*). **57.** Hágárenus törzs (*1Krn*). **59.** Eltulajdonít (visszafele). **60.** Largo a zenében. **61.** „Tudtad, hogy én kemény ember vagyok, ki elveszem, amit nem én tettem el, és ..., amit nem én vettem” (*Lk*). **64.** „Aki ezt a kenyeret ..., él örökké” (*Jn*). **67.** Főzőedény. **70.** Görög eredetű férfinév. **71.** A zsidó év hatodik hónapja (*Neh*). **73.** Létezést kifejező szófaj. **75.** Rész. **78.** Tempus. **80.** Ilyen unoka is van. **81.** A sertésólbán van! **82.** Hiábavaló dolog. **83.** Balaton...; Balaton-parti helység.

FÜGGŐLEGES: **2.** Sajtíj. **3.** Up to ...; divatos. **4.** Sammai és Jáda atyja (*1Krn*). **5.** A tiszta ruha jelzője lehet. **6.** El...; ki megy a divatból. **7.** Gyermeke. **8.** Borsod megyei község. **9.** Algéria egyik kikötővárosának lakója. **10.** Rossz szellem, ördög. **11.** Francia folyó. **12.** Római 450-es. **13.** Zrínyi páratlan betűi. **14.** Rezultáns. **25.** Anizzsal és koriandrúmmal ízesített köménypálinka. **26.** „Az igazmondó ... megáll mindörökké” (*Péld*). **28.** Tolna megyei község. **29.** Halogat. **30.** Vályogfalra kent, törekkkel kevert sár. **32.** Hullócsillag. **35.** Célba jut. **36.** Nyakszirt. **37.** Naplóba bevezet. **38.** Brazil kikötőváros. **39.** Vág-parti szlovák helység. **41.** Ausztráliában élő, medvére hasonlító erszényes állat. **45.** Szigetvár melletti település. **51.** „Uram! Te ... nekünk békességet” (*Ézs*). **53.** Így is nevezték a prófétát. **56.**

Exkavál, feltár. **58.** Hatalmas. **62.** Dávid fia (*2Sám*). **63.** Állat, mely 42 gyermeket megölt Elizeus átka miatt (*2Kir*). **64.** Sziget, ahonnan bíbort vittek Tírusba, melyet hajóhoz hasonlít az ige (*Ez*). **65.** Rádiusz. **66.** Női becenév. **67.** Rugó. **68.** Égessel kapcsolatos. **69.** ...-Nafthali, város, ahol Bárak élt (*Bír*). **72.** Építőjáték. **74.** Eszme, eszmény. **76.** Jemeni, magyar és olasz autójel. **77.** Nem teljesen naiv! **79.** Grönland része!

2. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k2000204}

Minirejtvény • Nagy Kornél

{k2000205}

VÍZSZINTES: **1.** Ajtónállók szolgálatát végző törzs (*1Kron 26*). **6.** „Termékeny fa József, termő ... a forrás mellett” (*IMóz 49*). **7.** „... Atyánk, ki vagy a mennyekben” (*Mt 6*). **8.** „Ahol az Úrnak Lelke, ... a szabadság” (*2Kor 3*). **10.** Jákób egyik fia (*IMóz 35*). **11.** „Imé a Bíró az ajtó előtt ...” (*Jak 5*). **12.** ...-Ábib; város a Kébár folyó mellett, ahol Ezékiel hét napig nem szólalt meg a foglyok között (*Ez 3*). **14.** Város, melyet Józsué elfoglalt Izráel népével (*Józs 8*). **16.** A Bethesda is ez (*Jn 5*). **17.** „Te benned bíznak, akik ... a te nevedet” (*Zsolt 9*).
FÜGGŐLEGES: **1.** E csapatok fogták el Sedékiást (*Jer 39*). **2.** Básán királya (*4Móz 21*). **3.** „Ha hinnétek Mózesnek, nékem is hinnétek; mert én rólam ... ő” (*Jn 5*). **4.** „... haragudjatok, de ne vétkezzetek” (*Ef 4*). **5.** „Az Úrhoz ..., aki dicséretreméltó” (*2Sám 22*). **8.** „Aki embervért ..., annak vére ember által ontassék ki” (*IMóz 9*). **9.** „Tisztítsd meg előbb a pohár és ... belsejét, hogy külsejük is tiszta legyen” (*Mt 23*). **13.** „Ímé, én teszek éles, új cséplőhengerré, amelynek két ... van” (*Ézs 41*). **15.** „Még a vén korban ... gyümölcsöznek” (*Zsolt 92*). **16.** „Ne nyugtalankodjék a ... szívetek” (*Jn 14*).

Kedves Rejtvényfejtők! • Nagy Kornél

Örömmel tapasztaltam, hogy a minirejtvény nem is volt annyira nehéz, mint előzetesen gondoltam. Ám voltak néhányan, akik tévesen, vagy egyáltalán nem küldték el e megfejtést. Az elírás miatti pontelvonás jobban elszomorított, mint a kihagyott megfejtés, mert már több alkalommal ajánlottam, hogy a néhány betűt, illetve számot figyelmesen írjátok a levelezőlapra, és feladás előtt ellenőrizzétek. A megfelelő pontszámot csak abban az esetben lehet megadni, ha az „Elküldendő” részben leírtak szerint adjátok fel a megfejtéseket. Ha egy szó a megfejtés, akkor csak arra, ha egy igehely, akkor csak annak pontos megjelölésére adható pont.

Ismételten kérem, hogy egy családból, egy címről csak egy megfejtést küldjete – a többi rejtvényfejtőre való tekintettel –, kivéve azt az esetet, ha nem egy Élő Vízet vásároltok. Ennek betartását, hívő emberek lévén, a lelkiismeretetekre bízom.

A 2000/4., jubileumi számba plusz rejtvényt készítek, melynek külön sorsolása lesz. A nyeremény: egy karóra, egy könyv és egy Biblia CD-ROM lesz.

Bemutatkozik: Török Ferencné (Tatabánya)

E számban bemutatkozik Török Ferencné, aki 30 alkalommal küldött be megfejtést, és eddig 195 pontot gyűjtött össze. Négyyszer nyert könyvet, és kétszer Élő Víz előfizetést.

1936-ban születtem, hívő szülők gyermekeként. Egy bakonyi falucskában, Bakonytamásiban laktunk, ahol mindennap, a mi házunkban tartottuk az istentiszteletet.

Nagyon hálás a szívem az Úrnak, hogy szüleink istenfélelemben neveltek négy testvéremmel együtt, ez meghatározta későbbi életünket. Az Úr mellett, sajnos, csak felnőttként döntöttem. Döntésemet a mai napig sem bántam meg. A tatabányai gyülekezet tagja vagyok fiammal együtt. Tudom, ha hűséges maradok Istenemhez, kegyelmét nem vonja meg tőlem. Minden vágyam, hogy életem végéig Őt szolgáljam.

A pontverseny állása:

97 pont: Szalontai Mária Klára; **95 pont:** Csaplár Antalné; **92 pont:** Borbély Józsefné; **90 pont:** Balla Erzsébet, Tóth Terézia; **86 pont:** Mundrucz Istvánné; **83 pont:** D. Nagy Gáborné, Duszka Tiborné; **82 pont:** Bálint Miklósné; **81 pont:** Bordásné Váradi Krisztina; **79 pont:** Barna Frigyes, Berla Ferenc, Hegedűs Péterné, ifj. Tarr István; **77 pont:** Murvai Lászlóné; **76 pont:** Nagy Kornél Gedeon; **72 pont:** Bozsóky Ferencné, Szakács Györgyné; **70 pont:** Böszörményi Lászlóné; **69 pont:** Becző Győző, Édes Zsuzsanna, Gróf Nándorné, ifj. Horváth Istvánné, Török Ferencné; **67 pont:** Jócsákné Kurdi Sára; **63 pont:** Weller József; **61 pont:** Balogh Katalin, Forgács András, Molnár Péterné, özv. Monos Mihályné, Nagy-Ajtai Márta, Plesa Jánosné, Sárík Róbert, Simák Erika, Simon Adrienn; **58 pont:** Kubis Ferencné; **57 pont:** Komócsi Józsefné; **55 pont:** Opóczki Magdolna; **53 pont:** Megyeri Béniné, Wilhelm Konrád; **52 pont:** Kállai Ibolya, Sanda Mónika; **49 pont:** Kaszta Imola; **47 pont:** Csányiné Farkas Mária, D. Nagy Emma; **45 pont:** Molnár Anita; **43 pont:** Farkas János, Gyuricsék Evelin, Makkai István, Schäfer Ruben, Seprenyi Mihályné Pirka Andrea, Windisch Károly; **39 pont:** Perei Imre; **36 pont:** Szabó Endre; **34 pont:** Juhász Miklósné, Kállai József, Ónódi Andrea, Óvári András, Szabó Gizella; **29 pont:** Kis Krisztián; **27 pont:** Burai Imréné, Juhász Csilla, Szabó Zoltán; **25 pont:** Gáspár Jánosné, Kiss Katalin, Kriston Rózsa, Nagy Mihályné; **22 pont:** Szabó Szilvia; **16 pont:** Baráth Emese, Durkó Lajosné, Farkas Gréti, Pintér Józsefné; **13 pont:** Horváth Istvánné, Szerdi Hajnalka; **9 pont:** Adamik László, Bozóné Csernus Emőke, Dakó Ilona, Gábor Zoltán, Gesztesi István, Gömöri Béláné, Györfi Eszter, Menich Krisztina, Oláh Rita, Sógorka Ferencné, Takácsné Makkai Zita, Vass Béláné, Virág Róbert, Zsohár Sándorné; **6 pont:** Nagy Csilla, Nagy Eszter Rita; **4 pont:** Kertész Angéla; **0 pont:** Városi Ibolya.

Elküldendő:

a tematikus rejtvény kiemelt soraiban található szó, mely nem helységnév (4 pont); a skandináv rejtvény számozott soraiban található **igevers pontos helye** (3 pont); valamint a minirejtvény hat bekarikázott betűjéből összerakott szó, mely egy zsidó nő neve (1 pont).

Megérkezési határidő: 2000. május 22.

Cím: ÉVR Nagy Kornél 1151 Budapest, Csobogós u. 6. 4/22. **E-mail cím:** nkornel@epk.hu

A	2000/1.	szám	helyes	megfejtései:
hagyományos:	Zsolt	19,10	(3	pont);
skandináv:	*Jak	1,17	(3	pont);

minirejtvény: változhatatlanság (3 pont).

A tollkészletet, melyet Városi Ferenc testvérünk ajánlott fel: Szalontai Mária Klára (Kóka), a Sorsfordító könyvesbolt ajándékcsomagját: Balla Erzsébet (Karcsa) Borbély Józsefné (Csór), Csaplár Antalné (Dudar), Mundrucz Istvánné (Pécel), Tóth Terézia (Tápiószentmárton) nyerte.

{k2000203}

A nyerteseknek szívből gratulálok. Pontjaikat ezzel elvesztették, de a pontgyűjtést újra kezdhetik, melyhez sok sikert kívánok.

GYERMEKKERT

{k2000209}

{k2000210}

{k2000211}

{k2000212}

{k20002C}

{k20002D}